

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

JESSE Q. SUTANTO

TEYZELERİNİ ARA

TEYZELERİNİ

ARA

JESSE Q. SUTANTO

Çeviren: Mehir Kalmış

*Bir cesedi ortadan kaldırmama
yardım edeceğine emin olduğum
annem ve babam için.*

Sevgili Okur,

Teyzelerini Ara'yı seçtiğin için çok teşekkür ederim. Bu kitap, uzun bir göç geçmişine sahip gülünç derecede büyük bir gruptan oluşan aileme yazdığım bir aşk mektubu. Hem anne hem de baba tarafımdaki büyükanne ve büyükbabam 1920-1930 yılları arasında Çin'den Endonezya'ya göçmüş. Endonezya'ya gittiklerinde yabancı düşmanlığı yaşamamak için Çin kökenli isimlerini Endonezya isimleriyle değiştirmiş. Chen, Sutanto; Ho, Wijaya olmuş. Onlar Endonezya kültürüne uyum sağladıkça çocukları da öyle yapmış. Ebeveynlerim birincil dil olarak Endonezce, ikincil dil olarak da Mandarin konuşarak büyümüş.

Benim jenerasyonumla birlikte, ailem doksanlı yılların isyanlarından (Endonezya'da Çin nüfusuna karşı çıkan çatışmalar) uzak kalmamız için bizi Singapur'a gönderdi. Çok şükür ki Endonezya, artık ırk ve inanç bakımından muazzam bir çeşitliliğe sahip ve ebeveynlerimizin yaşayamadığı özgürlüğü bizler yaşıyoruz. Singapur'dayken, kuzenlerimle birlikte İngilizceyi hızla anadilimiz olarak benimsedik. Bazılarımız (öhö, öhö, kendimden bahsediyorum) Endonezce konuşmayı neredeyse tamamen unuttu. Ebeveynlerim ne zaman ziyarete gelse, iletişim kurmakta zorlanıyorduk.

Tüm bu gezintilerin sonucu bir dil karmaşası oldu. Ailem üç dil biliyor sayılırdı ama üç dilin üçü de bazı açılardan kusurluydu. Ben en rahat İngilizce konuşabiliyorum, daha sonra Singapur'da bu dil üzerinde on yıl çalıştığım için Mandarin, en sonunda da Endonezce. Annemle babam Endonezce ve Mandarin'i akıcı biçimde, İngilizceyi kekeleyerek konuşuyor. Karşılıklı konuşurken cümlelerimiz o kadar pürüzlü ve kusurlu oluyor ki sık sık söylemek istediğimiz şeyi ifade etmekte zorlanıyoruz.

Teyzelerini Ara'daki teyzelerin bazıları, ebeveynlerimin jenerasyonunda olduğu gibi kusurlu bir İngilizce konuşuyor. İngilizce kavrayış şekilleri zekâlarının değil, bizler için yaptıkları fedakârlıkların yansıması. Esasında üç dil konuşuyorlar ve ben bu mirastan çok gurur duyuyorum. Bu kitabı yazarken özgünlükle klişe arasında çok ince bir çizgide durduğumun farkındayım ve klişeye karşı gelmesini umuyorum. Hiçbir suretle, Asya toplumunu bir bütün olarak resmetmemektedir; tek bir kitabın bu kadar büyük bir insan topluluğunu temsil etmesi mümkün de değil.

Umarım bu kitap, ailemin bizi bugüne kadar büyütüp koruduğu güçlü sevgiye bir göz atmanı sağlar.

Sevgiler,

Jesse

BAŞLANGIÇ

Sekiz Yıl Önce

Aileme musallat olan bir lanet vardı. Bizi, büyük büyükbabamı (çiftlikte hamile bir domuz ve maalesef ki bir tırmığın karıştığı kazada) götürdüğü Çin'den, büyükbabamı (otuz yaşında felç geçirdiğinde, büyük büyükbabamın ölümü kadar dramatik olmasa da oldukça üzücüydü) götürdüğü Endonezya'ya kadar takip etmişti. Çin lanetinin onları batıya kadar takip edemeyeceğini düşünen annem ve teyzelerim, evlendikten sonra San Gabriel, Kaliforniya'ya taşındı. Ama lanet onları bulmakla kalmayıp aynı zamanda mutasyona da uğramıştı. Ailemizdeki erkekleri öldürmek yerine terk etmelerine sebep oluyordu; ki bu çok daha kötüydü. En azından Yeye*, Nainai**'mı severek ölmüştü. Bizi ilk terk eden Büyük Enişte olmuştu. Ardından İkinci Enişte ve ondan sonra da babam, tek kelime etmeden gecenin bir yarısı bizi terk etmişti. Bir hayalet gibi, öylece ortadan kayboldu. Bir sabah uyandım, babamın nerede olduğunu sordu-

* (Çince) Baba tarafındaki büyükbaba. (ç.n.)

** (Çince) Baba tarafındaki büyükanne. (ç.n.)

ğumda annem önüme bir kâse congee* uzatıp, “Ye,” dedi. İşte o an, lanetin onu da bizden aldığını anladım. Mezun olduktan sonra erkek kuzenlerim de Kaliforniya’daki gayet iyi üniversiteler dururken NYU ve Penn State gibi okulları seçip gitti.

“Ah Nat, çok şanslısın,” dedi Büyük Teyze, annem başvurduğum sekiz okulun da Kaliforniya’da olduğunu haber verdiğinde. En uzak olan Berkeley’deydi ve *bunun* için bile sayısız kez tartışmıştık. Anneme göre UV Irvine’den uzağı çok uzak oluyordu; çünkü kafasına estiğinde uğrayıp yurt odamı temizleyemeyecek, oda arkadaşına erken yatıp bol bol su içmesi konusunda dırdır edemeyecekti. Büyük Teyze’nin oğlu Hendra, Boston Koleji’ndeydi ve aramalarının %99.999’unu görmezden geliyordu. Kalan %0.001’inde ise parası bittiğinde para istemek için arıyordu.

“Ah, çok şanslısın,” dedi İkinci Teyze, elleriyle hafifçe göğsüne vururken burukça gülümseyerek, muhtemelen asla aramayıp sadece yılda bir kez ziyarete gelen Philly’deki kuzenim Nikky’yi düşünüyordu. Diğer oğlu Axel de New York’taydı. Onu en son, iki yıl önce evden ayrıldığında görmüştüm. *Nihayet, demişti. Meddy, sıra sana geldiğinde çok uzaklara uç ve bir daha dönme.* “Kız çocuklar asla terk etmez. Kızının olması Tanrı’nın bir lütfü,” dedi İkinci Teyze. Uzanıp yanağımı sıktı.

Dördüncü Teyze homurdanarak kavrulmuş tuzlu kabak çekirdeklerini çıkarmaya devam etti. Annem onun en büyük düşmanıydı, bu yüzden aralarındaki en şanslı kişinin annem olduğunu kabul etmektense kabak çekirdeğiyle boğulmayı tercih ederdi. Yine de annemin bakmadığı bir anda dönüp bana göz kırptı. *Seninle gurur duyuyorum ufaklık.*

* Asya’ya özgü bir tür pirinç lapası. (ç.n.)

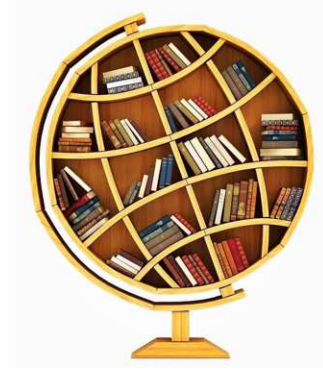
Güçsüzce gülümsedim. Çünkü anneme yalan söylemiş sayılırdım. Kaliforniya'daki sekiz üniversiteye başvurmuştum ama başvurduğum dokuzuncu bir okul daha vardı. Kolombiya. Neden yaptığım hakkında bir fikrim yoktu; zaten kazanamayacaktım ve fahiş okul harcını nasıl ödeyecektik ki?

Aylar sonra elimde kabul mektubumu tutarken öylece baktım, baktım ve...

Buruşturup çöp kutusuna fırlattım. Ben erkek kuzenlerim gibi değildim. Babam ve eniştelere benzemezdim. Öylece ailemi terk edemezdim. Özellikle de annemi. Lanetin beni es geçeceğini düşünecek kadar aptal değildim. Yıllar sonra, kocam beni terk ettiğinde yanımda sadece annem ve teyzelerim kalacaktı. Bu yüzden onlara UCLA'ya gideceğimi söylediğimde annem ağladı. Teyzelerim (Dördüncü Teyze bile) neşeyle haykırp bana sarılarak yanaklarımı okşarken kızları olmadığı için yakınıyorlardı.

"Çok şanslısın," dedi Büyük Teyze milyonuncu kez. "Sonsuza kadar seninle kalacak. Her zaman sana eşlik edecek biri olacak."

Bu doğru muydu? Onları terk edecek kadar taş kalpli olmayan tek kişi olduğum için sonsuza kadar onlarla kalmaya mahkûm mu olacaktım? Benim için sevinirlerken kendimi gülümsemeye zorlayarak başımla onayladım ve hayatımın geri kalanını burada, annem ve teyzelerimle aynı evde geçirmeyi beklemeye çalıştım.

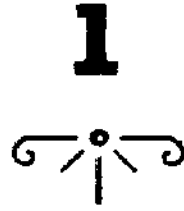

PART 1

KIZ, ÇOCUKLA TANIŞIR

*(Burada bir yıldırım aşkı da yaşanabilir,
birileri de ölebilir. Hep birlikte göreceğiz.)*

Günümüz

Sallanan kapıları açmadan önce derin bir nefes aldım. Mandarin ve Kantoncadan oluşan anlaşılmaz gürültü dışarı yayılırken annemin önden girebilmesi için kenara çekildim. Kibarlık yapmaya çalışmıyordum... pekâlâ tamam, kibardım ama aynı zamanda akıllıca davranıyordum. Annem oldukça kalabalık bir şehir olan Cakarta'nın Çin Mahallesi'nde büyüdüğü için kalabalığı nasıl yarıp geçeceğini iyi biliyordu. Her türlü kalabalığı. Eğer önden giden ben olsaydım, "Pardon... ah özür dilerim, Ah Yi", şey ben şöyle... rezervasyonum var..." diye cıyaklıyor olurdum. Sesim bu gürültüde asla duyulmazdı ve sonsuza kadar restoranın önünde mahsur kalırdık. Ya da en azından öğleden sonra iki civarında Çin mantısı telaşı geçene kadar.

Gerçek şu ki, masa bekleyen kalabalık aile akınının arasından sıyrılıp geçen annemin arkasından ilerlerken, üç yaşındaymışım gibi sıkı sıkı kolunu tutmasam onu kesin kaybederdim.

* (Çince) Teyze. (ç.n.)

Resepsiyonda durmaya zahmet etmedi. Mekânın sahibi gibi içeri girip keskin gözleriyle büyük yemek salonunu taradı.

Sabah on birde, San Gabriel Vadisi'nin ortasında bir Çin mantısı restoranındaki kaosu nasıl tarif edebilirdim? Mekânda yaklaşık yüz tane yuvarlak masa ve her birini işgal eden farklı bir aile vardı; çoğunda kucaklarında tombul bebekler taşıyan gri saçlı, kuru suratlı Ah Ma**'ların oturduğu üç dört nesilden insan bulunuyordu. Buharlı servis arabalarını garsonlar itiyordu ama onlara "garson" diye seslenirseniz asla durmazlardı. Onlara Ah Yi diye seslenmeniz ve yanınızdan geçerken durdurmak için deli gibi el sallamanız gerekiyordu. Durdukları zaman da müşteriler akbaba gibi üşüşüp arabanın içindeki bambu kaplar için kavga ederdi. İnsanlar bağırarak siu mai**, har gow*** ya da lo mai gai**** olup olmadığını sorarken, Ah Yiler de servis arabasının derinliklerinden tabakları bulurdu.

Mandarin bilgim vasat, Kantoncam ise hiç yoktu. Annemle teyzelerim genelde benimle Mandarin veya Endonezce konuşarak kendimi geliştirmeme yardım etmeye çalışsa da söylediklerinin yalnızca %50'sini anlayabildiğim için vazgeçip İngilizceye dönüyorlardı. İngilizceyi anlamakta biraz zorlan-salar da benim Mandarin ya da Endonezce'den çok daha iyi durumdalar. Çin mantısı restoranında sipariş vermekte ekstra zorlanmamın nedenlerinden biri de buydu. Çoğu zaman, Ah Yi beni fark edip siparişimi anlayana kadar iyi yemeklerin

* (Kantonca) Büyükanne. (ç.n.)

** Geleneksel bir Çin böreği türü. (ç.n.)

*** Genellikle Çin mantısı olarak servis edilen geleneksel bir Kanton hamur tatlısıdır. (ç.n.)

**** Yum cha denilen sabah saatlerindeki öğünlerde servis edilen klasik bir Çin mantısı yemeğidir. (ç.n.)

hepsi tükenmiş oluyordu. Geriye sadece hamurumsu vejetaryen dumplingler* veya buğulanmış bok choy** gibi yavan yemekler kalıyordu.

Ama bugün... ah, bugün güzel bir gündü. Büyük Teyze'nin memnun olacağına emin olduğum iki parça har gow almayı başarmış ve hatta lop cheung bao*** bile bulmuştum. Neredeyse haftada bir Çin mantısı restoranına gelme çilesini çektiğime degecekti.

Ah Yi bambu kapları ortaya koyduğunda, Büyük Teyze beni başıyla onaylarken az kalsın göğsümü kabartıp övünecektim. O karides dumplingleri ben almıştım! Ben!

“Biraz daha ye Meddy. Yarın için güçlü olmalısın,” dedi Büyük Teyze Mandarin dilinde, ben dumplingleri herkesin tabağına dikkatle yerleştirip çay doldururken o da iki parça domuz kaburgasını tabağıma bıraktı. İkinci Teyze, ikiye bölüğü char siu baoları**** herkesin tabağına yarım yarım koydu. Masanın yuvarlak olması herkesin tüm yemeklere eşit şekilde ulaşabilmesini sağlıyordu ama Çin aile yemekleri, herkes birbirine servis etmeden tamamlanmış sayılmazdı; sevgi ve saygı göstergesi olduğu için hepimizin bunu en ilgi çekici şekilde yapması gerekiyordu. Eğer kimse fark etmeyecekse Büyük Teyze'ye en büyük siu maiyi vermenin anlamı neydi?

“Teşekkür ederim Büyük Teyze,” dedim görev bilinciyle tabağına şişkin bir har gow koyarken. Ailem hangi dili konuşursa konuşsun ben hep İngilizce cevap verirdim; çünkü İkinci Teyze benim Endonezce ya da Mandarin konuşurken çırpınış-

* Et, sebze, peynir ya da meyvenin etrafına sarılmış hamur parçalarından oluşan bir yemektir. (ç.n.)

** Yemeklerde kullanılan Çin lahanası türüdür. (ç.n.)

*** Çin sosisli rulosudur. (ç.n.)

**** Kantonlu barbekü domuz etiyle doldurulmuş baozi. (ç.n.)

larımı dinlemenin tansiyonunu yükselttiğini söylerdi. “Biraz daha ye. Yarın için hepimiz sana bel bağlıyoruz. Sen de öyle, İkinci Teyze.” En büyük ikinci har gow da İkinci Teyze’nin tabağına gitti. Üçüncü büyük parçayı Dördüncü Teyze’nin, en sonuncuyu da annemin tabağına koydum. Bu, annemin beni kendimizden önce başkalarını kollamamız konusunda iyi yetiştirdiğini gösteriyordu.

Büyük Teyze klişe sözlerime karşılık ağır mücevherlerle kaplı elini savurdu. “Hepimiz birbirimize bağlıyız.” Kabartılıp şekillendirilmiş saçlarıyla başını salladı. Dördüncü Teyze’nin saçları en kabarık olandı ve annem baş başayken hep bu konuda yakınırdı.

“Hep böyle bir ilgi çukuruydu*,” demişti annem bir keresinde, bu hem korkunç hem de komikti. Ona “ilgi çukuru” ifadesini nereden duyduğunu sorduğumda, bunu komşumuz Liying Teyze’den öğrendiğini söylemişti; ki bu büyük bir yalandı ama annemle yirmi altı yıldır yaşıyordum ve onunla tartışamayacağımı biliyordum. Ona sadece doğrusunun “çukur” değil “ilgi orospusu” olduğunu söylemekle yetindiğimde taze soğanları doğramaya geri dönmeden önce başıyla onaylayıp, “ho ho ho” gibi yani,” diye mırıldanmıştı.

“Pekâlâ,” dedi Büyük Teyze ellerini bir kez çırparak. Herkes oturduğu yerde doğruldu. Büyük Teyze, İkinci Teyze’den on yaş büyüktü ve Nainai işe giderken kız kardeşlerini o büyütmüş sayılırdı. “Saç makyaj?”

İkinci Teyze başıyla onayladıktan sonra telefonunu çıkarıp

* İngilizce hole kelimesi çukur demektir. (ç.n.)

** Karakter burada sürtük, kaltak anlamına gelen ho kelimesine atıfta bulunuyor. (ç.n.)

gözlüğünü taktı. İşaret parmağıyla telefona dokunurken, “Apa ya*, uygulamanın adı... Meddy bana saç modeli bulmak için kullanmamı söylemişti. Pin-bir şey.”

“Pinterest,” diye araya girdim. “Bulmana yardım edebil...”

Büyük Teyze bana ters bir bakış attığı anda cesaretimi kaybettim. “Olmaz Meddy. Yardım etmemen lazım. İkinci Teyze yarın gelinin yanında uygulamayı bulamazsa itibarımızı kaybedeceğimiz kesin. Profesyonel olmamız gerek,” dedi. Ya da en azından ben öyle söylediğini düşünüyordum. O kadar hızlı konuşuyordu ki takip etmekte zorlanıyordum ama Mandarin dilinde “itibar kaybetmek” anlamına gelen en sevdiği ifadeyi yakalamıştım.

İkinci Teyze dudaklarını büzerken sol yanağı hafifçe seğirdi. Nasıl Dördüncü Teyze annemi uyuz ediyorsa, İkinci Teyze ve Büyük Teyze’nin arasında da çok fazla sürtüşme yaşanıyordu. Neden diye sormayın, belki en büyük iki kardeş olmalarıyla ilgisi olabilirdi belki de karmaşık geçmişleriyle ilgili bir meseleydi. Annemin ailesi, özellikle Cakarta’da pek çok dramatik olay yaşamıştı. Yıllardır, çoğunluğu annemden olmak üzere ufak tefek şeyler duyuyordum.

“Hah!” diye karga gibi öttü İkinci Teyze, telefonundaki Pinterest’i sanki saplandığı taştan çıkarmayı başardığı bir kılıçmış gibi sallarken. “Buldum. Gelinin seçtiği model bu. Meddy’nin saçında denediğimde harika görünüyordu.” Bana doğru dönüp İngilizceye geçti. “Meddy, saçının fotoğrafı sende mi?”

“Evet,” dedim hızla telefonumu çıkarırken. Resmi açtığımda İkinci Teyze, iki telefonu yan yana tutup resimleri herkese gösterdi.

* (Endonezce) Neydi o? (ç.n.)

“Vay canına,” dedi annem. “Modeldekiyle aynı! Çok iyi Er Jie*!”

İkinci Teyze ona sımsıcak gülümsedi.

Dördüncü Teyze başıyla onaylayıp, “Evet, neredeyse tıpatıp aynılar. Çok etkileyici,” diye cevap verdi İngilizce. Annemin İngilizcesi diğer ablalarından daha iyi olmasına rağmen, asla affetmeyeceği şeylerden biri de aralarındaki en iyi İngilizceye Dördüncü Teyze’nin sahip olmasıydı. Annem inatla Dördüncü Teyze’nin sadece kendisini iğnelemek için büyük kelimeler (yani ikiden fazla hecesi olan herhangi bir kelime) kullandığı konusunda ısrar ediyordu. Bence annem bu konuda haklı olabilirdi ama bu da asla öğrenemeyeceğimiz gerçeklerden biriydi.

“Asya saçına dalgalı modeller yakışmıyor,” dedi Büyük Teyze. İngilizce konuşuyor olması, uyarıyı biraz da bana yaptığı anlamına geliyordu. Herhangi bir suçum olmamasına rağmen iç organlarım suçlulukla büzüldü. “Neden sarışın modeli seçtin?”

İkinci teyze ters ters baktı. “Ben seçmedim. Gelin istedi. Müşteri daima haklıdır, unuttun mu?” Çatalını har gowuna batırıp sinirli sinirli çiğnedi.

“Hmm.” Büyük Teyze iç geçirdi. “Bu modelin Asyalı birinin saçında, sarışınlarda olduğundan daha farklı görüneceğini söylemen gerekirdi. Ama,” diye ekledi, Büyük Teyze patlamaya hazır görünürken, “Boş ver. Artık çok geç. Şeye taşınalım...”

“Geçelim,” dedi Dördüncü Teyze.

“Ha?” dedi Büyük Teyze.

* (Çince) İkinci kardeş. (ç.n.)

“Geçelim. Doğrusu taşınalım değil, geçelim olacak. Taşınmak, ev taşırken yaptığın şey.”

“Geçelim. Tamam.” Büyük Teyze Dördüncü Teyze’ye gülümsediğinde, Dördüncü Teyze yeniden çocukluğuna dönmüş gibi kocaman gülümsedi. Annem, Büyük Teyze’nin ailenin bebeği olduğu için en çok Dördüncü Teyze’yi sevdiğini ve Büyük Teyze’nin kalbini çalacak kadar ilgiye muhtaç bir bebek olduğunu söylerdi.

“Onu elimden kaptı,” demişti annem birçok kez. En küçük ikinci kız kardeş olan anneme, Dördüncü Teyze doğmadan önce Büyük Teyze’nin favorisi olup olmadığını sorma zahmetine girmemiştim.

“Çiçekler?” dedi Büyük Teyze, bir kez daha Mandarine dönerken. Biraz olsun rahatladım.

Annem duruşunu dikleştirdi. “Her şey hazır. Zambaklar, güller, şakayıklar... Ah Guan, sabah her şeyi adaya götürecektir.”

Bahsettiği ada; el değmemiş altın rengi kumsalların, etkileyici uçurumların ve bir ay önce açıldığından beri dünyanın en lüks ve seçkin tatil yerlerinden Ayana Lucia’nın bulunduğu, Güney Kaliforniya kıyılarındaki büyük, özel bir ada olan Santa Lucia’ydı. Yarın, Endonezya’nın en büyük tekstil şirketinin sahibinin kızı Jacqueline Wijaya ve (dalga geçmiyorum) Tom Cruise’un hafta sonu yapılacak iki günlük düğün şenliğinin başlangıcıydı.

Sutopo, yani. Evet, damadın adı gerçekten Tom Cruise Sutopo’ydu. Kontrol etmiştim. Bu tam da Çinli-Endonezyalı ailelerin çocuklarına koymayı sevdiği türden bir isimdi; ünlü insanlar, marka isimleri (yasal olarak mümkün olduğu anda evi terk eden Gucci adında bir kuzenim vardı) veya popüler Batılı

bir ismin hatalı yazılmış hâli... Bakınız; Meddelin. Ebeveynlerim ismimi Madeleine koymayı planlıyormuş. Sırf küçükken kuzenlerim bana Meddlin* Meddelin dediği için asla ama asla kimsenin işine burnumu sokmazdım. Şey, hem bu yüzden hem de annem ve teyzelerim tüm aileye yetecek kadar burunlarını soktuğu için.

Her neyse, Tom Cruise Sutopo'nun ailesi... bir şeylere sahipti. Büyük bir şeylere. Palmiye yağı tarlaları, kömür madenleri tarzında şeylere. Demek istediğim, yeni açılmış bu tatil yerinde iki milyarder aile arasındaki bir düğün olacağı için Büyük Teyze ve diğerlerimizin gergin olması doğaldı. Bu insanların nasıl müşterimiz olduğuna dair hiçbir fikrim yoktu. Pekâlâ, biraz vardı. Şunu açıklığa kavuşturalım, Dördüncü Teyze'nin kocası Jacqueline'in kuzeninin kayınpederinin kardeşiydi. Yani akraba sayılırdık. Çin-Endonezya kültüründe her şey böyle işliyordu; herkes bir şekilde herkesle akrabaydı ve anlaşmalar, birinin kayınvalidesi ya da kayınpederi başka birinin arkadaşının kuzenini tanıdığı için yapılırdı.

Büyük Teyze'nin son derece gurur duyduğu oldukça sevimsiz sloganımızın (*Büyük gününüzü şansa bırakmayın, Chanlere** bırakın!*) gelin ve damadı korkutup kaçıracağını sanmıştım ama komik bulmuşlardı. Büyük günleri için bizimle anlaşma konusunda daha da emin olmalarını sağladığını söylemişlerdi.

Annem, en nadide çiçekleri nasıl bulduğunu anlatıyordu. "Aranjmanlar çok şey görünecek... İngilizcesi nasıl söyleniyordu Meddy? Zarf mı?"

* (İngilizce) Her şeye burnunu sokan. (ç.n.)

** İngilizce şans demek olan *chance* kelimesine atıf yapılmaktadır. (e.n.)

TEYZELERİNİ ARA

Dördüncü Teyze, “Zarif mi demek istiyorsun?” dediğinde, annem ona ters bakışlar tarihindeki en ters bakışı attı.

“Çok iyi,” dedi Büyük Teyze aceleyle, annemle Dördüncü Teyze arasındaki radyoaktif bakışmayı bölerek. “Son olarak şarkılar, her şey hazır mı?”

Dördüncü Teyze’nin buz gibi bakışları kaybolurken yüzünde tatmin olmuş bir sırıtış belirdi. “Elbette, grupta gece gündüz çalışıyoruz. İnsanlar beni dinlemek için stüdyoya gelip duruyor, anlarsın ya.” Dördüncü Teyze’nin hayat hikâyesinin iki versiyonu vardı. Birinci versiyona göre, gazetelerin “ilahi” ve “ulusal bir hazine” olarak tarif ettiği sese sahip, meşhur altın çocuktur. Şöhret basamaklarını tırmanırken tüm kız kardeşleri Kaliforniya’ya taşınma kararı verdiğinde her şeyi geride bırakmayı seçmişti. İkinci versiyona göre ise, Hollywood’a kaçma konusundaki boş hayallerinin peşinden gidebilmek için tüm ailesini oturdukları yerden ayrılıp Kaliforniya’ya taşınmaya kurnazca ikna eden, eh işte denilebilecek bir şarkıcıydı. Biri Dördüncü Teyze’nin diğeri annemin anlattıklarıydı.

“Peki ya pasta?” diye sordu İkinci Teyze, gözünün ucuyla Büyük Teyze’ye bakarken. “En önemli parçamızın mükemmel görünmesi gerekiyor, Mochtar Halim’in kızının düğünü için yaptığın o zavallı şey gibi değil.” Abartılı şekilde iç geçirdi. “Artık kimsenin yüzü yok.” Hmm, bu doğru gelmiyordu. Kelimeleri kafamda yavaşça ayrıştırdım. Sanırım Büyük Teyze’nin itibarımızı kaybetmemize sebep olduğunu söylüyordu. Mandarinimi gerçekten tazelemem gerekiyordu.

Her neyse, mesele şu ki İkinci Teyze ciddi anlamda bel altından vuruyordu. Cheriss* Halim’in düğünü konusunu çok se-

* (Endonezce) Aziz. (ç.n.)

viyordu çünkü Cheriss son derece ustalık isteyen bir pasta istemişti; aşağıdan yukarı doğru genişleyen beş katlı ters bir kule. Uzun yıllar boyunca Cakarta'daki Ritz-Carlton Oteli'nde baş pasta şefi olarak çalışan Büyük Teyze bunu yapabileceğinden emindi. Fakat bir şeyler ters gitti. Ne olduğunu bilmiyordum, belki pastanın iskeletini yeterince destekleyememişti ya da belki de SoCal* yazının ortasındaki bir sahil düğünü için bu zaten en başından imkânsız bir görevdi. Sebebi ne olursa olsun, devasa kule konukların dehşetle tuttuğu nefesleri arasında ağır çekimde devrilerek çiçek taşıyan kızlardan birinin üzerine düşmüştü. İlk ve son kez internette viral olmuştuk ve İkinci Teyze o zamandan beri Büyük Teyze'nin bu olayı unutmamasına izin vermiyordu.

Büyük Teyze'nin burun delikleri genişledi. “Buraya sadece soya sosu almaya geldim.”

Pekâlâ, bu kesinlikle doğru olamazdı. Anneme doğru eğilip, “Büyük Teyze neden soya sosu almaktan bahsediyor?” diye fısıldadım.

“Şşt,” dedi annem. “İşte sana bu yüzden Çince derslerine asıl diyorum! Büyük Teyze, İkinci Teyze'ye kendi işine bakmasını söylüyor.”

“Bu kadaaar ilgili olduğun için teşekkür ederim Meimei**,” dedi Büyük Teyze. Vay be, işte şimdi gerçekten kızmıştı. Diğerlerine, yalnızca büyük olanın kim olduğunu hatırlatmak istediğinde meimei (küçük kardeş) diye hitap ederdi. “Tabii ki her şey hazır. Pasta muhteşem olacak, benim için endişelen-

* Güney Kaliforniya'ya özgü, sıcaklığın 49° civarına kadar çıkabildiği yaz dönemine verilen isim. (ç.n.)

** (Çince) Küçük kız kardeş. (ç.n.)

me lütfen.” İkinci Teyze’ye ancak “ölümcül derecede sevimli” diye tanımlayabileceğim şekilde gülümsedikten sonra dikkatini bana çevirdi.

Koltuğumda kıpırdandım. Büyük Teyze, tıpkı unvanı gibi diğer tüm kardeşlerin en irisiydi. Sanırım yirmi yıl pasta şefi olmak insanı bu hâle getiriyordu. Cüssesini iyi kullanıyordu ve bu da onu daha heybetli, daha ikna edici kılıyordu. Potansiyel müşterilerle onun buluşmasının bir nedeni vardı. Annemi hayal kırıklığına uğratma düşüncesinden nefret etsem de Büyük Teyze’yi hayal kırıklığına uğratma düşüncesi bazı geceler uykumu kaçıyordu. Belki de bu, hayatımın büyük kısmında annem ve kız kardeşleriyle yaşamamın bir sonucuydu. Annemle kendi evimize daha bir yıl önce, aile şirketi sabit kâr elde ettikten sonra taşınabilmiştik. Hâlâ aynı mahallede, diğerlerine on dakikalık yürüme mesafesinde oturduğumuz için dört annem varmış da tüm umutları, hayalleri ve beklentileri benim omuzlarıma yüklenmiş gibi bir ağırlık hissediyordum. Aslına bakarsanız, kafein ve ailevi suçluluk duygusunun karışımıyla hareket ediyordum.

Büyük Teyze bana döndüğünde içgüdüsel olarak doğruldum. Yarın için ne kadar endişeli olduğumu anlamış olmalı ki cesaret verici şekilde gülümseyip benim için İngilizceye geçti. “Kamerayla ilgili her şey yolunda, değil mi Meddy? Büyük güne hazır mısın?”

Başımınla onayladım. Kameramı, yedek kameramı ve beş lensimin her birini defalarca kontrol etmiştim. Bu düğüne hazır olmaları için hepsini haftalar önce bakım ve düzgün bir temizlik için göndermiştim. Ailemin sıkı çalışmasının (Büyük Teyze’nin devasa pastalarını, İkinci Teyze’nin karmaşık saç stilleri ve kusursuz makyaj sanatını, annemin muhteşem çiçek

aranjmanlarını ve Dördüncü Teyze'nin canlı performanslarını) belgeleme işinin sadece benim omuzlarıma yüklenmesinden nefret ediyordum. Düğünlerin hepsinde her şeyi yakalamaya çalışıyor ve her düğünde bir şeyleri kaçıırıyordum. Geçen düğünde, Dördüncü Teyze'nin "onu, yirmi yaşına dönmüş gibi gösteren açıdan" fotoğraflarını çekmeyi unutmuş ve önceki düğünde de 17. masadaki, görünüşe göre diğerlerinden oldukça farklı olan en önemli parçayı yakalayamamıştım.

"Teçhizatım mükemmel durumda," diye güvence verdim. "Ve sosyal medya hesabımız için çekmem gereken fotoğrafların listesini ezberledim."

Büyük Teyze, "Sen iyi, saygılı bir evlatsın Meddy," dediğinde kendimi gülümsemeye zorladım. Asya ebeveynliğinin temelinde aileye saygı yatar. Kendimi bildim bileli, bana büyüklerimi (annemi ve teyzelerimi) her şeyin üstünde tutmam öğretilmişti. Ne kadar bırakmak istesem de aynı jenerasyondaki yedi çocuktan, aile işine bir tek benim girmiş olmamın sebebi de buydu. Onların iyiliği için tüm bunları (yaygara, büyük prodüksiyon ve diğer her şey) seviyormuş gibi yapıyordum ama bu, fotoğrafçılıkla ilgili sevdiğim her şeyi yavaş yavaş öldürüyordu. Aylardır düğün işinden ayrılıp aynı şeylerin fotoğrafını aceleyle arka arkaya çekmek yerine, istediğim kadar zaman harcayarak farklı lensleri ışıklandırmak ve açılarla oynamak gibi fotoğrafçılığın sevdiğim yönlerine dönme fikrini düşünüyordum. Tabii bunların hiçbirini aileme açıklayamazdım.

"Evet, sen iyi ve saygılı bir evlatsın," diye cıvıladı annem Endonezce konuşarak. Annem ve teyzelerim hem Mandarin hem de Endonezceyi eşit derecede akıcı şekilde konuşuyor, bir dilden diğerine sorunsuz geçiyorlardı. Annem otuz iki diş gü-

TEYZELERİNİ ARA

lüksedi. Eyvah! Neden gülümsüyordu? “İşte bu yüzden sana bir sürprizimiz var.”

Artık bütün teyzelerim sırtarak bana bakıyordu. Koltuğumda iki büküm olurken ağzımdaki siu mai taşa döndü. “Neler oluyor?” dedim, sesim normalde ailemle konuşurken olduğundan kısık çıkmıştı.

Annem, “Senin için muhteşem kocayı buldum!” derken, teyzelerim hep bir ağızdan, “Sürpriz!” diye bağırdı.

Gözlerimi kırıştırdım. “Pardon, ne buldum dedin?”

“Mükemmel kocayı!” diye haykırdı annem.

Annemin, Ranch 99 marketinde pusuya düşürdüğü bir adamın arkamdan gelmesini kısmen bekleyerek omzumun üzerinden geriye baktım.

“Aiya*, burada değil seni aptal kız,” dedi annem.

“Bağlayıp arabanın bagajına mı koydun?”

“Dalga geçme Meddy,” diye kükredi Büyük Teyze. “Annem bütün bunları iyi bir hayatın olsun diye yapıyor.”

Pişmanlıkla başımı salladım. Yetişkin de olsam Büyük Teyze’nin tek bir uyarısı üç yaşında gibi hissetmeme sebep oluyordu. “Özür dilerim anne. Ama ben...”

“Aması maması yok,” dedi annem. “Sana randevu ayarlamak neden bu kadar zor? Sana Awai Amca’nın oğlunu ayarlamaya çalıştım ama hayır, izin vermedin. Zambak tedarikçim Ah Guan’ı ayarlamaya çalıştım, çok yakışıklı olduğunu bilmesine rağmen onu da reddettin. Onunla tanışmak bile istemedin.”

“Ona son kez birini ayarlamaya çalıştığında Wang Zhixiang’ın oğlunu bilirsin, nasıl biri olduğunu gördüğü için Meddy temkinli davranıyor olabilir,” dedi Dördüncü Teyze.

* Çince de şaşırma ya da korku belirten ifade. (ç.n.)

Annem sinirle elini savurdu. “Neden Zhixiang’ın oğlu meselesini açıp duruyorsun? Baksana, manyağın teki olduğu ortaya çıkmış. Nereden bilebilirdim?”

“Kleptoman,” diye mırıldandım. Randevumuzun sonunda çantamdan makyaj çantamı ve her nasılsa ayakkabılarımdan birini çalmıştı. Demek istediğim, çocuk götün tekiydi ama hakkını vermemiz gerekirdi. Ya da onu da çalardı.

“Her neyse sayangku*,” dedi annem, UCLA’dan mezun olduğum gün gibi, gerçekten özel zamanlara sakladığı Endonezce sevgi sözcüğünü kullanarak, “Bu çok iyi bir çocuk. İnan bana ondan daha iyisini bulamazsın. Çok yakışıklı, çok kibar ve çok akıllı! Veee...”

Ah Tanrım, işte geliyordu. Son darbe. Bu kez neyle karşılaşacaktım? Bendeki bu şansla, ikinci dereceden kuzenim falan çıkardı.

“Otel sahibi!” diye bağırdı Dördüncü Teyze.

Annem ters ters ona baktı. “Ben de tam bunu söyleyecektim. Tüm ilgiyi üzerine çektin!”

“Söylemen çok uzun sürdü,” dedi Dördüncü Teyze.

Her biri, yüzlerinde beklenti dolu bir sırıtişla bana döndü.

“Şey.” Yemek çubuklarımı bıraktım. “Öyleyse, buna sevinmem mi gerekiyor? Kulağa büyük bir sorumluluk gibi geliyor. Size flört konusunda ne kadar berbat olduğumu hatırlatmama gerek var mı? Bunun tam olarak neresi iyi bir fikir?”

“Ah,” dedi annem kendini beğenmiş bir gülümsemeyle. “Flört konusunda pek iyi olmadığını biliyorum...”

“Bunun sebebi çok iyi bir kız olman,” dedi Büyük Teyze sadakatle.

* (Endonezce) Aşkım. (ç.n.)

İkinci Teyze başıyla onayladı. “Evet, sürtüğün teki olmadığın için flört edemiyorsun.”

“Teyze! Kadınları sürtük diye damgalamasak olmaz mı, lütfen?”

Omuz silkerken en ufak bir pişmanlık duymuyordu.

“Her neyse,” dedi annem. “Bunun bir önemi yok. Flört konusunda kötü olman sorun değil çünkü bu çocuk gerçekten sana âşık Meddy. Bütün kusurlarını, ne kadar tuhaf biri olduğunu ve diğer her şeyi biliyor ama hepsinin seni daha fazla sevmesine sebep olduğunu söylüyor.”

“Dur, dur bir dakika!” Ellerimi kaldırdım. “Bekle. Tamam.” Derin bir nefes aldım. “Çok fazla şey oluyor. İngilizceye dönebilir miyiz lütfen? Çünkü her şeyi yanlış yorumladığımdan oldukça eminim. Öncelikle, bütün kusurlarımı biliyor da ne demek? Ne halt... ne oluyor anne? Benim hakkımda bu tür şeyleri nereden biliyor?”

“Onunla internetten tanıştı!” diye bağırdı Dördüncü Teyze, muzaffer bir edayla. Sanırım bu sırrı uzun zamandır saklamıştı çünkü tüm yüzü heyecanla ışıldıyordu. “Annen internette bir flört sitesine girdi, haftalardır onunla mesajlaşıyor!”

“Ne?!” Aman Tanrım, demek ki çeviride hata yoktu. Gerçekten gidip bana randevuya çıkacağım rastgele bir adam bulmuştu. “Anne, bu doğru mu?”

“Evet, çok iyi fikir değil mi? Bu şekilde ikiniz de bu geceki randevunuzdan önce birbirinizi tanımış oldunuz.”

“Bu gece mi?” diye cıyaktım. “İyi de onu *tanımıyorum*! Haftalardır annemle sohbet etmesi dışında onun hakkında hiçbir şey bilmiyorum. Ah, hadi ama anne, bu çok boktan bir olay!”

“Bu yüzden sana şu an anlatıyorum,” dedi annem sözlerim-

den hiç etkilenmeden. Bu sırada yanaklarım o kadar yanıyordu ki yüzüm neredeyse eriyecekti. “Ah, o çok iyi bir çocuk ve büyüklerine karşı çok saygılı.”

“Bunu nereden bilebilirsin ki?” Yan masadaki kafalar bize doğru döndüğünde ne kadar yüksek sesle konuştuğumu fark ettim. Bir Çin mantısı restoranında, öğle yemeği telaşı sırasında dikkat çekecek kadar yüksek sesle konuşmak neredeyse imkânsızdı ki bu, ne kadar sinirlendiğimi gösteriyordu.

“Anne babasına ev almış! San Marino’da, çok iyi konumda bir malikâne.”

Üç teyzem de ciddiyetle başlarını salladı. San Marino aslında ailemin Kutsal Kâse’siydi; gece geç saatlerde Tayvan usulü inci çayı almak için San Gabriel Vadisi’ne yeterince yakın, göçmenlerle çevrili olmayacak kadar uzaktı. Annem ve kız kardeşlerinin gözü buraya göç ettiklerinden beri San Marino’daydı.

“Ayrıca yemek pişirmeye bayılıyor,” dedi annem bana ters ters bakarken. “Sana kaç kez öğretmeye çalışsam da hâlâ yemek yapmayı bilmediğin için bu iyi bir şey. Pilav bile pişiremezken nasıl iyi bir eş olacaksın?”

“Konudan sapma,” dedi Dördüncü Teyze.

Bir kez olsun annem dediğini yaptı. “İki köpeği var. Hep köpek isterdin. Şimdi iki köpeğin olabilir. Oldukça bakımlılar. Bak!” İki Golden Retriever’in fotoğrafını gösterdi, tüyleri pırıl pırıl, altın renkli ve o kadar kusursuz şekillendirilmişlerdi ki evcil hayvan dergilerine model olabilecek gibi görünüyordular.

“Ona ‘düğün fotoğrafçısıyım’ dediğimde ‘vay be, çok etkileyici!’ dedi ve ben de...”

“Bekle.” Kelimeleri sindirmek için bir süre beklemem gerekti. “Sen az önce... Anne. Flört sitesine *benim adıma* mı kaydoldun?” Ağzım beş karış açık hâlde oturmuştum, ne nefes alabiliyor ne de gözümü kırpabiliyordum.

“Tabii ki yaptı!” dedi İkinci Teyze. “Çocukla başka nasıl tanışabilirdi ki? Gerçek yaşının elli altı olduğunu söylerse...”

“Elli üç,” diye araya girdi annem.

Dördüncü Teyze burnundan ses çıkararak güldü.

“Gerçek yaşını söylerse, o zaman kendi yaşındaki erkeklerle eşleşir,” diye tane tane açıkladı İkinci Teyze, başını sallayıp cesaret verici şekilde bana gülümserken. “Anladın mı? Bu yüzden senmişsin gibi davranmak zorundaydı.”

Şu anda yorum bile yapamıyordum. Benim hayatım ne olacaktı? Aklım durumu idrak edebilmek için çırpınırken, annem bana otel sahibi Jake’in gönderdiği derin, duygulu mesajları anlatıyordu. Resimlerimi görmüştü ve görünüşe göre beni “nefes kesici” buluyordu.

“En azından sende hiç fotoğrafı var mı?”

“Ondan istedim ama sanırım biraz utangaç,” dedi annem.

“Bunun, onun tam bir trol olduğunu gösterdiğinin farkında mısın?” dedi Dördüncü Teyze.

Annem elini geçiştirircesine salladı. “Bence çok yakışıklı olduğu için gösterişçi bir fotoğraf atmak istemiyor, yüzüne değil kendisine âşık olduğuna emin olmak istiyor.”

“Üstelik Tayvanlı, çok da iyi Mandarin konuşuyor,” dedi İkinci Teyze. “Belki onunla Mandarinini geliştirebilirsin. Ne zaman konuşmaya çalışsan, aduh*, başım ağrıyor.”

“Üzgünüm,” diye mırıldandım. Ağızlarından çıkan her

* (Endonezce) Ah. (ç.n.)

şeye o kadar şaşırmıştım ki nasıl tepki vereceğimi bile bilmiyordum. “Ben... şu mesajları görebilir miyim?”

“Aduh, buna vaktimiz yok,” dedi annem. “İnan bana tamam mı, o çok iyi bir çocuk. Çok iyi. Eğer gitmezsen elinden kaçırırsın.”

Ayrıca, korkarım ki bütün bu boktan şeylere rağmen bir parçamın ikna olması kahrolası aklımı kaçırdığımı gösteriyordu.

Ancak en son bir randevuya çıktığımda...

Geçen yaz mıydı? Geçen sonbahar? Yüce İsa. Gerçekten o kadar zaman geçmiş miydi? En son ne zaman seviştiğimden bahsetmiyorum bile. En yakın arkadaşım Selena'nın da bana hatırlatmaktan hoşlandığı gibi, “Kızım, o şey kepenkleri temelli indirmeden önce biraz sevişmen gerekiyor.” Başımı eğerek kucağıma, o “şeye” baktım. Selena neden direkt “vajina” demiyordu ki? *Kepenkleri temelli indirmeyeceksin değil mi?*

Pekâlâ, az önce vajinamla konuşmaya başlamıştım. Belki de annem haklıydı. Acınası şekilde bir randevuya çıkmam gerekiyordu. Şimdiye kadarki en tuhaf, en acayip şekilde ayarlanmışsa ne olmuştu sanki?

“Gitmen lazım, anladın mı?” dedi annem, kendimle ve vajinamla sessizce konuşup ikna olduğumun farkında olmadan.

“İptal etmek yok,” dedi Büyük Teyze. “Son dakikada iptal edersen çok kırıcı davranmış olacağını biliyorsun.”

“Aşırı kırıcı,” dedi İkinci Teyze. “Ama çok iyi bir kız olduğun için bunu yapmayacağını biliyoruz.”

“Düğün dönemimizi riske atarsın,” dedi Dördüncü Teyze. “Oraya gidip olduğun sevimli ve tatlı kişi gibi davranmalısın. Sana âşık olacağına hiç şüphem yok.”

TEYZELERİNİ ARA

Annem ve teyzelerime baktım. Bir kedinin fareyi köşeye sıkıştırdığında yaptığı gibi gülümseyerek bana bakarken başlarını sallıyorlardı.

“İyi,” dedim iç geçirerek. “Bana bu geceki randevum hakkında bilmem gereken her şeyi anlatın.”

2

İkinci Sınıf, Yedi Yıl Önce

“İçine dilimlenmiş sosisli sandviç ve kimchi* KOYMAYACAKSIN,” dedim burnumu kırıştırarak.

“Ah tabii, sen o panda şeyini koyabiliyorsun ama ben sosisli sandviç ve kimchi koyamıyor muyum?” dedi Nathan, tuhaf kek hamurunu karıştırırken.

“Pandana** gerçek bir pasta aroması, seni mağara adamı. Ne tür bir bardakta kekin içinde sosisli sandviç ve kimchi olur?”

“En iyi türde olanda,” dedi Nathan rahatça. “Benimkinin seninkinden çok daha lezzetli olacağını ve sonra hepsini yiyeceğini biliyorsun.”

“Mümkün. Değil.”

On dakika sonra kaşığım kupasının dibine çarptığında hüsrarla haykırdım. “Hepsi bu kadar mı?”

* Mayalanmış kırmızıbiber ve sebzelerden özellikle Çin lahanasından yapılan, geleneksel bir Kore yemeğidir. (ç.n.)

** Güneydoğu Asya ve Güney Asya mutfaklarında tat vermek için kullanılan kokulu yapraklara sahip tropikal bitki. (ç.n.)

TEYZELERİNİ ARA

Nathan kahkaha attı. “Sana söylemiştim. Yine de itiraf etmem gerekir ki panda aşırı lezzetli.”

“Pan-DAN. Hayvan yemiyoruz. Bu bir bitki.”

“AH! Tüm bu zaman boyunca pandaların salgı bezlerinden akan bir sıvıyı yediğimizi sanıyordum.”

Bu kez gülme sırası bendeydi. Cidden, ah şu çocuk. “Sen tam bir salaksın. Aman Tanrım, inanamıyorum... ne bezi?”

“Anal bezler tabii ki.”

“İğrenç.”

Gözleri neredeyse tamamen kapanacak şekilde sırttı. Kusmak istememe sebep olan sırtı. Açıklığa kavuşturmak için söylüyorum beni tiksindirdiği için değil, bu kadar tatlı görünmesi mideme garip bir şeyler yaptığı için kusma isteği uyandırıyordu. Selena’ya mide bulandırıcı sırtılarından bahsettiğimde, “Ya mideni üşüttün ya da âşıksın. Her halükârda benden uzak dur. Hastalanmayı göze alamam,” demişti.

Âşık. Nathan’ın kalkıp buzdolabına giderek benim için başka sosisli ve kimchi aromalı bir bardak kek daha yapmasını izlerken biliyordum, tabii ki her otuz saniyede bir aptalca, sinir bozucu bir şekilde telefonumu kontrol edecek şekilde âşık olduğumu biliyordum. Oryantasyon haftasında tanıştığımızdan beri Nathan ile çok hızlı arkadaş olmuştuk. Böyle olması gerekiyormuş gibi hissediyordum. Soyadlarımız bile aynıydı: Chan. Bunun gerçekleşme ihtimali neydi? Tamam, babasının memleketi Hong Kong’da ve büyükbabamın memleketi Çin’de çok yaygın olsa da kader gibi hissettiriyordu. Neredeyse her gün takılıyor ve birlikte bir sürü şey yapıyorduk. Kütüphanede kestirmek için en iyi konumları belirlemiş, Diddy Riese’de en iyi sandviç-dondurma kombinasyonunu

bulmuştuk (tereyağlı cevizli beyaz çikolatalı makademya fin-
dıklı kurabiye) ve bugün de yurdumun ortak alanına bardak-
ta kek pişirmek için gelmişti. Benim açımdan Selena ile olan
arkadaşlığımıza benziyordu, tabii hissettiğim mide bulandırıcı
çekimi saymazsak. Onun açısındansa...

Şey, bilmiyordum. Bazen onun da benden etkilendiğini
düşünüyordum. Ara sıra o yumuşacık gözleriyle beni izlerken
yakalıyordum, ki bu da midemin bulanmasına neden oluyordu
(teşekkür ederim midem). Ama sonra trafik lambasının yeşil
ışığa dönmesini beklerken dirseğini başımın üstüne koymak
gibi şeyler yaparak beni sadece arkadaş olarak gördüğünden
emin olmamı sağlıyordu. Elbette bu da benim için sorun değıl-
di. Platonik arkadaşlık da bana uyardı, aynen öyle. Sakindim.
Tamamen, aşırı rahattım.

Nathan elini omzuma attığında az kalsın sandalyeden fırla-
yacaktım. “Hey, sen iyi misin?”

Burnumdan ses çıkararak güldüm. “Tabii ki iyiyim, neden
olmayayım ki?” UCLA kapüşonlusunun altından görüldüğü-
ne yemin edebileceğim kaslarıyla ilgili rüyam yarıda kesilme-
miş gibi davrandım.

“Ne dediğimi duydun mu?”

“Ne?”

“Phi Kappa’daki parti hakkında?”

Yüzümü buruşturdum. “Topluluk partisi mi? Ne olmuş
ona?”

“Şey, gitmek ister misin? Arkadaşım o topluluğa üye ve
partilerinin harika olduğunu söyledi. Bilmem, eğlenceli ola-
bilir.”

“Topluluk partilerinin tüm kötü şeylerin gerçekleştiği yer-

ler olduğunun farkındasın değil mi? Alkol zehirlenmesi, flört tecavüzü, dalga geçme...”

“Tamam tamam,” dedi Nathan gülerek. “Anladım, gitmek zorunda değilsin.”

Ihh, neden bu kadar keyif kaçırıcı olmak zorundaydım ki? Gitmek istiyordum. Ben sadece... bilmiyorum, sanırım Nathan’ın ondan hoşlandığını anlamasından ölümüne korkuyordum çünkü bu çok utanç verici olurdu.

Şükürler olsun ki mikrodalga tam zamanında öttü. Nathan bardak kekini çıkarmakla meşgul oldu. Ortak mutfakta çabasız bir şekilde, bana hep kedigilleri hatırlatan o pürüzsüz zarafetle hareket ediyordu. Bir aslan ya da bir vaşak gibi. Bardak kekin üstüne yeni doğranmış Frenk soğanı serptikten sonra bana doğru kaydırды. İştahım kaçmış olsa da teşekkür ettim.

“Her neyse, gitmem gerek. Matt’e onunla spor salonuna gideceğime söz verdim.”

“Kek için teşekkürler,” dedim dünyanın en rahat ses tonuyla. “İyi antrenmanlar,” diye seslendim son anda ve anında pişman oldum. Kulağa azarlıyormuşum gibi gelmişti.

Bana tekrar o sırtışı atıp gidince odama geri döndüm. Dramatik bir şekilde yatağıma devrildiğimde Selena, kalkülüs kitabından kafasını güçlkle kaldırdı. “Mavi toplar*?” dedi defterine bir şeyler karalarken.

“En mavi top,” diye inledim yastığıma doğru.

“Kitabın adının *En Mavi Göz*** olduğuna oldukça eminim.”

Başımı çevirip ona ters bakışlar attım. “Pek anlayışlı değilsin.”

* Boşalma olmadan uzun süreli ereksiyondan kaynaklanan rahatsız edici durum. (ç.n.)

** Toni Morrison’un yazdığı, Nobel ödüllü bir kitap. (ç.n.)

“Birlikte Phi Kappa partisine gitmeyi teklif etti mi?”

“Nasıl bildin?”

Selena gözlerini devirdi. “Sosyal hayatım olduğu için olabilir mi? Ayrıca Nathan gelişigüzel bir şekilde gidip gitmeyeceğini sordu.”

İnledim. “Partiler hiç bana göre değil. Beni bir partide görseydi, dünyadaki en hayran kalınmayacak insan olduğumu anlardı.”

“Bu yüzden mi hiçbir partiye gitmiyorsun?” Selena bana boş boş bakmaya devam etti. “Oğlum, senin sorunların var. Tamam. Karar verilmiştir. Bu partiye gidiyorsun.”

“Hayır.”

“Evet.”

“Hayır, beni zorlayamazsın, gitmeyeceğim. Gitmeyeceğim!”

Cuma gecesi, Selena ve ben kelimenin tam anlamıyla müzikten titreyen Phi Kappa evinin önünde duruyorduk. Demek istediğim, her derin bas vuruşunda camların sarsıldığını gerçekten görebiliyordum.

“Bu kötü bir fikir,” diye inledim. Sevdiğim tek parti türü oturup masa oyunları oynananlardı.

“Odaklan,” dedi Selena, beni omuzlarımdan kavrayarak. “Aşırı seksi görünüyorsun ve oraya gideceğiz, sen Nathan’ı bulacaksın ben de seksi bir kız ya da çocuk –hangisi önce gelirse– bulacağım ve bu gece ikimiz de gol atacağız.”

“Gol mü atacağız?” diye cıyıkladım.

“Anlarsın ya, çakmak hani?”

Gözlerimi kısarak ona baktım.

“Mercimeği fırına vermek? Çiftleşme? Cidden ‘cinsel ilişki’ mi demem gerekiyor?”

“Ben yapmayacağım... hazır değilim...” derken sesim çoğu insanın sesinden birkaç oktav daha yüksek çıkmıştı.

Selena kıkırdadı. “Aman Tanrım, yüzünün hâline bak. Sadece dalga geçiyordum. Bu gece sevişmek yok, anlaştık mı? Sen ve Nathan, tek gecelik sarhoş ilişki saçmalığına bulaşmayacak kadar sevimlisiniz. Onu bulacağız, seni şu kıyafetlerin içinde görecek ve işte bu kadar. ÖLECEK.”

“Umarım bu gerçek anlamda olmaz,” diye mırıldandım, aileme musallat olan lanet kulak misafiri olursa diye. Derin bir nefes alıp kendinden emin bir şekilde kasıla kasıla topluluk evine giren Selena’yı takip ettim.

İçerisi düşündüğümde bile kötüydü. Müziğin sesi o kadar yüksekti ki dişlerim ritimle uyumlu bir şekilde titriyordu. Selena kalabalığa dalıp birbirine çarpan sıcak bedenlerin arasından kayarken beni de ardında sürükledi. Nereye gittiğimiz ya da hangi yöne gideceğini nasıl bildiği hakkında hiçbir fikrim yoktu. Biri, Selena’nın bana bu gecelik ödünç verdiği dar kot pantolona buzlu bir içki döktüğünde cıyaklayarak Selena’nın elini bıraktım ama gürültü, ağzımdan çıkan her şeyi anında yutuyordu. Bedenler hareketlenip Selena’nın arkasından boşluğu kapattılar. Ona seslendim ama ben bile kendi sesimi duyamıyordum.

Artık tek başımaydım. Derin bir nefes aldım ama bu bir hataydı. Muhtemelen en temiz zamanlarında bile iyi kokmayan topluluk evi, gürültülü bir partiden sonra radyoaktif bir koku yayıyordu. Elimle ağzımı kapatıp kendimi tuttum, kalabalığın arasına dalarak Selena’ya seslendim. Sarhoş bir çocuk tökez-

leyerek bana çarptığında, ani darbesi takılıp düşmeme sebep oldu. Ezilmek üzereydim. Bu ölmek için pek iyi bir yol değildi...

“Oha, hey,” dedi biri beni yapış yapış zeminden kaldırırken.

“Nathan,” dedim nefes nefese.

Gözlerini kırıştırdı. “Meddy?” Sonra beni ilk kez görmüş gibi gözleri irileşti. “Vay be.”

Dişlerimi dudağıma geçirdim. Selena tepkisini görse gurur duyardı ama ben kendimi başkasının kıyafetini giymiş bir aptal gibi hissediyordum. Ki öyleydim. Selena bana, bacaklarımın keserek çıkarmam gerekeceğine emin olduğum bir pantolon ve sutyene izin vermeyen ışıltılı, sırtı açık, kolsuz bir bluz giydirmişti. Bunun sorun olmadığını çünkü sutyenlerin aslında sadece memeleri olan kadınlara göre olduğunu söylemişti. Acı gerçekler.

“Ah, selam,” dedim, sanki onu burada görmeyi hiç beklemiyormuşum, sanki buraya onu kendime âşık etmek için yarı çıplak hâlde çat kapı gelmemişim gibi.

“Ne?” diye bağırdı.

“Selam dedim,” diye bağırdım.

“Sana da selam,” diye bağırdı. En azından ben öyle dediğini düşündüm.

“Ne?” diye bağırdım. İkimiz de başımızı iki yana sallayıp gülerken aramızdaki tuhaf durum her neyse küçük bir marshmallow gibi eriyip gitti. Elim sıkıca tutup beni odanın diğer tarafına götürdü. Kalbim acıyla sıkıştı (ahh, avuçlarımın ne kadar terlediğini fark edip elimi bırakacaktı ve tıpkı Selena’yı kaybettiğim gibi onu da kalabalığın arasında kaybedecektim) ama Nathan, elimi sıkı sıkı tutup kalabalığın arasından yavaş-

ça ilerlerken birkaç adımda bir dönüp iyi olduğumdan emin oluyordu. Sonra aniden kendimizi arka bahçede bulduk; serin gece rüzgârı yüzümü ve çıplak sırtımı yakıyor, tüylerimin diken diken olmasına neden oluyordu. Nathan cam kapıyı arkamızdan kapattığında şükürler olsun ki gürültülü müzik kesildi.

“Gelebilmişsin,” dedi Nathan, bir koluyla bana sarılırken. “Selen nerede?”

“İçeride bir yerlerde.” Telefonumu kontrol edip ona arka bahçede olduğumu haber veren kısa bir mesaj gönderdim.

Ben telefonumla ilgilenirken Nathan bahçedeki insanlarla selamlaşıyordu. Hepsinin elinde kırmızı plastik bardaklar veya bira şişeleri vardı. Pekâlâ, bunu yapabilirdim. Burası çok daha rahattı. Ellerimi ceplerime soktum, ya da en azından sokmaya çalıştım. Görünüşe göre bu aptal kot serçe parmağımı bile sığdıramayacağım kadar dardı. Nathan beni, ismini anında unuttuğum arkadaşlarıyla tanıştırdı ve ismimi söylediğimde birkaçı neşelenip kendilerine gözlerini kısarak bakan Nathan’a döndü. Kalbim göğsümde küt küt çarpıyordu. *Bu, arkadaşlarına benden bahsettiği anlamına mı geliyor? BU, BENİ BİR ARKADAŞTAN DAHA FAZLASI OLARAK SEVDİĞİ ANLAMINA MI GELİYOR?*

Pekâlâ, yavaşla takıntılı sürtük. Bu hiçbir anlama gelmiyor. Bir kız bana bira şişesi ve açacak uzattı. “Kullandıktan sonra onu şu kancaya asarsın,” dedi bahçenin ortasındaki bir ağaca çivilenen kancayı işaret ederek.

Dediğini yapıp ağacın yanından dönerken Nathan’ın göğsüne çarptım. “Off.”

“İyi misin? Üzgünüm, tam arkanda olduğumu biliyorsun sandım.”

Burnumu ovuşturdum. “Tanrım, gömleğinin altında çelik yelek mi var?”

Pazılarını abartılı bir şekilde sıktı. “Ne diyebilirim ki? Kaslı biriyim.”

“Daha çok kemikli gibisin.” Ama öyle değildi. Yakınından bile geçmezdi. Azgın bakışlarımı göğüs kaslarından çektim. Erkeklerin göğüs kaslarında bu kadar çekici bulduğum şey neydi? Sanki meme düşkününü erkeklerin karşı cinsi gibiydim. Göğüs kası düşkününü bir kız. Ardından bakışlarım Nathan’ın ellerine takıldığında, *hummm, güzel elleri var*, diye düşündüm. Belki de el düşkününü kızlardandım. Ya da belki sadece Nathan’ın her şeyine düşkün bir kızdım.

Rahat görünmeye çalışarak ağaca yaslandım ama bu büyük bir hataydı. Uzman tavsiyesi; üstünüzde sırtı açık bir bluz varken ağaç gövdesine yaslanmayın. “Kahretsin,” diye tısladım sırtımı ovalayarak. “Bu aptal ağacın üstünde ne var, jilet mi?”

“Şey, ağaç kabuğu olabilir. Dön de sırtına bakayım.” Ben farkına bile varmadan, Nathan’ın parmakları çıplak tenime değdi. Sıcak, güçlü bir el soğuk sırtıma dokundu. Kaslarım eriyip suya dönüştü. Karnım bir su birikintisinden ibaretti. Kendime nefes almayı hatırlatarak yutkundum. “Sadece bir çizik. Yaşayacaksın.” Ama elini sırtımdan çekmedi. Aksine, parmakları sırtımda gezinerek tüm vücudumun ürpermesine neden oldu. “Üşüdün mü?”

Ceketini çıkarıp omuzlarıma atarken konuşmakta zorlanıyordum. İşte bu andı. Bu, ona onunla ilgili seks rüyaları gördüğümü...hayır, ona çok âşık olduğumu ve onun mükemmel olduğunu düşündüğümü söylediğim andı. Ceket o kadar büyüktü ki omuzlarımdan sarkıyordu.

“Sana daha önce gülünç derecede ufak olduğunu söyleyen oldu mu?”

“Pardon, benim boyum 1.70!”

“İyi gününde, topuklu ayakkabılarla,” diye mırıldandı Nathan, bana o gamzeli gülümsemesini gösterirken. Ceketini üzerime çektikten sonra bırakmak istemiyormuş gibi hafifçe çekti. Bırakmasını ben de istemiyordum. “Hey,” derken sesi kadife gibi yumuşacıktı.

Başımı kaldırdığımda bakışlarında kayboldum. “Hey.” Bir kez olsun aramızda şakalar yoktu, ukala sözler yoktu, kalın bir arkadaşlık tabakası yoktu. Sadece o, ben, soğuk çöl gecesi ve etrafımızda yıldız gibi parıldayan ışıklar vardı.

“Gelmene sevindim,” dedi Nathan.

Bir kez olsun, ona karşı yüzde yüz dürüst oldum. “Seni görmeye geldim.”

Yine aynı gülümsemeyi attıktan sonra başını eğdi, ben başımı kaldırırken eğildi ve dudaklarımız, diğer tüm düşüncelerimi ortadan kaldıran yumuşak bir darbeye buluştu.

Tamam tamam. Pekâlâ. Daha önce birilerini öpmüştüm. Pekâlâ, iki çocuğu öpmüştüm. Tamam onlardan biri elimin tersiydi. Diğer çocukla öpüşmemiz de harika sayılmazdı; pekâlâ, dürüst olmam gerekirse elim daha iyiydi. Hiçbir zaman Hollywood’un açık ağızlı öpüşme görüntüsünü sevmemiştim; harika öpüştüğümü düşünemeyecek kadar fazla mayalanmış karides ezmesi yiyordum. Öpüşme söz konusu olduğunda, benim için ağızlar hep kapalı olmalıydı.

Ama bu. Kahretsın. Nathan benim iffetli ağzıma kusursuz biçimde karşılık veriyordu. Dudakları yumuşak, nefesi baş döndürücü bir rom ve nane karışımı, dili de Christian Mil-

ler'in dokuzuncu sınıfta yaptığı gibi içeri kaymıyordu. Nathan oyalanarak ben kemiksiz, su gibi bir kütleye dönene kadar dudaklarını oldukça nazik, tüy gibi yumuşak hareketlerle dokundurdu. Destek almak için kollarımı geniş, güçlü omuzlarına sardığımda beni hafifçe kaldırdı. Sonra, farkında olmadan dudaklarımı aralayıp Nathan Chan'i gerçekten öptüm ve bu manyak seksiydi.

O anda, bundan emin oldum. Nathan'ın eşi benzeri yoktu; beni böyle sıkı tutuşu, vücudumu kendininkine bastırışı herkesten farklıydı. Bunu fark ettiğim anda, boku yediğimi biliyordum.

3

Günümüz

Meddy (19.03): Bu çok kötü bir fikir. Beni buna ikna etmelerine nasıl izin verdim?

Selena (19.04): Kendin olarak?

Meddy (19.04):

Meddy (19.05): Hepsi senin suçun! Eğer Çin mantısı restoranında yanımda olsaydın müdahale ederdin ve ben de burada, annemin beni taklit ederek kandırdığı bir herifi bekliyor olmazdım!

Selena (19.06): Tabii, sanki ailenin sana tuzak kurma planlarını durdurmaya cesaret edebilirmişim gibi. Ayrıca, bu gayet eğlenceli!

Meddy (19.08): Çok kötüsün. Ne yapacağım biliyor musun? Onlara bu randevunun çok iyi geçtiğini ve aynısını senin için de yapmaları gerektiğini söyleyeceğim.

Selena (19.09): Annen benimle randevuya çıkacak zengin bir otel sahibi bulabilirse bana uyar. Sorun ne?

İç çekerek telefonu masaya bıraktım. Ona gerçeği, yani aklımın hâlâ Nathan’da olduğunu söyleseydim bana bu kadar acınası davranmayı bırakmamı söylerdi.

“Merhaba, Meddelin?” dedi samimi, alçak bir ses.

İrkilerek Nathan’la ilgili tüm düşünceleri aklımdan attım. *Bu randevuya Nathan’ın hayaleti peşindeyken başlama.* Kafamı kaldırdım ve... pekâlâ anne, iyi iş çıkarmışsın. Dördüncü Teyze yanıliyordu. Jake’in trol olmadığı kesindi. Nathan kadar feci derecede muhteşem sayılmazdı (ah, kes şunu) ama kesinlikle yakışıklıydı. Bir K-pop grubuna uyum sağlayacağına emindim. Uzun boy, yumuşak ve kusursuz bir cilt, karşılıksız bırakmanın imkânsız olduğu hafif muzip bir gülümseme. Dördüncü Teyze kesinlikle onun peşine düşerdi. Kalkıp karşımdaki adama... aman Tanrım sarılmalı mı yoksa tokalaşmalı mıydım? Uzanıp bana sarıldı ve ufak krizimi çözüp sosyal beceriksizliğimi örterken eli belimde oyalandı. Birbirimizden ayrıldığımızda biraz kızarmıştım. Bu normal bir “tanıştığımızıza memnun oldum” sarılması değildi. Yoksa öyle miydi? Oyundan o kadar mı uzak kalmıştım?

Jake tedirginliğimi hissetmiş olmalıydı ki bana mahcup bir şekilde sınıtarak, “Haddimi aştıysam özür dilerim. Sadece nihayet yüz yüze görüştüğümüz için heyecanlıyım,” dedi.

Tabii ya. Onun için iki yabancı değildik. Haftalardır mesajlaşıyorduk. Zavallı adam. Annemin, birini benimle çıkması için kandırdığına inanamıyordum. Pekâlâ, odaklan. Yüzüme bir gülümseme kondurmayı başardım. “Şey, ben de öyle.”

“Gerçekte çok daha güzelsin,” deyip elimi tutmak için masanın üzerinden uzandı.

Ahhh.

Yüzümdeki gülümseme donup Chrissy Teigen gülümsemesine dönüştü ama fark etmiş gibi görünmüyordu. Bir garsona eliyle işaret edip, “Bize en iyi şampanyanızdan bir şişe getirin,” dedi.

Elimi çekmemin kibar bir yolu var mıydı? Zihnim kısa devre yaparak bu karmaşanın içinden çıkmaya çalışıyordu. Pekâlâ, belli ki işler bu çocuk için epey ciddileşmişti. Annemin bana anlattığından daha ciddi. Kahretsin, neden mesajları görmek için ısrar etmedim ki? Ellerimi çeksem kırılır mıydı? İhanete uğramış gibi hisseder miydi? Ah Tanrım daha da kötüsü, ya konuştuğu kişinin ben değil de annem olduğunu anlarsa? Aklını kaçıracağına emindim ama bizi kovdurmaya çalışır mıydı? Ya da en azından gelin ve damada bizi kötüler miydi? Tanrım, ya bize dava açarsa? Bu mümkün müydü ki?

“İyi misin?” diye sordu.

Gözlerimi kırıştırtıp tekrar ona odaklandım. Derin bir nefes aldım. “Üzgünüm, evet iyiyim.”

“Aklına bir şey mi takıldı?”

Beni ve ailemi dolandırıcılıktan dava etmen. “İl, hiçbir şey. Sadece. İş, sanırım?”

Başıyla onayladı. “Daha önce de söylediğim gibi, çalışmaların inanılmaz.”

Sıcaklık boynuma doğru tırmandı. Neredeyse, “Çalışmalarımı gördün mü?” diye ağzımdan kaçıracaktım ki kendimi tam zamanında durdurdum. Tabii ki çalışmalarımı görmüştü. Annemin ona ilk göstereceği şey bu olurdu. Kendi adıma söylemem gerekirse, binlerce mutlu çift resminin olduğu web sitemiz oldukça harika görünüyordu.

“Tüm o duyguları çok iyi yakalıyorsun,” diye devam etti. “Dürüst olmam gerekirse, bazen diyorum ki, kahretsin Jake nasıl bu kadar şanslı olabildin?”

Zayıf bir kahkaha attım. Zavallı adam kendini kaptırmıştı. Nazik olacaktım. Sadece onun iyiliği için bile olsa, bize bir şans vermem gerekiyordu. Aptalca, “Peki sen ne iş yapıyorsun?” diye sormak üzereyken mesleğini bildiğimi hatırladım. “Çok nazıksın. Anlatsana, otel işine nasıl girdin?”

Jake omzunu silkti. “Üniversiteden hemen sonra finans alanında çalışmaya başladım. Bir süre Wall Street’te çalıştıktan sonra, *Pekâlâ bir servet kazandım, birkaç servet de diyebiliriz...* diye düşündüm,” dedi gülerek. Komik olan ne anlamadan ona eşlik ederken kendimi tam bir aptal gibi hissediyordum. “Aklımda birkaç fikir vardı, sonra da ailem ve arkadaşlarımla ziyaret edip eğlenebileceği bir tatil yeri inşa etmeye karar verdim. Neden olmasın, değil mi? Bu da para babası olmanın bir getirisi.”

Garson şampanyamızla geri döndüğünde cevap verme zorunluluğundan kurtulmuştum. Bu adamın annemi nasıl cezbedtiğini hayal etmek zordu... of, kimi kandırıyordum? Yirmi altı yaşındaydım, evde kalmış sayılırdım. Annem beni nabızı atan herhangi bir adama verebilirdi. O kadar gergindim ki Jake, “Şeref,” demeden önce şampanyamdan büyük bir yudum aldım.

“Doğru, üzgünüm. Şerefe.” Bardaklarımızı tokuşturup tekrar masaya bıraktım. Eğer bu geceyi atlatmak istiyorsam, çok fazla şampanyaya ihtiyacım olacaktı.

Belki şampanyadandı belki de restorandaki yemeklerin mükemmel olmasındandı ama her nedense, randevunun ortasında aslında iyi vakit geçirdiğimi fark ettim. Jake’in ne kadar zengin olduğuna dair küçük mide bulandırıcı imalar yapmak gibi bir huyu vardı (o kadar zenginim ki terlediğimde vücudumdan elmaslar damlıyor gibi) ama bunun dışında, iyi bir mizah anlayışı olduğunu ve benimle gerçekten ilgileniyor gibi görüldüğünü söyleyebilirdim ki bu benim için hoş bir sürprizdi. Mesleğim genelde erkeklerin ilgisini çekmezdi; hatta çoğu adam düğün sektöründe olduğum için evlenme konusunda aceleci olduğumu düşünürdü. Gerçek şuydu ki; düğün sektöründe olmak evlenmek istemememe neden olmuştu.

Jake’e bunu söylediğimde kahkahalarla güldü. “Belki de henüz doğru adamla tanışmadığın içindir,” dedi.

Kalbim sıkıştığında gülümsemem soldu. Doğru adamla tanışmadığımdan değil, demek istedim. Onunla tanıştığım ve kimsenin onunla karşılaştırılmayacağını bildiğim içindi. Ama bunu ağzımdan kaçırmayacak kadar aklım başımdaydı. Ayrıca, Nathan’la ayrılalı dört yıl olmuştu ve onu ciddi anlamda unutmam gerekiyordu. Dört yıl boyunca eski sevgiliye takıntılı olmak, acınası değilse bile en azından ürkütücülük sınırındaydı.

“Pek çok gelinzillayla tanışmış olmalısın,” dedi Jake.

“Aslında bir iki istisna dışında gelinler büyük ölçüde iyi davranıyor. Şaşırtıcı bir şekilde, damatlarla ilgilenmek daha zor.”

“Cidden mi? Buna inanmak çok zor. Gelinler senden sık sık daha zayıf görünmek için falan *photoshop* yapmanı istemiyor mu?”

Omuz silkerek şampanyamdan bir yudum daha aldım. “Elbette, bazen oluyor. Ama zayıflatmak kolay. Asıl zor olan ne biliyor musun? Damatların boylarını uzatmamı istemeleri. Onları daha kalıplı gösterebilirim ama boyu düzenlemek cidden çok zor.” Eyvah, en sevdiğim konu hakkında nutuk atmaya çok yaklaşmıştım: Damatzillalar. Onlardan çok fazla vardı ama nedense tüm kötü şöhreti gelinler alıyordu. “Sen peki? Sık sık zor müşterilerle uğraşmak zorunda kalıyorsundur.”

“Yok ya, benim yerime onlarla ilgilenecek insanlar var. Koca bir müşteri hizmetleri ekibimizin olma sebebi bu, anlıyor musun?” Tekrar güldüğünde canımı sıkmaya başlamıştı. Daha fazla şampanya içtim.

Yemeğimiz bittiğinde eve arabayla gitmemem gerektiğini bilecek kadar sarhoştum. “Lyft* çağıracağım,” dedim telefonumu çıkarırken, yüzde dört şarjının kaldığını görünce dehşete kapıldım.

“Ne? Olmaz. İzin ver seni ben bırakayım. Anahtarlarını bana ver.”

“Sorun değil, gerçekten. Lyft çağırırır, yarın sabah da araba için buraya geri dönerim.”

“Otopark sabah sekizde açılıyor. Yarın sekiz buçukta limanda olman gerektiğini söylememiş miydin? Yetişemezsin.”

İçimden küfrettim. Haklıydı. Yarın sabah erkenden arabama ihtiyacım vardı. Kahretsin! Neden çakırkeyif olmak zorundaydım ki? “Peki sen? Sabah araban sana lazım değil mi?”

* Amerika Birleşik Devletleri merkezli bir ulaşım ağı şirketi. (ç.n.)

TEYZELERİNİ ARA

Sırf benim yüzümden geç kaldın diye her şeyin aksamasını istemiyorum.”

“Başka arabalarım da var, ayrıca otel birkaç saat geciktim diye dağılmayacak kadar sorunsuz işliyor olmalı. Muhtemelen yarın beni pek görmezsin. Daha çok arka planda çalışıyor olacağım,” diye yanıtladı rahat bir tavırla elini uzatırken. Bir çıkış yolu göremiyordum. Teklifini reddetmeye devam edersem alınacağına emindim ve büyük düğünümüz sona erecekti. Yani kötü bir randevunun işini baltalamasına izin vermeyecek kadar profesyonel olmasını umabilirdim; ama ailem için yılın en büyük düğün organizasyonunu riske atabilir miydim? Hem sadece eve bırakacaktı. Büyük bir mesele sayılmazdı. Annemle yaşıyordum, bu yüzden eve girmeye çalışırsa bahane olarak onu öne sürebilirdim.

Arabamın anahtarlarını ararken elim her yere yanımda götürdüğüm ağır şok tabancasına değdi. Gerçekten onu her yere taşımayı bırakmam gerekiyordu çünkü ağırdı, kullanışsızdı ve muhtemelen beni paranoyak bir aptal gibi gösteriyordu. Yine de Subaru'mun anahtarlarını uzatırken, yanımda şok cihazı olmasına sevinmeden edemedim. Sonrasında tabii ki rahatladığımı için kendimi aptal gibi hissettim.

Otoparka doğru yürürken Jake elini belime koydu ve bu fazla ileri gittiği anlamına gelse de ona bunu yapmamasını söyleyecek kadar rahat hissetmiyordum. Arabaya binip kapıları kapattığımızda, tek düşünebildiğim sessizlikti. Çıkardığımız her sesi; her nefes alıp verişimizi ve hatta kendi kalp ritmimi bile duyabiliyordum. Ardından Jake arabayı çalıştırdığında hoparlörlerden Maroon 5 duyuldu. Biraz rahatladım. Aynaları

düzeltirken bana güven verici bir şekilde gülümsedi. Gülümsemesine karşılık verdim. Her şey yolundaydı. Farkına bile varmadan eve ulaşacaktım ve yarın birbirimizi gördüğümüzde arkadaş canlısı, hoş ve tamamen profesyonel davranacaktım. Hiçbir sorun çıkmayacaktı.

“Ee keyifliydi, öyle değil mi?” dedi otoparktan çıkıp karanlık sokağa girerken. Geç olmuştu ve ana yolda olmamıza rağmen etrafta neredeyse hiç araba yoktu. Bana baktığında başımla onayladım.

“Aynen, aşırı eğlenceliydi.” Aşırı eğlenceli mi? Neyim ben, on beş yaşında mı? “Hoş vakit geçirdim,” diye ekledim. Bu biraz abartıydı ama sanırım *kötü* vakit geçirmiş de sayılmazdım.

“Ben de öyle. Sen harika bir kızsın Meddy.” Bana göz kırptı ve sonra, aman Tanrım, uzanıp elini dizime koydu.

Yerimde kıpırdanıp geri çekildim ama onun, sıcaklığı uyuklarıma doğru yayılan eli sabit kaldı. Hadi ama dostum, bu uluslararası *lanet olası elini bacağımdan çek* işaretiydi. Pekâlâ, bunu yapamazdım. Bunu kabul edemezdim. Aile şirketi pahasına bile. Annem ve teyzelerimden özür dilerim. Kalbim hızlanırken elini sanki özenle tutmam gereken bir hamstermiş gibi yavaşça bacağımdan ittim. Göz ucuyla bana bakıp sırttı.

“Demek böyle oynamak istiyorsun, ha?”

Midemde hastalıklı bir his kaynıyordu. “Şey.” Hızlı düşün Meddy. “Sanırım artık iyi hissediyorum. Şurada durabilirsin, yolun devamında kendim sürebilirim.”

Somurtarak bana baktı. “Beni de öylece hiçliğin ortasında mı bırakacaksın?”

“İii. Sana Lyft çağırır, gelene kadar seninle beklerim. Gerçekten başına bela olmak istemiyorum, ayrıca yarın ikimiz için de çok uzun bir gün olacak...”

Kahkahalarla güldü. “Tanrım, çok sevimlisin.” Bunu söyleme tarzı iltifat ediyor gibi değildi. Kulağa pis bir şey söylemiş gibi, sanki dişlerini geçirmek için sabırsızlandığı tam olgunlaşmış bir şeftaliden bahsediyormuş gibi geliyordu. Yolun köşesinden döndüğünde sanki Los Angeles’ı geride bırakmıştık. Burada her yer karanlıktı, ağaçlar bile tehditkâr görünüyordu ve ortalıkta tek bir araba ya da insan yoktu.

“Durdur arabayı,” derken sesim korkuyla yükselmişti. “Hemen durdur!”

Aksine hızı gitgide artırdı. Kapıya uzandım ama kilitliydi, ayrıca panik hâlindeyken bile arabadan atlayamayacağım kadar hızlı gittiğimizi fark edebiliyordum. En iyi ihtimalle kolumu kırardım. En kötü ihtimalde ise ölürdüm.

Aman Tanrım.

Mide bulandırıcı bir farkındalıkla yüzleştim. Bu gece gerçekten ölebilirdim. Safra, yemek borumdan yukarı tırmanıyordu. Medeniyetten hızla uzaklaşırken ne kadar süre orada, donmuş bir hâlde oturduğumu bilmiyordum. Artık etrafımdaki hiçbir şey tanıdık gelmiyordu. Dışarıda yalnızca terk edilmiş fabrikalara benzeyen binalar vardı. Beni kurtaracak kimse yoktu.

“Sakinleş Meds. Hey, hadi ama sadece eğleniyoruz, değil mi?” Bana baktı ve gerçekten gülümsedi. “Bu kadar kasma, utanç olmadığını biliyorum. Bana gönderdiğin o mesajlardan, içinde bir yerlerde pis bir kız yattığını anladım. O yüzden sana bunun nasıl olacağını anlatayım. Güzel bir yer bulup gevşeyeceğiz...”

Şok cihazını bir hışımla çıkarıp ensesine yapıştırdım. Jake oyuncak bebek gibi sarsılıyordu. Araba yan tarafa savrulurken çığlık atmak için ağzımı açtım. Sonrası karanlık.

4

Üçüncü Sınıf, Altı Yıl Önce

“Bu inanılmaz,” dedim nefes nefese, uçağın camından dışarıyı seyrederken.

“Aynen öyle.”

Nathan’ın elinin içinde duran elime baktım. Avucunun içinde ufacık duruyordu. Hafifçe sıkıldığında birbirimize gülümsedik. Kahretsin, bunu gerçekten yapıyordum. Yaklaşık on saat içinde, ailesi tarafından karşılanacağımız London Heathrow havaalanına inmiş olacaktık. Aman Tanrım. Bunu yapamayacaktım.

“Korkmayı kes.”

“Korkmuyorum.”

“Tamam, yüz ifadene korkmayı bırakmasını söyle.”

Kendimi gülümsemeye zorladım ama yüzümü buruşturuyormuşum gibi görünüyordu.

“Bu resmen hayatımda gördüğüm en tuhaf gülümseme,” dedi beni öpmek için eğilirken. “Mmm, dişlerini öpmeye bayılıyorum.”

Bu beni güldürürken kendimi biraz daha iyi hissediyordum. Ama çok da değil. Çünkü LANET OLSUN adamım! Nathan'la uçaktaydım! Ailesine doğru gidiyorduk! Noel için! İngiltere'ye! Hayata bak!

"Hey, nasıl olur da İngiliz aksanın olmaz?" Bu daha önce aklıma gelmemişti ama şimdi Londra'ya doğru giderken, Nathan'ın son derece Amerikalı gibi konuştuğunu fark etmiştim.

"Ben küçükken ailem defalarca taşındığı için hep uluslararası okullara gönderildim. İngiltere'de bile uluslararası bir okulda okudum. Bu şekilde notlarımı transfer etmek daha kolay oluyordu. İngiliz gibi konuşmamı mı istiyorsun. Ahh elbette senin için İngiliz aksanıyla konuşabilirim canım."

"Aman Tanrım. Pekâlâ bunu bu kadar iyi yapman mümkün değil." İrkildiğimde kahkahalarla güldü.

"Bu arada, Selena'ya Noel için istediği AirPods'u aldım. Sen ve benim adıma not düştüm."

Ona şaşkın şaşkın baktım. "Gerçekten mi? Bu çok cömertçe." Bense ona Bath and Body Works'ten birkaç çeşit nemlendirici almıştım.

"Şey evet, onun yardımı olmadan bunların hiçbiri gerçekleşmezdi."

"Doğru." Son iki yıldır, Selena çoğu hafta sonunda benimle eve gelmişti. Ailemdeki herkes ona bayılırdı; teyzelerim ona keşke benim kızım olsan derken (merhaba, ben ne olacağım? Ah her neyse), annem de keşke Meddy'nin kız kardeşi olsaydım derdi, ki buna ben de katılıyordum. Nathan beni Noel için davet ettiğinde de Selena bana mümkün olan en iyi hediyeği verdi. Anneme Noel için birlikte Kuzey Kaliforniya'ya gel-

memizi istediğini söylediğinde, annem nasıl olsa ailem Noel'i kutlamadığı için sorgusuz sualsiz kabul etti.

Nathan sırt çantasından tabletini çıkarıp katlanır masamıza koydu. "Uçuşta izleriz diye *Immortals** indirdim."

"Ahh, sen Tanrı'nın bir lütfusun Nathan Chan."

"Henry Cavill'in üstsüz sahneleri, aklının ailemle görüşme meselesinden uzaklaşmasına yardımcı olur diye düşündüm."

Gözlerimi devirdim. "*Immortals*'ta fedakâr rolü yapamayacağın kadar çok meme sahnesi var."

"Doğru," dedi gülerek, daha sonra bana doğru eğilip sesini alçalttı. "Ama favorim seninkiler."

Koluna vurdum ama doğrusu bu söylediğine hafifçe sırtıyordum. Başımı omzuna koyabilmem adına beni kendine doğru çekti ve film izlemek için koltuklarımıza yerleştik. Bir noktada ikimiz de uyuyakalmışız. Uçuş görevlisi bizi saatler sonra uyandırdığında boynumun tuhaf bir açıda tutulduğunu fark etmem büyük bir korkuya kapılmamı sağladı.

"Ah hayır. Hayır olamaz." Başımı çevirmeye çalıştım ama acı omurgamdan aşağı süzülürken ciyakladım.

Nathan esneyerek gerindi. "N'aber ufaklık?"

"O kadar kötü bir pozisyonda uyuyakalmışım ki boynumu döndüremiyorum."

Kahkahalara boğulmadan önce iki saniye boyunca bana öylece bakakaldı. "Gizli gizli doksan yaşında bir kadının vücudunu mu taşıyorsun?"

"Beni aşağılama evlat. Henüz seksen yedi yaşındayım. Ahhh. Ailenle bu hâlde tanışmam!" Yan yatmış başımı çıl-gınca işaret ettim.

* Tarsem Singh tarafından yönetilen 2011 yapımı film. (ç.n.)

“Sakin ol. Gel buraya.” Nathan bir elini enseme yerleştirip masaj yapmaya başladı.

“Ayy, off, ah.” Canım mı yanıyor yoksa aşırı iyi mi hissettiriyor karar veremiyordum.

“Kıvrınmayı bırak.”

“Lütfen kemerinizi takıp önünüze dönün,” diye hatırlattı bir uçuş görevlisi, bize ters ters bakarken.

Söyleneni yaptık. Nathan’ın tüm çabalarına rağmen başım hâlâ tuhaf bir açıda duruyordu. Bu her olduğunda, boynumun normal esnekliğine dönmesi için genellikle tekrar uyuyup uyanana kadar beklemem gerekiyordu. Bu yüzden, ailesiyle yamuk kafamla tanışacaktım. Pekâlâ, hiç sorun değil. Sırf bunun için kafayı yemeyecektim.

Uçaktan indiğimizde Nathan omuzlarıma ve boynuma tekrar masaj yapmayı denedikten sonra, “Eh, bu eğlenceli olacak,” dedi. Ona vurduğumda gülerek yumruğumu yakaladı ve öptü. “Minik ellerinle bana vururken çok tatlı oluyorsun. Her şey yolunda gidecek. Seni o kadar sevecekler ki tekrar Amerika’ya dönmene izin vermeyecekler.”

Eğri büğrü boynuma rağmen, söylediklerinde haklı çıkmıştı.

Çantalarımızı alıp gelen yolcu peronuna ulaştığımız anda bize seslenen ailesini gördük. Uzun, sarı saçlı, güzel annesi bana çabucak sarılırken, Nathan’ın otuz yaşındaki hâli gibi görünen Asyalı babası, annem ve teyzelerimin sık sık yaptığı tuhaf bir sarılmayla beni kucakladı.

“Ah, ikinizin de burada olması çok güzel,” dedi annem.

“Merhaba Bayan Chan.”

Burnunu buruşturdu. “Bana Annie de, bu Bayan Chan saç-

malığını bir kenara bırakalım. Bu da Chris.” Bana gülümseyerek bakan Nathan’ın babasını işaret etti.

“Tamam öyleyse, oğlum?” dedi Chris.

“Tamam baba.”

Hah. Görünüşe göre Nathan gerçekten de İngiliz aksanıyla konuşuyordu.

Dışarı çıktığımızda, kapüşonlumu delip geçen acımasız soğuk nefesimi kesti. Nathan, benim için getirdiği, yaklaşık üç beden büyük olsa da aşırı sıcak tutan ve onun gibi kokan ceketini çıkardı.

Heathrow’dan Oxford’a yolculuğumuz neredeyse iki saat sürdüğü için otoyoldan (ya da buradaki ismiyle otobandan) ayrıldığımızda bitap hâldeydim. Chris ve Annie son derece nazik davransa da annem ve teyzelerimden o kadar farklılardı ki elimden geldiğince iyi bir izlenim bırakmak için sürekli diken üstündeydim. Sohbetimizin resmiyeti, acaba tüm İngiliz aileler böyle mi, benim ailem gibi bağırıp çağırmak yerine “hoş” ve “nefis” gibi kelimeler mi kullanıyorlar diye merak etmeme sebep oldu.

Bu durum, Nathan’ı ailemden elimden geldiğince uzun süre saklama kararımı sağlamlaştırıyordu, ancak bunu yapmak gitgide daha da zorlaşıyordu. Nathan annemle tanışmak istiyordu. Teyzelerimin hepsiyle. Bu, kusursuz ilerleyen ilişkimizde biraz hassas bir noktaydı. Ondan utandığım için ailemle tanıştırmadığımı düşünmesinden korkuyordum. Neden onu bir hafta sonu eve götürmediğimi soracaktı. Ailem gerçekten çok sevinirdi. Yani eğer onu bilselerdi sevinirlerdi.

Ama.

Onu eve götürmemin önündeki tek engel ailelerimiz ara-

sındaki keskin farklılıklar değildi. Kendimi bildim bileli annemin koyduğu tüm kurallara uydum. Onun için Los Angeles'ta kalmayı bile kabul etmiştim. Her ne kadar annemi sevsem de ondan uzaklaşmak da istiyordum. Düşüncesi bile ürkütücüydü; ihanet ediyormuşum gibi hissettiriyordu. Yine de istiyordum. Ben korkunç, bencil bir insandım ve bu yönümü içimde saklı tutmam gerektiğini biliyordum. Ayrıca şimdilik Nathan'ı kendime saklamak istiyordum. Onu annemden ve teyzelerimden olabildiğince ayrı tutmak istiyordum. Eğer bu bencillikse, mezun olana kadar bırakın bencil olayım. Gürültücü ve baskıcı ailemin onu yutmasını istemiyordum. Beni, onların yanındaki sessiz ve iyi huylu hâlimle görmesini istemiyordum. Gerçek beni görmesini istiyordum; tam anlamıyla kendim olabildiğim kampüsteki özgür, alaycı ve sivri hâlimi. Bir gölge değil de mücadelecisi olan hâlimi. Elbette bir de lanet vardı. Ya onu eve götürmek, lanetin annemi ve teyzelerimi bulduğu yaşlardan daha öncesinde beni bulacağı anlamına geliyorsa? Onu ailemden uzak tutmamın gerekçesini açıklamaya çalışmışım ama her seferinde dilim dolaşıyor sonrasında da konuşma onun kırılıp hüsrana uğramasıyla sona eriyordu.

Evleri tasarım dergilerine layıktı. Nathan daha önce *Home & Garden* dergisinde yer aldığını söylediğinde ağzım açık kalmıştı.

Nathan, beni yatak odasına götürdüğünde her şeyin ne kadar düzenli ve zevkle döşenmiş olduğunu hayretle izledim. Odası lacivert tonlarındaydı. Her şeyin yerli yerinde olmasına bakarken küçüklüğünde ne kadar titiz olduğunu hayal edebiliyordum. San Gabriel'daki odamı ve geçen hafta sonu, içinde gerçek mantarların büyüdüğü unutulmuş kahve fincanını bul-

TEYZELERİNİ ARA

duğum ânı hatırladım. Kûf bile değildi; sapıyla başıyla falan tam olgunlaşmış mantarlardı.

“İşte çocukluk evim ve ailem böyle,” dedi Nathan çantalarını halı kaplı zemine bırakırken. “İyi misin? Üzgünüm bazen biraz aşırıya kaçtıklarını biliyorum.”

“Benimle dalga mı geçiyorsun? Onlar harika. Eviniz de öyle.” Hiç benimkine benzemiyor demek istesem de kendimi tuttum çünkü dürüst olmak gerekirse utanıyordum. Annem ve teyzelerim adeta istifçiydi. Bunun sebebinin çocukluklarında fakir olmalarından kaynaklandığını söylüyorlardı. Mesela banyoda en az yirmi yedi şişe yüz kremi vardı. Biliyordum; çünkü on beş yaşındayken saymıştım ve o yığın son beş yılda yerinden hiç kıpırdamamıştı. Hepsi bitmek üzereydi. Anneme onları atmamasının sebebini sorduğumda, “Bir gün ihtiyacım olursa ne olacak?” demişti. Sanırım kahve fincanlarında mantar yetiştiren biri olarak bunu yargılamak bana düşmezdi.

Nathan ellerini belime dolayıp parmaklarını gömleğimin altında gezdirdi. Tenime dokunduğunda titredim. “Hey, olmaz, şimdi değil. Ailen tam altımızda,” diye azarladım, koluna bir şaplak atarken.

Beni öpmeye başlarken sırtıyordu. “Hiçbir şey yapmıyorum,” dedi öpücüklerinin arasında. “Sadece sana dokunmayı seviyorum.” Elleri sırtıma süzülürken kollarının arasında eridim.

“Azgın ifadene bürünmüşsün,” dedim.

“Azgın ifadem nasıl görünüyor?”

Arkaya çekilip onu taklit etmeye çalıştığımda Nathan kahkahayı bastı.

“Cidden mi? Azgın ifadem böyle görünüyorsa neden benimle yatıyorsun?”

“Acıdığım için.” Sonra beni yakalayıp omzunun üzerinden patates çuvalı gibi attığında cıyıkladım. “Kıçım yüzüne bu kadar yakinken gaz çıkarmamı istemezsin.”

“Sıkıysa yap,” dedi Nathan gülerek ama sonra beni nazikçe yatağına yatırıp bu kez yavaş ve yoğun bir şekilde tekrar öptü. Durduğunda nefes nefese kalmıştım ve onun için yanıp tutuşuyordum. Alnını benimkine yasladı. “Burada olduğun için çok mutluyum.”

“Ben de.”

Gülümsememi bastırmak için dudağımı ısırdım, ardından usulca boynumu emmeye başlayınca nefesim kesildi. Belki bunun sebebi çıkmaya başlamadan önce arkadaş olmamızdı. Sebebi her neydiyse, Nathan tam olarak neyi nasıl istediğimi biliyor gibiydi. Her dokunuşu bağımlılık yapıyor, kokusu sarhoş ediyordu. Uyumlu olduğumuz tek konunun arkadaşlık olmadığını fark etmek garipti. Tişörtler fırlatıldı, kot pantolonlar aşağı çekildi ve kısa süre sonra iç çamaşırlarımızla kaldığımızda teninin benimkine değmesi o kadar iyi hissettirdi ki tüm vücudum kızardı. Bunu şimdiye kadar muhtemelen yüze yakın kez yapmış olmamıza rağmen Nathan hâlâ sutyenimi çıkarırken bunu saygıyla yapıyor, göğüslerim önünde çıplak kaldığında yavaş ve nazik bir nefes veriyordu.

Her zamanki gibi onları örtme dürtümle mücadele etmem gerekse de Nathan oldukça nazik bir şekilde çenemi, boynumu, göğsümü öpmek için eğildi ve dudakları göğüs ucuma ulaştığı anda kendimden geçtim. Her şeyi unuttum; laneti, annemi ve teyzelerimi hatta kendi adımları bile. Parmaklarımı saçlarına daldırırken geriye sadece ben ve Nathan kalmıştık. Her şey Nathan’dan ibaretti. Nathan’ın dudakları, Nathan’ın

parmakları, Nathan'ın vücudu... İlk seferimiz biraz garipti ve dört dakika sürmüştü. Ama şu âna kadar, kafamdaki tüm düşünceleri uzaklaştıran ve beni muhtaç bir varlığa dönüştüren bir ritim tutturmuştuk. Gözlerimiz buluştuğunda, ikimiz de soluğumuz kesilene kadar bakışlarımızı birbirimizden ayırmadık.

Sonra yatakta yanında yatarken bir şey fark ettim. Neredeyse iki yıldır birlikteydik ve her şeyimi anlattığım ilk kişi oydu; sınav kâğıtlarımı alışıma, bize korkunç ödevler verilmesini, fotoğrafçılık kulübünün liderinin söylediği aptalca bir şeyi (ki bu sürekli oluyordu). O da aynısını yapıyordu; bana ekonomi dersleriyle ilgili tüm ilginç detayları anlatıyor, gelecekte lüks bir otele sahip olmakla ilgili çılgınca hayallerini paylaşıyor hatta spor salonunda kaç kilo kaldırdığını bile söylüyordu. Sanırım sonuncusu gösteriş yapmak içindi ama umurumda değildi. Ben de onu etkilemek istediğim için Nathan'ın beni etkilemek istemesi hoşuma gidiyordu. Etkiliyordu da. Pek çok gaz çıkarma ve utanç verici yatak odası olayı (seks sırasında çıkan sesler falan, değil mi ama?) içeren iki yıldan sonra bile Nathan'ı hâlâ inanılmaz çekici buluyordum. Ona âşıktım. Onunla birlikte bir hayat geçirmek istiyordum.

Aile lanetinin canı cehenneme. Hiçbir önemi yoktu. Oxford'da, İngiltere'deydim. Burası lanetlerin öldüğü yerdi. Az kalsın bu düşünceye yüksek sesle gülecektim. Lanete az da olsa inanmanın üstüme ne kadar yük bindirdiğini hiç düşünmemiştim ama şimdi; bunun hep arkamda gizlendiğini, bana bir son kullanma tarihi verdiğini hissettiğimi fark ediyordum. Fakat bu aptalcaydı. İlişkide ters giden bir şey yokken neden ilişkim lanetli olsundu ki? Kararımı vermiştim.

Eve gittiğimde anneme Nathan'dan bahsedecektim. Ona her şeyi anlatacaktım. Teyzelerime bile söyleyecektim. Çin mantısı yerken hep mutlu oldukları için onlara pazar günü Çin mantısı sırasında anlatmayı planlıyordum. Her şey yolunda gidecekti.

5

Günüümüz

“Siktiüüir.”

Acı. Çok büyük bir acı iliklerime işleyerek kırmızı bir yumrukla göğsümü sıkarken ağzımdan bir inilti kaçırdım ve alışık olmadığım acı yüzünden boğuk çıkan sesim beni kendime getirdi. Gözlerimi kırıştırdım. Sonra tekrar.

Doğru. Arabamdaydım. Nathan’la İngiltere’de değildim. Arabamdaydım.

Göz ucuyla bir ışığın yanıp söndüğünü gördüm. Yanıp sönen ışık, korkunç tık tık sesleri çıkaran dönüş sinyaliydi. Kapatmak için uzandığımda bu hareket göğsümü inanılmaz bir acının yayılmasına neden oldu.

“Yüce İsa...”

Son bir cesur denemeye dönüş sinyali düğmesine basmayı başardım. Ahenkli, kutsanmış sessizlik. Başımı fazla çevirmeye cesaret edemedim aşağı baktım. Emniyet kemerim göğsüme gömülmüştü. Yutkunup kendimi biraz geriye iterken neyin kırılıp neyin kırılmadığından hâlâ emin olamıyordum. Geriye

çekilmek göğüs çevremdeki ezilme hissini biraz olsun hafifletti. Usulca nefes aldım, ardından büyük bir nefes daha aldım. Canımı acıttı ama çok değil. Kaburgalarım kırılmamış, ezilmişti. Titrek bir kahkaha attım. İnanılmaz. Her şey yolunda. Ben...

Döndüğümde gırtlığımdan yukarı tırmanan çığlığı güçlükle bastırdım.

Jake!

“Aman Tanrım,” diye inledim. “Jake...” Sesim kısıldı. Aklima gelen her soru çok aptalca, çok gereksiz gibi geliyordu. *İyi misin?* Ön panele bu şekilde yapışmışken iyi olmadığı bariz belliydi. *Sen... öldün mü?* Tekrar inledim. Aman Tanrım. Bence ölmüştü. Lanet olası kulağından boynuna akan kan tişörtünün yakasını lekeliyordu. Her nasılsa o küçük detay, beyaz polo yakalı tişörtünde büyüyen kan lekesi kafama dank etmesini sağladı. Ölmüştü. Onu ben öldürmüştüm.

Panikle aldığım derin nefesler sessiz arabayı dolduruyordu. Delirmiş gibi etrafa bakındım. “Yardım edin,” diye fısıldadım. Ama görünürde kimse yoktu. Sokak ıssızdı. Nerede olduğumuzu bile bilmiyordum. Emniyet kemerimi çözdüm, kapıyı hızla açıp yalpalayarak arabadan çıktım, güçlükle kaldırıma ulaşmıştım ki akşam yemeğinde yediklerimi geri çıkardım.

Arabamda ölü bir adam vardı.

Bir adam. Ölü. Subaru’nun şoför koltuğunda. Bu Subaru’nun imajına hiç uygun değildi. Subarular katil arabaları olamazdı. Jeep Wranglerlar olabilirdi. Ya da o camsız beyaz minibusler. Zaten bunları kim ürettiyordu ki? Demek istediğim, manyak ürpertici şeyler...

Odaklan!

İçimden bir hıçkırık koptu. Hayır. Şu anda kafayı yeme lüksüm yoktu. Ağlamaya başlarsam, durmam mümkün değildi. Ne yapacaktım?

Polis.

Evet. 911. Doğru.

Arka kapıyı açıp içeri uzandığımda, çantamı bulmaya odaklanarak bakışlarımı Jake'in bedeninden kaçırmaya çalıştım, hah işte buradaydı. Cep telefonu. Açma kapama tuşuna bastığımda hiçbir şey olmadı. İnledim. Hayır lütfen. Şarjı bitmişti. Titrek bir nefes alıp Jake'in cebine uzandım. Telefonu orada olabilirdi. Parmak uçlarım pantolonuna değerken dişlerimi o kadar sıkıyordum ki azı dişlerimi kırmak üzereydim.

Hiçbir şey yoktu.

Telefonunu bulmak için pantolonunu avuçlayarak arama düşüncesi midemi bulandırıyor.

Tamam. Sorun yok. Kesinlikle hiç sorun yok. Ben sadece... Yoldan bir araba geçene kadar burada bekleyecektim.

Tabii, ne kadar süre boyunca yanımızdan kimse geçip gitmeden burada bekleyeceğimizi Tanrı bilirdi. Etrafımda ev, bakkal veya insan yaşamı bulunabilecek herhangi bir şey yoktu. Fabrikalar yıllardır kullanılmamış gibi görünüyordu; pencerelerin çoğu kırılmış ve içerisi tamamen sessizdi. Burada daha fazla bekleyemezdim. Buna dayanamazdım. Dönüp arabaya baktım. İnanılmaz bir şekilde, bir ağaca çarpmış olmasına rağmen büyük ölçüde iyi görünüyordu. Kaportanın çöktüğü apaçık belliydi ve ön camın bir tarafında büyük bir çatlak vardı ama onun dışında... sürülebilir görünüyordu.

"Olmaz," diye mırıldandım kendi kendime. Onu sürmeme imkân yoktu. Özellikle de şoför koltuğunda ölü bir adam varken.

Kaldır o zaman.

Ona tekrar dokunma düşüncesiyle tüm vücudum ürperdi. Ancak zihnim, tıslayarak parmaklıklara atlayan, kafese kapatılmış vahşi bir hayvan gibiydi. Buradan çıkmak *zorundaydım*. Birinin arabayla yanımdan geçmesini ve duracak kadar kibar olmasını umarak burada bir dakika daha kalamazdım.

Derin bir nefes alıp sürücü tarafındaki kapıyı açtığımda Jake'in bedeni kaldırıma devrilince çığlığı bastım. Ah Tanrım, kesinlikle böyle olmasını beklemiyordum. Bir dakika. Nabzını kontrol etmem gerekiyordu. Yoksa gerekmiyor muydu? Öldüğü gayet açıktı. Evet, evet gerekiyordu. Hafifçe inleyerek titreyen parmağımı bileğine bastırdım. Elimi çekip öfkeyle tişörtüme silmeden önce iki saniye kadar orada tutmayı başardım. Ölüydü. Oldukça ölü. Derin bir nefes daha alıp yanaklarımdaki alevleri söndürmek için ellerimle yüzümü yelledim ve sonra uzanıp Jake'in kollarını kavradım.

Kolları hâlâ sıcaktı. Ahh. Her nasılsa, bu durumu çok daha kötüleştiriyordu. Midemde hızla yükselen safraya rağmen dişlerimi sıkıp sertçe çektim. İşim yüzünden düzenli antrenman yapmak zorunda kalıyordum; iki ağır kamerayla tüm o lensleri on saat boyunca taşımak sırtım ve omuzlarım için zararlı olduğundan, gücümü ve dayanıklılığımı artırmak için mümkün olan her şeyi yapıyordum. Spor salonundaki en iyi antrenör olan Dinah ile haftada bir seansa bile gidiyordum. Demek istediğim; Jake'in vücudu, çektiğim anda şaşırtıcı bir şekilde kolay hareket etmişti. Dinah görse benimle gurur duyardı.

Pekâlâ, Dinah'nın öldürdüğüm 80 kiloluk bir adamı hareket ettirebildiğim gerçeğiyle gurur duymayacağı kesindi. Ayrıca şu an neden Dinah'yı düşünüyordum? Çünkü, diye karşılık

verdi zihnim, ben Jake'i kaldırımda sürüklerken, "Kahretsin, bir ceset taşıyorum!" dışında herhangi bir şeyi düşünmen gerekiyor.

Kahretsin, bir ceset taşıyordum.

Nereye? Onu nereye götürecektim? Burada bırakamazdım. Bu çok acımasızcaydı. Ama ben araba kullanırken o şeyin... yani onun arabanın arka koltuğunda olmasını hazmedemiyordum. Bagaja baktım. Pekâlâ. O hâlde bagaja gidiyordu.

Sonradan aklıma, arka koltukta duran kapüşonluyu alıp yüzüne örtmek geldi. Jake hayattayken pisliğin teki olsa da artık ölü olduğuna göre ona açıklanamaz bir şekilde saygılı davranma ihtiyacı hissediyordum. Tüm bunları içimden atmak için çok fazla terapiye ihtiyacım olacaktı.

Bagaj kapağını çarparak kapattığımda, Jake artık gözümün önünde olmadığı için biraz daha iyi hissediyordum. Daha kontrollü. Kontrollü mü? Kimi kandırıyordum? Arabamda gerçek bir ceset vardı. Başımı iki yana salladım. Bunun üzerinde durmayalım. Kendimi silkeleyip arabaya geri döndüm. Lütfen çalış, lütfen...

Anahtarı çevirir çevirmez motor çalışmaya başladı. Bir ısıklık sesiyle birlikte nefesimi verdim ve sakinleşmek için bir süre bekledim. Ya da sakinleşmeye çalışarak. Bir ankesörlü telefon bulana kadar sürecek ve sonra 911'i arayacaktım.

Tamponumun asfaltta çıkardığı sürtme sesiyle irkilerek yavaşça geri çekildim. Belki de inip düzeltmem gerekirdi ama hayır. Bu uğursuz yerde bir saniye daha duramazdım. Arabayı sürerken nefesim hâlâ sığ ve paniklemiş durumdaydı, sokaklar ne kadar aydınlanırsa o kadar panikliyordum. Bu delilikti. Ben ne yapmıştım? Arabamın bagajına bir ceset koymuştum. Po-

lisleri aradığımda ne diyeceklerdi? Ben ne diyecektim? Bunu neden yapmıştım? Hangi aklı başında insan bunu yapardı?

Sorular zihnime ardı ardına saldırmaya devam ederken en sonunda içimden kopan çığlıkla birlikte şunu fark ettim: Polisi gidemezdim. Cinayet zanlısı olduğumu, aklını yitirmiş bir katil olduğumu düşünüp beni tutuklardı.

Uzakta bir benzin istasyonu vardı. Fırsat bu fırsat. Orada durabilir ve içeri girip yardım dilenebilirdim. Fakat ayağım gaz pedalına yüklenirken pes etmeyi reddederek hızla yanından geçtim. Sanki bilinçaltım bedenimi ele geçirmişti ve 405 numaralı otoyolun girişine ulaşana kadar arkama bakmadan sürmeye devam etmesi için onu zorluyordu. İstedliğini yapıp tanıdık yol tabelasıyla bakışırken kalbim acıyla çarpıyor, otoyolda hızla akan trafiğe dalarken başım zonkluyordu. Bagajımda bir cesetle 405. otoyolda sürüyordum. Dudaklarımdan histerik bir kahkaha döküldü. Kulağa çatlak ve biraz delirmiş gibi geliyordu. 10. otoyol tabelasını gördüğümde gözlerimden yaşlar aktı. Eve çok yakındım. Güvenliğe. Boğazıma bir yumru oturdu. Yıllar sonra ilk kez eve, annemin yanına gitmek için sabırsızlanıyordum.

6

Üçüncü Sınıf, Altı Yıl Önce

Sahne hazırды. Sahneden kastım, ortasına yığılmış tüm bu Çin mantısı tabaklarının ağırlığı altında masamız inerken, benim herkese çay doldurmamdı ve şimdi tek yapmam gereken... onlara söylemekti. Dökül gitsin Meddy. Sadece dökül. Yap bunu!

“İı, şey...”

“Büyük bir haberimiz var!” dedi annem Mandarin dilinde. Gözleri parıldıyordu. Cidden, Noel ışıklarına benziyordu. Heyecanlı bir çocuk gibi ellerini çırpıyordu.

“Öyle mi?” Arkama yaslanırken kalbim, az kalsın ağzımdan Nathan hakkında bir şeyler kaçıracağım için küt küt atıyordu. Sakin ol kalbim. Büyük haberlerinden sonra tekrar deneyecektim.

Annem, kraliçe misali duruşunu dikleştiren Büyük Teyze’yi başıyla onayladı. Boğazını temizledi. “Bir aile şirketi kurmaya karar verdik.”

“Hmm. Tamam... vay be. Bu çok büyük bir haber.” Sersemlemiştim. Birlikte nasıl bir iş kuracaklardı ki?

Büyük Teyze, “Hep birlikte,” derken İkinci Teyze ilk kez ona karşı çıkmadı. Hepsi gülümseyerek bana bakıyordu.

“Pekâlâ...” Neden bana öyle bakıyorlardı? Korkudan midem bulandı. Aman Tanrım, bu esrarengiz iş için çektikleri kredilere karşı evi ipoteklediklerini söyledikleri yer burasıydı. Ya da belki de iş kokain ticaretiydi. Ya da insan kaçakçılığı. Vay canına, ailem hakkında pek hoş düşüncelerim yoktu. “Ne işi?” dedim, beklemeye dayanamadığımda.

“Düğüncülük!” diye bağırdı Dördüncü Teyze, gösterişli bir tavırla ellerini havaya kaldırırken. Büyük Teyze kaşlarını çatarak ona baktı.

“Meddy’ye bunu ben söyleyecektim,” diye azarladı Büyük Teyze.

“Üzgünüm,” dedi Dördüncü Teyze ama hiç de üzgün görünmüyordu.

“Düğüncülük mü?” dedim kaşlarımı çatarak.

“Evet,” dedi Büyük Teyze. “Düğün pastalarını ben yapacağım. Zaten oldukça hoş, büyük doğum günü pastaları yapıyordum.”

Büyük Teyze’nin kocaman doğum günü pastalarını düşünerek yavaşça başımı salladım. Güzel pastalar yaptığını inkâr etmek mümkün değildi. Ama diğerleri...

“Gelinin saç ve makyajını ben yapacağım,” dedi İkinci Teyze. “Güzellik merkezinde sadık müşterim çok. Eğer istifa edersem, hepsi peşimden gelir.”

“Çiçek buketlerini ve aranjmanını ben yapacağım,” dedi annem.

“Eğlence kısmıyla da ben ilgileneceğim!” diye tamamladı Dördüncü Teyze. “Asya camiasında çok hayranım var, biliyor-

sun. Hepsinin beni düğün şarkıcısı olarak tutmak isteyeceğine hiç şüphem yok.”

Annem gözlerini devirip, “Sadece peşimize takıldı. Aileden olduğu için ona da bir iş vermemiz gerekiyordu,” diye fısıldadı pek de kısık olmayan bir sesle.

“Asgari ücretli süpermarket çalışanının dediğine de bakın,” diye mırıldandı Dördüncü Teyze.

Büyük Teyze parmaklarını şıklatıp, “Meddy, tatlı Meddy,” diyene kadar ikisi de birbirine dik dik bakmaya devam etti. Bütün gözler bana döndüğünde sandalyemde geri çekildim.

“Efendim?” diye cıyaktım.

“Sen fotoğrafçı olacaksın.”

Nefesim kesildi. Sanırım bunun olacağını tahmin etmem gerekirdi. Elbette fotoğrafçıları olmamı isteyeceklerdi. Mantıklıydı çünkü sonuçta fotoğrafçılık okuyordum. Ama yine de...

“İl. Bana bir dakika izin verin.” Sandalyemden fırlayıp restorandan çıkana kadar kalabalığın arasından sıyrıldım. Birkaç derin nefes aldım ve kafamın içinde dönen düşünceleri daha az dolambaçlı hâle getirmeye çalıştım. Kızgındım ama nedenini gerçekten bilmiyordum. Sanırım karşı koyan ve “Diplomamla ne yapacağıma karar vermeye hakkım yok mu?” diye bağırان bir yanımdı. Ama sonra gerçekten durup düşündüğümde, düğün fotoğrafçılığı fikri hoşuma gitmişti. Sanırım daha çok bu kararı bensiz vermiş olmalarına kızıyordum. Ki bu aptalcaydı, değil mi? İyi bir karar verdikleri için kızmamam gerekirdi. Ayrıca bu *iyi* bir karardı; tüm bunları yapabilecekleri konusunda haklılardı. Annemin çiçek aranjmanları muhteşemdi. Büyük Teyze doğum günlerinde harcanıyordu ve İkinci Teyze’nin salonda sadık bir kitlesi vardı. Dördüncü Teyze’ye

gelince şey, ünlü olduğunu düşünüyordu ve hoş bir sesi vardı. Bunu başarabilirdik.

Bu fikir aklıma düşer düşmez içimde heyecan filizleri yerdi. Bunu yapabilirdik. Bu, ailem için hepimizin sıkışıp kaldığı o küçük, boktan evden çıkış yolu olabilirdi.

Restoranın kapısı açıldığında içerideki gürültü dışarı yayıldı. Annem beni görünce neşelendi.

“Aiya, neden dışarı çıktın? Tuvalete baktım ama orada değildin.” Kaşlarını çatarak bana baktı. Kontrolümü kaybettiğimi hissetmiş olmalıydı ki Endonezceden İngilizceye geçti. “İyi misin? Neden bu kadar üzgünsün?” Akıcı konuşmamasına rağmen İngilizceye geçmesi midemin suçluluk duygusuyla kasılmasına sebep oldu. Benim için zaten çok şey feda etmişti ve ben, onunla anadilinde bile iletişim kuramıyordum.

Kendimi gülümsemeye zorladım. “Üzgün değilim. Sadece tüm bu aile şirketi olayını sindirmeye çalışıyorum.”

“Ah evet. Çok büyük bir mesele. Ama istemiyorsan sorun değil. Fotoğrafçıya ihtiyacımız yok.”

Ona baktım. “Ama içeride, ‘Meddy, fotoğrafçımız olman gerekiyor,’ der gibiydiniz.”

“Evet, elbette fotoğrafçımız olmanı istiyoruz. Sen fotoğrafçıların en iyisisin.”

Buruk bir şekilde güldüm. “Anne, bunu bilemezsin. Ben tamamen acemiyim. Muhtemelen her şeyi mahvederim.”

“Sorun değil, hepimiz acemiyiz. Yavaş yavaş başlarız. O dediğin şeyi yaparsın, neydi adı? Başka bir fotoğrafçının ruhu olmak mıydı?”

“Gölgesi.”

“Ah evet. Düğün fotoğrafçısının gölgesi olursun. Önce öğ-

renip, mezun olduktan sonra da bu işi yapabilirsin. Ama hayır, ben düğün fotoğrafçılığını sevmiyorum, aile işine girmeye gerek yok diye düşünüyorsan sorun yok.”

Ellerini ellerimin içine aldım. Hepimizin birlikte çalışması konusunda ne kadar heyecanlı olduğunu açıkça görebiliyordum. Bana sorun olmadığını, aralarına katılmak zorunda olmadığını söylemek onun için çok zordu. “Yapacağım anne.”

“Gerçekten mi?” O kadar mutlu görünüyordu ki kalbimin kırıldığını hissettim.

“Evet, elbette. Düğün fotoğrafçılığınızı yapacağım. Sizinle bunu yapmak istiyorum.”

“Aduh, sayangku*.” Annem beni kollarının arasına çekti. Nathan’ın ailesininki kadar sıkı bir kucaklama olmasa da kendince hoştu. “Annemi çok mutlu ediyorsun.”

Kucaklamasına karşılık verip gözlerimi kapattım. Sanırım onlara Nathan’dan başka bir zaman bahsetmem gerekecekti.

* (Endonezce) Ah, aşkım. (ç.n.)

7

Günüümüz

Garajda saatlerce oturup hayatımın nasıl bu kadar kontrolden çıktığını düşündüm. Hem, benim burada ne işim vardı ki? Neden karakolda olmak yerine evdeydim? Belki de çok geç değildi. Muhtemelen hâlâ polise gidip her şeyi açıklayabilirdim. Belki anlayışla karşılarlardı. Ama motoru tekrar çalıştırıp garajdan çıkmayı düşündüğümde, içimdeki enerjinin her damlası vücudumu terk etti. Yorgun argın direksiyona yaslandım. Sadece biraz burada kalmaya ihtiyacım vardı. Yeterince cesaretimi toplamalı, polise ne söyleyeceğime karar vermeliydim.

Biri sertçe pencereye vurdu. O kadar yükseğe sıçradım ki kafamı arabanın tavanına çarptım. Artık “ödü kopmak” lafının ne anlama geldiğini biliyordum.

“Ne yapıyorsun orada? Sarhoş musun? Aduh, sarhoşken araba mı kullanıyordun?” diye seslendi annem Endonezce, sesi pencerenin ardından boğuk çıkıyordu.

Arabanın kapısını açarken kalbim küt küt çarpıyordu. “Anne, beni korkuttun!”

Bana kaşlarını çatarak baktı. “Ne oldu Meddy? Sorun ne?”

Ona bir şey söylemeyi düşünmüyordum. Tabii ki düşünmüyordum, anlatmak istediğim son kişi annemdi. Ne yapacağını ne söyleyeceğini bilemez ya da...

“Anne, onu öldürdüm.” Bu sözleri yüksek sesle söyledimi duyduğumda gözlerimden yaşlar aktı. Onu öldürdüm. Bunu daha kaç kez söylemem gerekecekti?

“Onu öldürdün mü? Neyi öldürdün? Aduh Meddy, sana kaç kez bu kadar içme demem gerekiyor. Bak işte, hiç mantıklı konuşmuyorsun.”

“Onu öldürdüm anne. Jake’i. Bana ayarladığın adamı!” Şimdi, adını söylemek o kadar boktan hissettiriyordu ki en sonunda gözyaşlarımın akmasına izin verdim. Bu sadece bagajımdaki bir ceset değil; eskiden bir kişiliğe sahip olan bir cesetti.

Annem dırdır ederken cümlesi yarım kaldı. Ağzını kapatıp bir süre bana baktı. Tekrar konuşmaya başladığında kekeleyerek İngilizce konuşuyordu. “Bu, sen ve Selena’nın söylediği şey gibi mi? Siz çocuklar her zaman ‘ah, onu öldürüyorsunuz!’ diyorsunuz. Öyle, değil mi?”

“Hayır!” diye haykırdım. “Onu gerçekten öldürdüm diyorum anne!” Başka ne yapacağımı bilemeyince arabamın anahtarını çıkarıp bir düğmeye bastım. Bagaj, küçük garajımızın içinde silah sesi gibi duyulan klik sesiyle açıldı. Gürültü aniden yükselirken kendi kalp atışlarımı ve annemin keskin nefesini duyabiliyordum.

“Meddy,” diye fısıldadı, “Şaka yapıyorsun, değil mi? Benimle dalga geçiyorsun sadece?”

“Hayır anne, bu bir şaka değil.”

Annem boğuk bir kahkaha attıktan sonra başını iki yana salladı. “Siz çocuklar, evet hep çok komik olduğunuzu sanıyorsunuz.” Bana parmağını doğrulttu ve başını sallamaya devam ederek arabanın arkasına doğru ilerledi. “Kızım tam bir şakacı, yani... AIYA wo de tian ah*!” Elleriyle ağzını kapatarak geriye doğru sendeledi.

İrkildim.

“Meddy,” diye tısladı. “Meddy! Bu hiç komik değil.” Bakışları bagajla benim aramda gidip geliyordu. “Bu bacaklar sahte mi? Buna ne diyordunuz, man-kin mi?”

Başımı iki yana sallarken gözlerime taze yaşlar hücum etti. “Hayır anne, manken değil. Gerçekten Jake, yemin ederim.”

Uluma ile sızlanma arası bir ses çıkarıp kendini toparlamak için bir süre bekledikten sonra bagaja daha yakından baktı. Cesedin geri kalanını görünce tekrar sızlandı. Baktığı noktadan ne gördüğünü hayal edebiliyordum. Önce ayakkabılarını (kahverengi mokasen ayakkabılar, içine çorap giymemişti) sonra bacaklarını, en son da gövdesini ve yüzünü kaplayan kapüşonluyu.

“Neden yüzünü kapattın?” dedi. “Yüzüne korkunç bir şey oldu, değil mi?” Titredi. “Gözüne bir şey mi battı? Aiya, söyleme, bilmek istemiyorum.” Yüzünü buruşturarak kollarını çırpı. “Gözüne cam parçası mı saplandı?”

“Hayır anne. Gözünden bir şey çıkmıyor. Sadece böyle daha saygılı olacağını düşündüm, bilmiyorum.”

“Ah!” Başıyla onayladı. “Evet haklısın, böylesi daha saygılı.” Yanağıma hafifçe vurdu. “Seni çok iyi yetiştirmişim.”

Midemin derinliklerinden yükselen histeriyi bastırmak zo-

* (Çince) AH, aman tanrım! (ç.n.)

runda kaldım. Annem tabii ki arabamın bagajındaki öldürdüğüm randevumu gösterdiğimde görgü kurallarımın gurur duyacağı.

“Az önce birini öldürdüm, bu yüzden beni iyi yetiştirdiğini söyleyebilir misin emin değilim.”

“Ah, bunu hak etmiş olmalı.”

Tekrar ağlamamak için dudakımı ısırđım. Ona kendimi açıklamak zorunda kalmadığım için minnettardım.

“Pekâlâ!” dedi annem, birdenbire doğrularak. Artık nefes alışları bile düzelmişti. Gözlerinde, Çin Yeni Yılı’ndan bir hafta önce, kafayı sıyııp Marie Kondo* gibi çılgınca evi temizlediğindeki parıltının aynısı vardı. “Sen. İçeri. Hemen.” Bagajı çarparak kapattı ve beni arka kapıdan evin içine soktu.

İçeriye girdiğimizde mutfak tezgâhına oturmamı söyledi. Tartışamayacak kadar bitkin ve yenik bir hâlde onun talimatlarını uyguladım. Ayrıca, kabul etmekten ne kadar nefret etsem de onun görevi devralmasına sevinmiştim çünkü bu durumda ne yapmam gerektiğini bilmiyordum. Bu yüzden bir sandalyeye çöktüm ve dirseklerimi mutfak tezgâhına yaslayıp yüzümü ellerimin arasına aldım. Lütfen uyanayım ve tüm bunların bir kâbus olduğunu fark edeyim. Bir an önce.

Önüme buharı tüten bir çay kondu.

“GÇT**,” dedi annem. “Hemen iç. Çok fazla yang***’ın var, için çok sıcak. Nefesin kötü kokuyor.” Ayaklarını sürüyerek mutfaktan çıktı.

Geri geri giderken onu izledim. Geleneksel Çin tıbbı mı, ciddi mi? Böyle bir anda kim ağız kokusunu düşünürdü ki?

* Japon düzenleme uzmanı. (ç.n.)

** Geleneksel Çin tıbbı. (ç.n.)

*** Çin tıbbında Yang aktif enerji ve ısıyı, Yin ise pasif enerji ve soğuşu ifade eder. (ç.n.)

Yine de bir yudum aldığımda bitki çayı, iksir gibi tatlı sıcaklığını tüm vücuduma ve buz kesmiş ellerime kadar yaydı. Bir yudum daha aldım, sonra bir tane daha ve çok geçmeden tüm bardağı bitirdiğimde ciddi anlamda kendimi biraz daha iyi hissediyordum.

Annem mutfağa geri döndü. “Tamam, ben Büyük Teyze’yi aradım. Birkaç dakika içinde burada olacak.”

“NE?” Sandalyemden fırladım. “Anne, aman Tanrım! Bunu yaptığına inanamıyorum.”

Bir an için gerçekten kafası karışmış gibi görünse de sonrasında yüz ifadesini düzeltti ve gülerek beni geçiştirdi. “Ah endişelenme, endişelenme, benim için herkesi arayacağını söyledi, tamam mı? Sadece Büyük Teyze değil, teyzelerinin hepsi gelecek merak etme.”

“NE??” diye bağırdım. Başımı geriye atıp tavana baktım. Bu mümkün değildi. “Anne olamaz... bunu herkese anlatmamız gerekiyor!”

Annem kaşlarını çattı. “Herkese anlatmıyoruz. Sadece teyzelerine.”

“Bu herkes demek oluyor!”

“Meddy,” dedi onaylamazca. “Onlar aileden. Aynı şey değil.”

“Bu bir cinayet!” diye bağırdım. “Ya da şey, cinayet değil. Daha çok nefsi müdafaa sayılır ama olsun. Arabamda ölü bir adam var anne. Bu, aileden olsalar bile herkesle paylaşabileceğin türden bir şey değil.”

“Bu tam da ailenle paylaşabileceğin türden bir şey,” dedi annem.

“Bu tam da ailenle paylaşabileceğin türden bir şey de ne demek? Buna benzer başka neler paylaştınız?”

Annem elini savurarak, “Gel, teyzelerin için mango kesmeme yardım et. Onlara yiyecek bir şeyler ikram etmezsek hiç ngga enak*.”

“Cidden mi anne? Şu anda bile itibarını kurtarma peşinde misin? Bu sınırı geçtiğimizi sanıyordum, değil mi?”

Buzdolabındaki meyve çekmecesini açmak için eğilirken bana baktı. “Meddy, bunu nasıl söylersin? Teyzelerin gecenin bir yarısı cesetten kurtulmamıza yardım etmeye geliyorlar ve biz onlara yiyecek bir şeyler bile vermeyecek miyiz? Nasıl olur? Ahh, ejder meyvemiz var, güzel, sevindim. Büyük Teyze’nin en sevdiği. Vay, armut da var. Çok güzel. Yardım et de soyalım, teyzelerine bu kadar kaba davranma, bizi rezil edeceksin.”

“Ah doğru ya, bizi rezil edecek şey arabadaki ceset değil de meyve olmaması.”

Fakat bir dakikadan az bir süre sonra, bir elimde meyve bıçağı diğer elimde bir Kore armuduyla mutfak tezgâhının önünde duruyordum. Aklım devamlı, *‘Bwaaa bu gerçekten inanılmaz. Arabamda bir ceset var ve ben burada meyve soyuyorum!’* diye tekrarlıyordu. Yine de her nedense soyup doğramaya devam ettim. Sebebi, daha iyi bir fikrim olmaması da olabilirdi.

Tam dev armudu kesmeyi bitirdiğimde zil çaldı.

“Git kapıyı aç,” dedi annem. Son ejder meyvesini dilimlemeye devam ediyordu.

Ön kapıya doğru ilerlerken hâlâ tuhaf bir rüya görüyor olmalıyım diye düşündüm. Teyzelerime ne diyeceğimi bile bilmiyordum. Öldürdüğüm adamın çaresine bakmaya geldiğiniz için teşekkür ederim mi diyecektim?

* (Endonezce) İyi olmaz. (ç.n.)

Ama kapıyı açar açmaz Büyük Teyze yanağıma dokunup Endonezce, “Canım Meddy, sorun yok, endişelenme. Git otur sen,” diyerek yanımdan geçtiği için bunu söylemek zorunda kalmamıştım. İkinci ve Dördüncü Teyze de arkasından gelip, “Merak etme, artık yanındayız. Ağlamayı kes,” dedi.

“Ağlamıyorum...”

İkinci Teyze, sanki gözyaşı dökmemem onun için kişisel bir hakaretmiş gibi dilini şaklattıktan sonra mutfakta diğerlerine katıldı. Mutfaktan gelen gürültüler “Aman Tanrım, Meddy ne yaptı?” tarzında değildi Daha çok “Vay, ejder meyvesi! Aduh, zahmet etmene gerek yoktu!” tarzındaydı. Annemin sandalyeleri çektiğini ve onlara oturup biraz mango yemeleri için neşeyle bağırdığını duyabiliyordum. “Ah Guan, Endonez-ya’dan dönerken bana koca bir kasa getirdi. Koca bir kasa!”

Derin bir nefes alıp kendimi toparladıktan sonra mutfağa girdim.

“Meddy!” diye bağırdı Büyük Teyze.

Ah Tanrım, işte başlıyorduk. Şimdi ceset yüzünden çıldırmaya başlayacaklardı.

“Daha önce hiç yedin mi?” dedi Büyük Teyze. “Gelsene! Buraya gel de otur, ah çok solgun görünüyorsun.” Oturduğu yerden kalktı.

Sanki içimde bir şey yerine oturdu. İstemsizce yanına koşup onu tekrar sandalyeye iterek, “Lütfen Büyük Teyze, sen rahatsız olma. Ben sandalye çekerim. Otur ve meyvenin tadını çıkar, tamam mı? Sana başka bir şey getirmemi ister misin?” diye sordum.

Gözümün ucuyla annemin beni onayladığını gördüğümde aynı anda *hem* yüksek sesle gülmek *hem de* ağlamak istedim.

TEYZELERİNİ ARA

Yani ciddi, az önce bir adam öldürmüştüm ve onun hâlâ önemseydiği şey büyüklerime karşı saygılı olmamdı.

Büyük Teyze dilimlenmiş bir mangoya çatalını batırıp zarif bir ısırık aldı. “Vay, çok iyi.” Bir ısırık daha alıp iç geçirdi. “Hiçbir şey Endonezya mangolarını geçemez.”

“Evet, en tatlı mangolar Endonezya’nın,” dedi annem. “Bitki çayı isteyen var mı? Meddy için bir tencere kaynatmıştım, biraz kaldı.”

“İyy, hayır teşekkürler, o eski moda GÇT saçmalıklarına inanmıyorum,” dedi Dördüncü Teyze.

Annem ona ters ters baktı. “Geleneksel Çin tıbbı gerçek tıptır!” GÇT’nin tıbbi olarak işe yaradığının kanıtlanması ve Batı tıbbından çok daha iyi olması hakkında her zamanki nutuklarından birine başladı.

Bir kâbusun içinde sıkışıp kalmıştım. Bundan emindim. Galiba kazada beyin sarsıntısı geçirmiştım. Belki gerçekten komadaydım ve bitkisel hayattaki beynim, bu tuhaf senaryoyu uyduruyordu çünkü burada, mutfakta oturup büyük teyzelerimin mango yemesini ve annemle Dördüncü Teyze’nin Jake arabamın bagajında buz kesmiş yatarken didişmesini izleme imkân yoktu. Tam ben bağırarak üzereyken, Büyük Teyze anlamlı bir şekilde pat diye çatalını bıraktı.

Herkes yerine oturup dikkat kesildi.

“Ee,” dedi bana dönüp İngilizceye geçerken. Gözüm kapalı çizebilecek kadar iyi bildiğim nazik kırışıklıkların ardındaki bakışları kartal gibi keskindi. “Büyük Teyze’ye ne olduğunu anlat. En başından.”

Tereddüt etmeden anlatmaya başladım. Büyük Teyze’de, sağlam bir otorite ve kimsenin hayır diyemeyeceği anne sı-

caklığı karışımı bir şey vardı. Gecenin bir yarısı (bana bir ceket konusunda yardım etmek için) buraya akın etmelerinden o kadar suçluluk duyuyordum ki hikâyeyi Endonezce aktarmaya çalıştım. Ama daha iki kelime edemedim İkinci Teyze iğrenç Endonezcemin başını ağrıttığını ve İngilizce devam etmem gerektiğini söyledi. Biraz rahatlayarak onlara Jake’le randevumu, beni eve bırakmakta ısrar etmesini ve bana söylediklerini anlattım.

Teyzelerim ve annem korkuyla ağızlarını kapatıp başlarını iki yana salladı.

Dördüncü Teyze, “Meddy’ye nasıl böyle bir pislik ayarlar-sın?” diye tersledi annemi.

Annemin yüzü bir Louboutin topuklu ayakkabılarının tabanını kadar kırmızıydı. “İnternette çok hoş davranıyordu! Kusursuz bir centilmendi hatta benim için... şey, Meddy için *terong* pişirmeyi teklif etti.”

“Terong ne? Fermente karides ezmesi mi?” dedim.

“Hayır, değil,” dedi annem İngilizceye geçerek. “Karides ezmesine *terasi* denir. Terong ise patlıcan.”

Sonunda taşlar yerine oturdu. “Bana patlıcan pişirmeyi mi teklif etti? Bu tuhaf derecede spesifik.”

Annem öfkeyle başını salladı. “İşte bu yüzden, bu çocuğun sana uygun olduğunu sanmıştım. En sevdiğim yemeğin bile ne olduğunu biliyor.”

“Bu mesajları görmem gerekiyor.”

Annem cebinden telefonunu alırken tüm teyzelerim gözlüklerini çıkardı. Annem telefonu bana uzattığında Dördüncü Teyze telefonu elinden aldı.

“Hey!” dedi annem.

Dördüncü Teyze ona aldırış etmeden ekranı kaydırmaya başladı. Kaşları havaya kalkıp neredeyse saç çizgisinde kaybolurken histerik bir kahkaha attı.

“Neden gülüyorsun? Bu kadar komik olan ne?” diye tersledi annem.

Dördüncü Teyze hâlâ o kadar çok gülüyordu ki nefessiz kalarak telefonu bana doğru itti. Mesajlara göz gezdirdim ve... Ah. Aman. Tanrım. Düşündüğümünden çok daha kötüydü.

Jake10100telişletmecisi: Merhaba

Meddelin Chan: Merhaba!

Şaşkınlıkla anneme baktım. “Sitede gerçek adı mı kullandın? Ve bu...” Adımın yanındaki küçük simgeye dokunduğumda ekran benim fotoğrafımı gösterecek şekilde büyüdü.

“Sahte isim kullanmak gerektiğini bilmiyordum! Bunu nasıl bilebilirim ki?”

“Belki de benmişim gibi davranmayıp sahte bir randevu hesabı açmayarak. Demek istediğim, Tanrı aşkına bak, Jake kendi fotoğrafını koymamış!” Annem o kadar kırılmış görünüyordu ki bunu söylediğime anında pişman oldum. “Üzgünüm anne, tek istediğinin yardım etmek olduğunu biliyorum.”

Başını hafifçe salladığında okumaya devam ettim.

Jake10100telişletmecisi: Fotoğrafını beğendim

Meddelin Chan: Teşekkürler!! Çok tatlısın!!

Anneme tekrar kızmamak için dişlerimi sıktım. Kadın tek bir cevapta kaç ünlem işareti kullanabilirdi?

Jake10100telişletmecisi: Düğün fotoğrafçılığı ha? Bu ilginç olmalı.

Meddelin Chan: Ah evet! Çok ilginç!! Sen ne iş yapıyorsun?

Jake10100telişletmecisi: Kullanıcı adımdan da tahmin edebileceğin gibi; otel işletmecisiyim. Otellerim var. Aslına barksan, çok fazla var.

Meddelin Chan: Vay canına! Çok etkilendim!

Bir süre böyle devam ediyordu; Jake böbürlenerek sahip olduğu otellerin her birini en ince ayrıntısına kadar anlatıyor ve annem de elinden geldiği kadar aptalca yanıtlar veriyordu. Bunu okuyan herhangi biri, Jake'in beğenisi için çaresiz durumda olduğumu düşünebilirdi ama ben, bunun annemin kibarlığından olduğunu biliyordum. Beni böyle yetiştirmişti; başkalarını kendileri hakkında konuşmaya teşvik etmemi ve sonra anlattıkları şeylerde iyi kısımları bulup takdir etmemi öğretmişti. Bunun Çin'e mi yoksa Endonezya'ya mı özgü olduğunu bilmiyordum ama her halükârda Jake üzerinde işe yaramıştı. Yalnızca birkaç gün mesajlaştıktan sonra şu mesajı göndermişti:

Jake10100telişletmecisi: Seninle sohbet ederken kendimi çok rahat hissediyorum Meddy.

TEYZELERİNİ ARA

Meddelin Chan: Ben de öyle!

Jake10100telişletmecisi: Gerçekten uyum sağlayabileceğim birini bulmak çok zor, anlıyor musun? Seni uzun zamandır tanıyormuş gibi hissediyorum.

Meddelin Chan: Aynı fikirdeyim!

Jake10100telişletmecisi: Eee, buluşmak ister misin?

Meddelin Chan: Evet! Sonunda bunu sormana çok sevindim! Dün vücudum o kadar lezzetli değildi ama bugün daha iyi.

Aman. Tanrım. Olamaaaz. Endonezce’de “*tidak enak badan*” ifadesi “kendini iyi hissetmemek” anlamına geliyordu ama birebir çevirisi “vücudum lezzetli değil” şeklindeydi. Arkamda duran Dördüncü Teyze kıkırdamaya devam ederken diğerleri, “Ne? Komik olan ne?” diye sordu.

Sesli okudum.

Jake10100telişletmecisi: Ah. Vay be, pekâlâ. Kahretsin kızım, düşündüğünden daha da susamışsın. 💧

Meddelin Chan: Yoo! Hayır, hayır susamadım! İçecek çok şeyim var. Şu an oldukça ıslağım.

Jake10100telişletmecisi: Vay canına. Lanet olsun. Bilseydim, sana daha önce çıkma teklif ederdim. 💧

Meddelin Chan: Vay be! Patlıcanı çok sevdiğimi nereden biliyorsun?

Jake10100telişletmecisi: Demek çok seviyorsun, ha? Eh, senin için gerçekten büyük bir patlıcanım var.

Meddelin Chan: Ah! Sabırsızlanıyorum! Patlıcana BAYILI-RIM!!

Telefonu kapatıp ters ters anneme baktım. Dördüncü Teyze resmen gülmekten yerlere yatıyordu.

“Ne oluyor? Sorun ne?” dedi Büyük Teyze. “Kulağa çok hoş bir çocukmuş gibi geliyor, sana patlıcan pişirmeyi teklif etmiş.”

“Değil mi?” diye haykırdı annem çılgınca el kol hareketleri yaparak. “Bunu okuduğumda wah, bu çocuk çok sevimli ve kızımın o kadar ilgileniyor ki susayıp susamadığını bile soruyor diye düşündüm.”

Yüzümü ellerimin arasına gömdüm. “Haaaayır! Anne o emojiler –su damlacıkları ve patlıcan– bunlar cinsel imalar!”

Dördüncü Teyze kahkahalara boğulurken, üç çift göz tam bir kafa karışıklığı içinde bana bakıyordu.

“Cinsel... ne? İm-la-lar-ne?” dedi İkinci Teyze.

Şu anda annem ve teyzelerimle bu konuşmayı yaptığımı inanamıyordum. “Cinsel imalar. Bilirsiniz, cinsel kelime oyunları gibi. Patlıcan... şey, erkek ını, şeyi sembolize ediyor.” Bu tamamen saçmalıktı. Tanrı aşkına, yirmi altı yaşında olma- ma rağmen yine de “penis” kelimesini onların önünde yüksek sesle söyleyemiyordum çünkü bir yanım, bunu söylediğim

için beni azarlayacaklarına emindi. Bunun yerine, işaret parmağımla penisin evrensel sembolünü havada çizdim.

“Patlıcan,” dedi Büyük Teyze. “Evet patlıcan diyor, onu biliyoruz.”

“Hayır...”

“PENİS demek istiyor!” diye bağırdı Dördüncü Teyze ve sonra tekrar iki büklüm olup gülmeye başladı.

“Ne?” dedi annem. “Hayır. Ama...”

“Bu doğru değil. Bence yanıyorsunuz,” dedi Büyük Teyze tiz bir sesle. Tekrar kaşlarını çatarak telefonu elimden aldı. “Bak diyor ki, ‘Bilseydim sana daha önce çıkma teklif ederdim... Gerçekten büyük bir patlıcanım var... Ahh.’” Sanki telefon hamam böceğine dönüşmüş gibi tezgâhın üstüne fırlattı.

Annem yüzünde korku dolu bir ifadeyle orada öylece duruyordu.

“Anne, iyi misin?”

Yavaşça bana döndü ve dehşete düşmüş şekilde, “Patlıcan penis mi?” diye sordu.

“Evet,” dedim iç geçirerek. Kendi jenerasyonumdan çok utanıyordum.

“Kızarmış patlıcan dediğini sanmıştım. Ben sandım ki...” O kadar akıllı karışmış ve küçük düşmüş görünüyordu ki onun için üzülmeden edemedim. Kolumu omuzlarına dolayıp sıktım.

“Önemli değil anne. Anlıyorum.”

“Evet önemli değil, herkesin bir noktada nasıl seks yapılacağını öğrenmesi gerekiyor,” dedi Dördüncü Teyze.

Ona pis bir bakış attım.

“Seks mi?” dedi annem.

“Bu konuyu kafana takma,” dedim hafifçe omzuna vura-

rak. “Yani şey. Tamam, bu bazı şeyleri açıklığa kavuşturuyor. Jake’in davranışlarını hiçbir şekilde mazur göstermez ama neden öyle davrandığını şimdi anlıyorum...”

“Azgın mı?” dedi Dördüncü Teyze. Ona tekrar ters ters baktığımda sırttı.

Annem elini tekrar ağzına götürdü. “Meddy, yoksa... patlıcanını yemek istiyorum diyerek çocuğu öldürmene mi sebep oldum?”

Cevap vermek için ağzımı açtım ama teyzelerim hep bir ağızdan, “Hayır!” diye bağırdı.

“Patlıcan yemek istiyorum demişsen ne olmuş?” dedi İkinci Teyze. “Belki bir gün isteyip sonraki gün istemezsin, fikrini değiştirmende bir sakınca yok.”

“Evet o çok kötü bir çocuk, çok kötü,” dedi Büyük Teyze.

“Ama ‘Vay, evet patlıcanını yemek istiyorum’ demeseydim belki bu durumda olmazdı, bilirsiniz...”

“Meddy, sana arabada bunları söylediğinde sen ne dedin?” dedi Dördüncü Teyze.

“Ona olmayacağını, bunu istemediğimi söyledim. Elini dizimden çektim. Ne isteyip ne istemediğim konusunda oldukça nettim.”

“Gördün mü?” dedi Dördüncü Teyze, muzaffer bir edayla. “Patlıcan meselesi önemli değil. Bu yalnızca flörtöz bir şeydi. Herkes yapıyor. Ama o, Meddy hayır dedikten sonra işi daha da ileri götürmeyi seçti. Bu senin hatan değil.”

Başımla onayladım. “Gerçekten senin bir suçun yok anne.” Zihnimdeki ufak bir ses şöyle diyordu: *Eh, bir bakıma öyle, en başında beni taklit etmeseydi...*

TEYZELERİNİ ARA

O sesi susturdum. Şimdi birilerini suçlamanın anlamı yoktu.

“Tamam, meselemize dönelim,” dedi Büyük Teyze. “Yani bu şefersizli herif sana dokunmaya çalıştı...”

“Şerefsiz,” diye düzeltti Dördüncü Teyze.

Büyük Teyze elini savurarak onu geçiştirdi. “Şerefsizli herif sana dokunmaya çalıştı...”

“Şey, ben de sonra biraz korktum, panikledim ve ııı... Ona biraz şok vermiş olabilirim.”

Dört çift göz, korkuyla bana bakıyordu.

“Meddy,” diye fısıldadı İkinci Teyze. “Sende şok cihazı mı var?”

Başımınla onaylarken irkilmeme engel olamadım. İşte geliyordu... Şimdi hepsi...

“Görebilir miyiz?” dedi İkinci Teyze.

Ha?

“Vay be, seninkinin hangi model olduğunu merak ettim,” dedi Büyük Teyze. “Benimkinden mi?” Mutfak tezgâhından çantasını alıp okuma gözlüğünün üzerinden bakarak içini karıştırdı.

Dördüncü Teyze içini çekti. “Yine dikkatleri dağıldı. Hey!” Sanki bir grup gürültücü köpek yavrularıymış gibi ellerini çarptı. “Odaklanın! Çok geç oldu ve sabah erken kalkmamız gerekiyor.”

Büyük Teyze doğrulup boğazını temizledi. “Ah üzgünüm. Bana şok cihazını sonra gösterirsin. Pekâlâ, yani onu şokladın. Neresinden? Boyun? Yanak?”

Ona şaşkın şaşkın baktım. “İıı, boyun.”

Hepsi başıyla onayladı. “Hep boynu tercih et,” dedi an-

nem. “Boynun şok vermek için en iyi bölge olduğunu duymuştum. Çok hassas. Aferin Meddy.” Onaylarcasına yanağını okşadı.

Düşüncelerimi *ne oluyor lan* karmaşasından çıkarmak bir saniyemi aldı. “Sonra da... ııı sonra arabayı çarptı ve kendime geldiğimde, o şey... Eh sonrasını biliyorsunuz.”

“Çoktan ölmüştü,” dedi annem, ifadesiz bir şekilde.

Teyzelerimden hiçbiri buna şaşırmış gibi görünmüyordu, bu da annemin gelmeden önce onlara telefonda söylemiş olduğu ya da belki de AİLEMİN BİR GRUP PSİKOPATTAN OLUŞTUĞU anlamına geliyordu. İlk seçeneği tercih ederdim.

“Şimdi ne olacak?” dedi İkinci Teyze.

Onun için söylemesi kolaydı. Her birimiz derin düşüncelere dalıp orada bir süre sessizce oturduk. Kayıtlara geçsin diye söylüyorum, düşüncelerim hâlâ NEDEN BU KADAR SAKİNLER? NELER OLUYOR? ÜSTELİK BİR ADAM ÖLDÜRDÜM! AMAN TANRIM! çizgisindeydi.

Büyük Teyze iç çekerek okuma gözlüğünü çıkardı. “Pekâlâ. Jake şu an nerede?”

“Arabamın bagajında,” dedim kulağa ne kadar çılgınca geldiğini fark ettiğimde tekrar yüzümü buruşturarak.

Başıyla onayladı. “Seni kimse görmedi, değil mi?”

“Yani, sanmıyorum? Etrafta kimse yoktu. Sakin bir sokaktı, sanırım o sokağı seçme sebebi, şey... bilirsiniz, şey yapmak istedi... siz anladınız.”

Annem ve teyzelerim çeşitli dillerde küfürler mırıldanırlarken; Hokkien, Mandarin, Kantonca ve Endonezce çok fazla s ile başlayan kelime ortalığa savruldu.

“Demedi deme, ah,” diye tısladı annem. “İyi ki ölmüş, aksi takdirde onu ben öldürürdüm.”

Dördüncü Teyze bile büyük bir ciddiyetle onu onayladı. Bunu duymak yaşların tekrar gözlerimi doldurmasına neden oldu. Kendimi savunarak doğru şeyi yaptığım konusunda hiçbir şüpheleri olmaması, sımsıkı bir kucaklama kadar yatıştı-
rıcıydı ve ben, onlar her şeyle ilgilenirken sadece kollarının arasında eriyip hıçkırıklara boğulmak istiyordum.

“Pekâlâ, o hâlde cesetten kurtulalım,” dedi Büyük Teyze her zamanki otoriter duruşuyla.

“Bir dakika,” dedi Dördüncü Teyze, “Neden bunu yapmamız gereksin ki? Neden direkt polise gitmiyoruz? Demek istediğim, kulağa gayet nefsi müdafaa olayı gibi geliyor.”

Annem kaşlarını çatarak ona baktı. “Evet biz nefsi müdafaa olduğunu biliyoruz ama polis bilmiyor. Bagajımızdaki cesedi gördüklerinde ‘Aman Tanrım, onu öldürdünüz!’ diyeceklerine oldukça eminim.”

Dördüncü Teyze bakışlarına karşılık verip bir şey söylemek için dudaklarını araladı ama sonra durup bana döndü ve, “Cesedi neden bagaja koydun?” dedi.

Aralarındaki en küçük olmasına rağmen Dördüncü Teyze en ürkütücü olanlarıydı. Ailemdeki bütün kadınlar öyleydi. Ben hariç sanırım. Ben bakışlarının altında korkudan sinerken sesim çok güçsüz çıkıyordu. “Şey. Çok korktum. Birinin geçmesini beklerken orada bir an bile durmak istemedim, şarjım bitmişti, yanımda o varken araba sürmek istemedim. Geriye dönüp baktığımda, olabilecek en kötü seçimi yaptığımı fark ettim sanırım.”

“Hayır, en kötü seçim onu orada, yolun kenarında bırak-
saydın olurdu,” dedi İkinci Teyze.

“Ahh evet, o daha beter,” dedi annem, Dördüncü Teyze’ye
ters bakışlar atmadan önce İkinci Teyze’ye minnetle başını
salladı. Dördüncü Teyze onu görmezden geldi.

“Polise gidip her şeyi açıklarsak Meddy’nin katil olmadığını
anlayacaklarından eminim. Ona bir baksanıza!”

Birdenbire yeniden dört çift kurnaz gözün odak noktası
hâline gelmişim. Bu ilgiden korkup sinmemek için elimden
geleni yaptım. Büyük Teyze annemle bakıştı. Soruyu dile ge-
tirmese de anneme ne sorduğunu biliyordum: O senin kızın,
sen ne yapmak istiyorsun?

Annem duruşunu dikleştirdi. “Polise gitmiyoruz. Hayır,
onlara güvenmiyorum. Ne diyeceklerini bilmiyoruz. Cesedi
bozduğunu söyleyebilirler...”

“Cesedi bozduğunu yani,” dedi Dördüncü Teyze.

Annem ona saf zehir taşıyan bir bakış attı. “Adaletli faali-
yetlerin uygulanmasına engel olduğunu söyleyebilirler...”

“Adli faaliyetlerin...” dedi Dördüncü Teyze.

“Ne demek istediğim gayet açık!” diye çıkıştı annem.
“Evet, İngilizcenin çok iyi olduğunu biliyoruz, gösteriş yap-
mana gerek yok tamam mı?”

Dördüncü Teyze kollarını havaya kaldırdı. “Sadece yardım
ediyordum!”

Büyük Teyze onunla göz göze gelip başını hafifçe iki
yana salladığı anda, Dördüncü Teyze burnundan öfkeli ne-
fesler alıp verirken geri adım attı. “Ne yaparsanız yapın,”
diye mırıldandı.

TEYZELERİNİ ARA

Sanki tenimin altında bir ateş harlanıyor gibi hissediyordum. Yanaklarım kıpkırmızıydı. Annem ve teyzem, benim yüzümden kavga ediyordu. Yani tamam, annem ve Dördüncü Teyze hiçbir zaman iyi anlaşmaz ve buldukları her fırsatta kavga ederlerdi ama yine de şu anki kavgalarının sebebi olmak berbat bir şeydi.

Büyük Teyze başarıyla onayladı. "Pekâlâ, polis yok. Gelin hadi, gidip cesede bakalım."

8

Son Sınıf, Dört Yıl Önce

“... ve on iki tane zambak kulesi istediklerini söylediler!” diye haykırdı annem telefondan.

“Vay be, bu harika anne,” dedim telefonumun sesini en düşük seviyeye getirirken. Yüzünü göremiyordum. Her zamanki gibi kamerayı o kadar yükseğe çevirmişti ki sadece alnını ve permalı kaküllerini görüyordum.

“Evet her şey çok iyi gidiyor Meddy. Okulu bitirip eve döndüğünde, özellikle de elimizde tüm işlerimizin fotoğrafı olduğunda her şey daha da iyi olacak.”

Kendimi gülümsemeye zorlamam bile gerekmemişti. Aile şirketi, aralarında ben yokken şaşırtıcı şekilde başarılı olmuştu. Başta şüphelerim olmasına rağmen annem ve teyzelerimin, beklentilerimin üstüne çıktığını itiraf etmem gerekirdi. Ara sıra eve döndükçe yardım ediyor, annemin çiçek aranjmanları ve Büyük Teyze’nin pastalarını çekiyordum. Onlar için bir web sitesi bile kurmuştum. Hiç fena görünmüyordu ama daha fazla zaman ayırıp her şeyi düzenlemek, dikkat çekici ve etki-

leyici hâle getirmek için sabırsızlanıyordum. Tuhaf bir şekilde, mezun olup hiç düşünmeden bu işe atılmak için gerçekten can atıyordum. Kimin aklına gelirdi ki?

Kapım çalındı. Bir saniye sonra Nathan başını içeri uzattı. Anneme hızla kapatmam gerektiğini söyleyip görüşmeyi sonlandırdım. Ona hâlâ Nathan'dan bahsetmemiştim. Mezuniyete çok yaklaştığımızı ve mezun olduktan sonra da sürekli bize geleceği için söylemek zorunda kalacağımı düşünmüştüm. Sürekli üzerine titreyecekleri için Nathan'ı onlara kaptıracaktım. O yüzden şimdilik, bencil olup onu tamamen kendime saklamayı seçiyordum. Sadece şimdilik. Onu köpek balıklarına yem edecek çok zaman olacaktı. En azından mezuniyet yaklaştığı için Nathan onu ailemle ne zaman tanıştıracacağımı sormayı bırakmıştı. Artık çok zaman kalmadığını bildiği için sabredebiliyordu.

“Haberlerim var,” dedi Nathan, içeri girerken gamzelerinin belirmediğini görebiliyordum.

“Öyle mi?” İlişkimizin üçüncü yılıydı ve onu her gördüğümde nefesim kesiliyordu. Belki de astımım vardı. Bu kadar uzun süreli bir ilişkide hâlâ böyle nefessiz kalmamam gerekirdi. Ama cidden, o aptal gamzeler... Yasa dışı olmaları gerekirdi.

“Azgın surat yok,” diye azarladı sırtarak. “En azından şimdilik.” Ellerimi kendi ellerinin arasına aldı. “Pekâlâ, şimdi olay şu: Geçen yaz JLL’de staj yapmıştım, hatırlıyor musun?”

Nefesimi tuttum. “Sana iş teklifi mi ettiler? Bu harika! Edeceklerini biliyordum!”

“Evet ettiler.”

Sevinçle bağırarak kollarına atladığımda gülerek beni havaya kaldırdı. “Bekle, daha sana teklifi söylemedim.”

Tüm suratını öpücöklere boğduğum için söylediğı şeyi duyamamıştım. Daha doğrusu duymuştum ama beynim *idrak edilemedi*, diyordu. Öpmeyi kesip, “Anlamadım?” dedim.

“New York. Genel merkezleri orada”

“Ben... ah. Beni indirir misin?”

Beni nazıkçe yere indirdi ve ayak parmaklarım zemine değır değmez küçük odada volta atmaya başladım. Kafamda Nathan’ın verdiğı haber dönüp duruyordu. Bu ne anlama geliyordu? *Bu, New York’a taşınacağı anlamına geliyor seni ahmak.* Bir dakika, gerçekten bu anlama mı geliyordu? Kabul ettiğini söylememiştir. Ama nasıl kabul etmeyebilirdi ki? Dünyanın değilse bile ülkenin en büyük danışmanlık şirketiydi. Ayrıca New York’taydı! Ama Kaliforniya’da kalıp otel açma hayali ne olacaktı? *Ne olmuş? Belli ki sadece bir hayaldi.*

“İyi misin?” dedi Nathan, kolumu okşarken. “Söyleyeceklerim daha bitmedi aslında.”

“Öyle mi?” Bir mirmek gibi kafamı kaldırdım. Belki de hiç duymadığım daha büyük bir danışmanlık şirketinden iyi bir teklif aldığını söyleyecekti. Ki bu da oldukça makuldü.

Nathan’ın bakışları yumuşarken tekrar elimi tuttu. “Eğer benimle gelersen çok mutlu olurum Meddy.”

Ağzım açık kaldı. Tek kelime edemedim. Aklımdan geriye ne kaldıysa tıkanmıştı.

“Meddy? Hmm. Seni şok mu ettim?” Elini yüzümün önünde salladı. “Hey.”

“Üzgünüm. Ne? Seninle gelmek mi? New York’a mı?”

“Evet,” dedi gülerek. “Benimle gel. Big Apple*’ı keşfedebiliriz. Birlikte eve çıkar, her sabah yan yana uyanırsınız. Her gün

* New York için kullanılan bir takma ad. (ç.n.)

TEYZELERİNİ ARA

sana latte yapar, taze simit alırım. Fotoğrafçılar için muhteşem bir şehir. Çalışmaların galerilerde sergilenir Meddy, eminim. Sen muhteşemsin.”

Dizlerim güçsüz düştü. Tanrım, tüm bunları deli gibi istiyordum. Nathan ve benim tuğla duvarları, ahşap zemini ve o eski usul ısıtıcılarıyla ufak bir New York dairemiz olsun istiyordum.

Ama.

New York. Çok uzakta, neredeyse başka bir ülke kadar uzaktaydı. Annem bensiz ne yapacaktı? Ellerine geçen ilk fırsatta evi terk eden erkek kuzenlerimden bir farkım kalmayacaktı. Hayır, benim yaptığım çok daha kötüydü çünkü onları boş yere ümitlendirmiş, kalplerini yerinden sökmeden önce yanlarında kalacağıma inandırmıştım. Annem mahvolurdu. Büyük Teyze hayal kırıklığıyla başını sallayıp, “Wah, görünüşe göre kızın hiç de bir lütuf değilmiş. Erkek çocuklar gibi bizi terk ediyor,” derdi. İkinci ve Dördüncü Teyze bir yandan anne-me destek olurken bir yandan bana onaylamaz bakışlar atardı.

Hayır, ben kuzenlerim gibi değildim. Enişterim ve tabii ki de babam gibi değildim. Ailemi terk etmeyecektim. Ne aşk ne de başka bir şey için.

“Ben...” Duraksadım. Nathan’a onunla New York’a gitmeyeceğimi öylece söyleyemezdim. Ya benim yüzümden Kaliforniya’da kalmaya karar verirse? Bunu ona yapamazdım. Yapmayacaktım. Ben onun için hayalimden vazgeçmeye hazır değilken onun benim için bunu yapmasına izin veremezdim. Laneti de unutmayalım. İlişkimizin kaderinde terk ediş olduğunu, Nathan’ın bir gün beni terk edeceğini hep biliyordum. Meseleyi kendim halledip işlerin Nathan için yolunda gide-

ceğinden emin olmalıydım. Olması gerektiği gibi. Onun için aşırı iyi bir fırsattı. Düşüncesi bile kusmak istememe sebep olsa da yapılması gerekenin bu olduğu ortadaydı.

O hâlde bu, benim Nathan'a hediye olacaktı.

Ona arkamı döndüm. Bunu, çok sevdiğim güzel yüzüne bakarken yapamazdım. Kendimi hafifçe gülmeye zorladım. "Pekâlâ, sevindim. Ben, şey, sana bunu nasıl söyleyeceğimden emin değildim ama ııı... Sanırım en doğrusu, ııı ayrılmamız olacak. Evet."

"Ne?"

Bakışlarım, yüzündeki saf şaşkınlığı görebilmeme yetecek kadar ona kaydı.

"Evet, yetişkin hayatlarımızın neredeyse tamamını birlikte geçirdik. Biraz, dışarıda başka neler olduğunu görmek istiyorum. Sen istemez misin?"

Nathan yumruğunu duvara geçirecekmiş gibi görünüyordu. "Hayır istemem. Ne saçmalıyorsun Meddy?"

Göğsüm, kalbimi ve akciğerlerimi ezmekle tehdit edercesine sıkıştı. Nefes almakta zorlanıyordum. "Özür dilerim, sana mezuniyetten sonra söylemeyi planlıyordum ama iyi bir zamanmış gibi geldi. Sen New York'a gidiyorsun, ben de Los Angeles'ta kalıyorum... Böylesi daha iyi, anlıyor musun?"

Yüzü, acı ve ihanetin portresi gibiydi. "Hayır, anlamıyorum. Ne halt... ne zamandır böyle hissediyorsun?"

Paramparça olmamak çok zordu. Boğazımdaki yumruyu yuttum. Ağlama. Sakın ağlayayım deme. "Şey, bir süredir."

"Bir süredir mi?" Bir süre bana baktıktan sonra keyifsiz bir kahkaha attı. "Tanrım." Başını iki yana sallarken elini saçlarının arasından geçirdi. Uzun, titrek bir nefes verdi. "Benim

planım...” Başını tekrar iki yana salladı. “Boş versene. Ben... ben gidiyorum. Ben, şey, eşyalarım için sonra uğrarım. Ya da onun gibi şeyler için.”

Uzulca, “Tamam,” demeyi ve odamdan çıkarken hareket-siz kalmayı başardım. Yüce Tanrım, ne yapmıştım ben? Sanki içimdeki her şey söküp çıkarılmıştı ve insan kabuğumun altında bomboş kalmıştım. İzleyemezdim. Burada durup sevdiğim çocuğun hayatımdan çıkıp gitmesini izleyemezdim. Ama yaptım. Nihayet yaşlar gözlerimden akarken kendimi izlemeye zorladım; çünkü bunun Nathan’ı son görüşüm olduğunu biliyordum ve beni terk ediyor olsa da bir saniyesini bile kaçırmak istemedim.

9

Günümüz

Dördüncü Teyze mutfaktan çıkarken biraz kendine gelmişti. “Daha önce hiç ölü bir adam görmedim,” dedi.

“Çok gençsin,” dedi Büyük Teyze. “Elli yaşına gelene kadar bekle, tüm arkadaşlarının ebeveynleri ölmüş olacak ve sürekli ölü insanlar göreceksin.”

“Yani herhâlde daha önce cenazeye katıldım. Tabutların içindeki cesetleri gördüm. O farklı. Demek istediğim, daha önce hiç... bilirsiniz, cenazede olmayan ceset görmedim.”

Garaja birkaç adım kalmışken İkinci Teyze aniden nefesini tutup, “Bekleyin! Oraya gidemeyiz!” dedi.

Hepimiz yerimizden sıçrayıp sessizliğe gömülürken, yemin ederim ki kalplerimizin deli gibi çarptığını duyabiliyordum.

“Ne oldu?” dedi annem.

İkinci Teyze’nin yüzünden dehşet okunuyordu. “Cesedi göremeyiz! Ona yaklaşılamayız!”

“Neden?” dedi Büyük Teyze, rahatsız olduğu her hâlimden belli şekilde. Garaja büyük bir beklentiyle bakıyordu.

“Yarın büyük düğün günü. Şimdi bir cesedin yanında olmamız uğursuzluk getirir, biz de uğursuzluğu düğüne taşırız, o zaman ne yapacağız? Gelini, damadı ve koca aileyi lanetlemiş oluruz!”

Dördüncü Teyze inledi. “Yine mi bu batıl inanç saçmalıkları?”

Genellikle Dördüncü Teyze ile hemfikir olmazdım ama az kalsın onunla birlikte yüksek sesle inleyecektim; çünkü İkinci Teyze bunu söylediği anda annem ve Büyük Teyze durup söylediklerini değerlendirdi. Nabzım o kadar hızlı atıyordu ki bayılacağımı sandım. Batıl inançlar yüzünden hapsi boylayacağıma inanamıyordum.

“Ama inanış, eğer bir cenazeye gitmişseniz arkasından düğüne gitmemeniz gerektiği şeklinde değil miydi?” diye belirttim.

Teyzelerim kaşlarını kaldırarak bana baktı.

“Demek istediğim, bu tam olarak bir cenaze sayılmaz. Defin töreni falan yapmıyoruz.”

Gözleri ışıldayan annem parmağını şıklatıp bana doğrulttu. “Meddy haklı. Cesedi şimdi gömmeyiz. Belki onu dondurucuya koyabiliriz? Pazartesi düğünden sonra da gömeriz.”

Dördüncü Teyze’nin beti benzi attı. “Ah bir dakika, bence...”

Büyük Teyze başıyla onayladı. “Tamam, iyi bir plan.”

Dudaklarını çiğneyen İkinci Teyze tereddüt ederken Büyük Teyze ona döndü. “Hem zaten,” dedi Büyük Teyze, “Otelin sahibi öldüğüne göre yarın ortaya çıkmadığında düğün muhtemelen iptal olur. Böylece biz de erken dönüp cesedi gömeriz.”

Böylece garaja doğru yürümeye devam ettiler. Dördüncü Teyze önden giderken, annem İkinci Teyze’yi sürüklüyor, ben de arkalarından yürüyordum.

"Ahh, ışığı açık bırakmışsınız," dedi Büyük Teyze, arka kapıdan garaja girerken.

"Evet, ceset karanlıkta bırakılmaz," dedi annem.

Büyük Teyze başıyla onayladı. "Evet, iyi düşünmüşsün."

"Batıl inanç saçmalıkları devam ediyor," diye mırıldandı Dördüncü Teyze.

"Meddy'nin cesede ne yaptığını görene kadar bekle. Çok saygılı davranmış," dedi annem.

Şu anda bile benim saygılı olmamla böbürlendiğine inanamıyordum. Bu Asya ebeveynliği için bir zirveydi.

Hepimiz bagajın etrafına toplandık. Nefesim kesilirken göğsüm acıyla sıkıştı, akciğerlerimin nefesi içine çekebilmek için yeterince alanı yoktu. Sanırım bayılmak üzereydim. Bunu fark eden annem, bagajı açmadan önce kolumu okşadı.

İşte onu bıraktığım şekilde uzun bacakları kıvrılmış, dizleri beline doğru bükülmüş, kapüşonluyla yüzü kapanmışken orada öylece yatıyordu. Ortamda bir ses karmaşası vardı; Büyük Teyze cık cıklayarak başını iki yana salladıktan sonra, "Ebeveynler oğullarını iyi yetiştirmediginde böyle oluyor işte," diye mırıldandı, Dördüncü Teyze ağzı açık kalmış, dehşet dolu bir neşeyle bakıyordu, İkinci Teyze ise...

"Ne yapıyorsun İkinci Teyze?"

Bana hiç bakmadan derin bir hareket yaptı. "Yılan Çimenlerin Arasında Sürünüyor," diye mırıldandı.

"Ne?"

"Taiciçüen* yapıyor," dedi annem. "Doktor tansiyonu için bunu yapmasını söyledi."

* Çin mücadele sanatı olan kung-fu'nun meditasyona yönelik olan biçimidir. (ç.n.)

TEYZELERİNİ ARA

“Ahh. Tamam.” Sanırım hepimizin stresle başa çıkma yolu farklıydı.

Dördüncü Teyze kapüşonluya uzandığında annem eline vurdu.

“Ay! Ne?”

“Ne yaptığını sanıyorsun?” dedi annem.

“Gayet açık değil mi? Yüzünü görmek istiyorum!”

“Aiya! Çok saygısızsn. Adam çoktan ölmüş, niye görmek istiyorsun?”

“O haklı Mimi,” dedi Büyük Teyze nazikçe. “Fazla rahatsız etmeyelim.”

Cesede arkamı dönmek zorunda kaldım. Onu görmek kaza travmamı hatırlatıyordu ve Jake’in görüntüleri gözümün önünden gitmiyordu. Gülümsemesi, dizimde duran eli... Şimdi elleri gevşek bir şekilde kalçasında duruyordu.

“Şimdi ne olacak?” dedi İkinci Teyze, Taiciçüen hamlelerini olması gerekenden daha hızlı yaparken. “Bu çocuk çok uzun. Ondan nasıl kurtulacağız?” Kollarını esnettiği başka bir pozisyona geçmeden önce irkildi. “Belki onu doğrayıp köriyle pişirdikten sonra parça parça atabiliriz?”

“Çok fazla köri gerekir,” dedi Dördüncü Teyze.

Midem bulandı. Sakin. Ol. Ciddi değillerdi. Olamazlardı. Her zamanki hâlleriydi. Normalde de *cinayete meyillilerdi*. Şu an tam olarak ne oluyordu?! Sürekli izledikleri Çin dizilerinden biri suç dizisiydi. Ya da belki de annelikle ilgiliydi; çocuğun olduğunda herhangi bir şeye gerçekten şok olma yetilerini kaybediyordun. Yani bu normal değildi, değil mi? *Değil mi?*

“Köri falan yok,” diye azarladı Büyük Teyze. İkinci Teyze ona ters ters baktı.

“Daha iyi bir fikrin mi var?” dedi İkinci Teyze.

Büyük Teyze iç geçirdi. “Önce bir düşüneyim.”

“Şey,” diye cıyıkladığımda hepsi dönüp bana baktı. İçimdeki ufacık cesaret kırıntısını kaybetmeden ileri atıldım. “Belki de onu çöle götürüp oraya gömmeliyiz?”

Bunun üzerinde düşündüler. Birkaç kez ailecek Vegas’a yolculuk yapmıştık; yolu iyi biliyorduk, Kaliforniya ve Nevada arasında insanların hiç durmadan geçip gittiği boş bir arazi vardı.

“Güzel fikir,” dedi annem, benimle açık açık gururlanarak gülümsüyordu.

İkinci Teyze başıyla onayladı. “Evet, çok iyi.”

“Senin köri fikrinden daha iyi,” diye çıkıştı Büyük Teyze. “Tamam, düğünün yapılacağı adadan döndüğümüzde yaparız. Bu gece yapacak vaktimiz olmadığı kesin, yarın sekiz buçukta rıhtımda olmamız gerekiyor.”

Aman Tanrım. Tüm o panik ve kafa karışıklılığının ortasında, yarın yine de düğünde çalışmak zorunda olduğumuzu unutmasam da, düğünün Santa Lucia’da olduğu gerçeği ve yarın sabah rıhtımda buluşup bizi adaya götürecek olan özel yatlardan birine bineceğimiz gibi detayları unutmuştum. Düşüncesi bile beni yoruyordu. Arabayla çöle gitmek, mezar kazmak, içini tekrar doldurmak ve arabayla geri dönmek bu gecelik konu dışıydı. Şu an bile güçlükle ayakta duruyordum.

“Koca bir hafta sonu onu bagajda bırakamayız,” dedi annem. “Evimi kokutursa kokuyu çıkarmamız çok zor olur.”

Büyük Teyze tekrar başıyla onayladı. “Onu buzdolabına koymamız gerekiyor.”

Tanrım bana yardım et, ciddi ciddi adamı dondurmaktan bahsediyorduk.

“Buzdolabım yeterince büyük değil,” dedi annem.

“Sadece senin buzdolabın yeterli büyüklükte,” dedi İkinci Teyze, Büyük Teyze’ye.

Kendi buzdolabına koyulması gerektiğini fark eden Büyük Teyze’nin korkusunu ele veren tek işaret bir anlık hoşnutsuzluğuydu ama sonra başıyla onaylayıp, “Tamam. Her neyse, ceset başkasının buzdolabında olacağına benimkinde olsun, daha iyi hissederim; kim bilir diğer kişi belki de benim kadar sorumlu olmazdı.” İkinci Teyze’ye yandan bir bakış attı. İkinci Teyze’nin burun delikleri genişlerken konuşmak için ağzını açtı ama Büyük Teyze, “Hadi gidiyoruz,” dedi.

“Şey, onu senin bagajına koyabilir miyiz?” dedim. “Kaza yaptığım, arabamın her hâlimden belli ve çevirmeye takılmamızı istemiyorum.”

“Tamam. Arabam evin önünde duruyor zaten. Gelin hadi taşıyalım.”

Hepimiz Jake’in cesedinin etrafına toplandık.

“Onu bu şekilde taşıyamayız,” dedim. “Ya biri görürse?”

“Evet, üstünü bir şeyle örtelim,” dedi İkinci Teyze. “Nat, büyük bir çantan falan var mı? Bilirsin, Hendra kayağa giderken kayak takımını o büyük çantalara koyuyordu. Her gördüğümde vay be, bu çantanın içine ben bile sığarım diye düşünüyordum.”

“Neden öyle şeyler düşünüyorsun? Bu çok uğursuz bir düşünce,” diye azarladı Büyük Teyze.

İkinci Teyze, Büyük Teyze’yi iğneleyemeden annem araya girdi. “Hayır, Meddy kayak yapmıyor. Çöp poşeti olabilir mi? Sığar mı?”

Cesedi gözümüzle ölçüp biçtik. “Bence çöp poşeti için biraz fazla uzun anne,” dedim.

“Önce onu kesmemiz gerekiyor,” dedi Dördüncü Teyze, gözleri ancak dehşet dolu bir neşe olarak adlandırabileceğim ifadeyle parıldıyordu. Hep böyle cinayete meyilli miydi? Ceset parçalamak onlar için bu kadar normalleşmiş miydi?”

“Ne aptalca bir fikir,” dedi annem dudaklarını büzerek. “Ortalık çok dağınık ve çöp poşetleri hep sızdırıyor. Garajımı darmadağın edeceksin.”

“Bunun sebebi hep ucuz olanları alman,” diye karşılık verdi Dördüncü Teyze. “Sana Glad markalılardan almanı söylemiştim. Reklamlarını görmedin mi? Ceset parçaları Glad poşetlerine gayet iyi sığardı ve hiç sızdırmazdı!”

Tavana baktım. Glad’in pazarlama kampanyalarını planlarken hedef kitlelerinin, bir cesetten en iyi şekilde nasıl kurtulacaklarını tartışan bir avuç orta yaşlı Çinli kadın olacağını düşünmediklerine oldukça emindim. “Battaniyeye ne dersiniz?” dedim. “Sadece onu Büyük Teyze’nin arabasına taşıyana kadar sarmamız gerekiyor. Onu daha az... ceset gibi göstermesi yeterli.”

“İyi fikir,” dedi Büyük Teyze.

Annem gururla kızardı. Bu kadının cidden öncelik sıralamasını değiştirmesi gerekiyordu. Eve koşarak girip ardiyeden birkaç tane eski battaniye aldıktan sonra çöp poşeti mevzusunu geçip başka bir meselede tartışmaya başladıkları garaja döndüm. “İşte getirdim!” dedim yüksek sesle.

Bir battaniyeyi Büyük Teyze’ye verip diğerini silkeledim. Cesede yaklaştık, battaniyeleri kaldırdık ve bekledik.

Dördüncü Teyze homurdanarak, “Hadi ama, yapın şunu!” dedi.

Dişlerim titrerken üst bedenini battaniyeyle örttüm.

“Kenarlarını altına sıkıştır,” dedi Dördüncü Teyze. “Onu burrito gibi sar.”

“Aman Tanrım,” diye inledim ama dediğini yapıp battaniyeyi altına sıkıştırırken vücudunun sıcaklığıyla irkildim. “Hâlâ sıcak,” diye tısladım, suratım tiksintiyle buruşurken. Tereddüt ettim. “Bizim... şey. Sanırım nabzını kontrol etmemiz gerekiyor.”

“Hayır olmaz, cesede dokunmak kötü şans getirir,” dedi annem, başını sertçe sağa sola sallarken.

Ona ters bakışlar attım. “Sen neden bahsediyorsun? Az önce ona tam anlamıyla dokundum. Ayrıca biraz önce onu dilimlemekten bahsediyordunuz? Bu sırada ona dokunmayacak mısınız?”

“Aynı şey değil,” dedi annem. Dördüncü Teyze hariç herkes başıyla onayladı.

“Nasıl değil?” diye bağırdım.

“Parçalayıp ondan kurtulmak için cesede dokunmakta bir sorun yok. Ama ölü bir bedene dokunup içinde yaşam var mı diye kontrol etmek, ahhh çok kötü şans.”

“NE?” Kafamın patladığına yemin edebilirdim. “Nasıl oluyor da ceset parçalamak, gerçekten ölüp ölmediğini kontrol etmek için hafifçe dokunmaktan daha kötü olabilir?”

“Aiya, anlamıyorsan anlatmaya çalışmanın anlamı yok,” dedi İkinci Teyze.

“Asıl anlatman gereken zaman, karşındaki anlamadığında.” Başımı iki yana salladım. Neden kıymetli vaktimi onlarla tartışarak geçiriyordum ki? Korkup vazgeçmek için kendime fırsat tanımadan Jake’in bileğini tuttum ve rahatsız bir şekilde nabzını hissetmeye çalıştım. Ahh Tanrım, bu çok iğrençti.

Oraya buraya dokunarak bulmaya çalışıyordum ama elim o kadar titriyor ve avucum o kadar terliyordu ki...

“Sudah*!” diye çıkıştı annem, elimi çekerken. Elimi bırakmadan uzanıp kapıya vurdu ve, “Aduh, tahtaya vur, kızım neden bize uğursuzluk getirmekte bu kadar ısrarcısın? Tahtaya vur deh**!”

“Aiya, buraya gel, bana ver. Öldüğü gayet açık.” Dördüncü Teyze beni kenara itip Jake’in üst bedenini kaldırırken homurdandı. “Ahh, o gerçekten hâlâ sıcak. İlginç! Çoktan kaskatı olduğunu düşünmüştüm. Bu gece hava sıcak olduğu için olmalı. Meddy, battaniyeyi altından çek... hah tamam, güzel. Üst kısmını sardık. Bacaklara geçelim.”

Hepimiz dilimizi yutmuş gibi onu izliyorduk. Dördüncü Teyze çok bilinmeyen bir şarkıcı, kabarık saçları ve dar, pullu kıyafetleriyle tam bir divaydı. Ceset sarmak gibi bir yeteneğe sahip olacağı hiç aklıma gelmezdi. Ama ses tonu o kadar otoriter çıkmıştı ki Büyük Teyze bile hiç soru sormadan dediğini yaptı. Dördüncü Teyze diğer battaniyeyi etrafına sararken bacaklarını havada tuttuk. İşimiz bittiğinde, gözle görülür bir ürpertiyle geri çekildik.

“Pekâlâ, hadi Da Jie***’nin arabasına!” dedi Dördüncü Teyze.

Tam garaj kapısını açacakken annemi durdurup önce tüm ışıkları kapatacağımı söyledim.

“Ah evet, iyi düşündün,” dedi tüm bu yaşadıklarımız yüzünden tir tir titreyerek. Yüzünün buruştuğunu görmek kalbi-

* (Endonezce) Yeter! İngilizce de knock on wood yani “tahtaya vurmak” deyimini kötü şanslı uzaklaştırmak için kullanılan bir deyimdir. (ç.n.)

** Endonezce’de genellikle kendinden emin olma anlamını vurgulama amacıyla cümle sonlarında kullanılan argo sözcük. (ç.n.)

*** (Çince) Abla. (ç.n.)

min sıkışmasına neden oldu. Bunu ona ben yapmıştım. Onu ben endişelendirmiştim. En azından bunu düzeltmeye ve her şeyi kontrol altına almaya çalışabilirdim.

Işıkları kapatıp garaj kapısını açarken çıkan vızıltı sesiyle irkildik. Cesedi evin içinden ön kapıya doğru taşımamız gerektirdi. Tanrım, umarım garaj kapısının çıkardığı aşırı yüksek vızıltı komşuları uyandırmazdı.

“Hadi gidelim,” diye fısıldadım. Kendimi toparlayıp, korkup vazgeçmek için kendime müsaade etmeden Jake’in üst bedenini kavradım. Hatırladığımdan çok daha ağır gibiydi. Nasıl olmuştu da en başında onu şoför koltuğundan bagaja taşıyabilmişim?

Adrenalin. Doğru. O anda damarlarımda kan yerine Red Bull akıyor olabilirdi. Zorunda kalsaydım büyük kayaları bile kaldırabilirdim. Ama şu an, kazadan saatler sonra çok yorgun hissediyordum; kollarım gevşek, bacaklarım ise kaskatı ve yavaştı. Jake’in gövdesini birkaç santim yukarı kaldırmayı başardığımda kaslarım tir tir titriyordu. “Bunu tek başıma yapamam,” dedim nefes nefese, tam onu bırakmak üzereydim ki annem kafasından yakaladı.

“Er Jie, sen kalçasından tut,” diye bağırdı. “Da Jie, sen de bacakları.”

Büyük Teyze kendisine söylendiği gibi hemen Jake’in bacaklarını tutsa da İkinci Teyze kocaman olmuş gözleriyle donup kalmıştı. “Ben yapamam... olmaz...” Büyük Teyze burundan soluduğunda İkinci Teyze dönüp ona baktı. “Ne? Bir cesede dokunmak istememem yanlış mı?”

“Ailenin sana ihtiyacı var ve sen yardım bile etmek istemiyorsun,” dedi Büyük Teyze. “Sen söyle, bu yanlış mı değil mi?”

“Sorun değil, kalçasından ben tutarım,” dedi Dördüncü Teyze öne doğru koşarken. İkinci Teyze’ye gitmesi için eliyle işaret etti. “Sen Da Jie’nin bagajını aç.” O giderken biz de hep birlikte Jake’i bagajdan çıkardık. Büyük Teyze’nin söylediği gibi bizi birkaç metre ileride bekleyen arabasına nasıl yürüdüğümüzü tarif etmek zordu. Jake ağır, sıcak ve gevşekti. Battaniyelerin üstünden bile ölü birini taşıdığımızın oldukça farkındaydım. Mümkün olduğunca hızlı hareket etmeye çalışıyorduk ama birbirimizin adımlarına ayak uydurmak zorunda olmamız bizi yavaşlatıyordu. Yan komşumuz Bay Kim her an uyanıp mutfağında bir bardak su içerken camdan baktığında bizi görebilirdi. Ya da belki de yolun karşısında oturan Mabel’in şivavasını uyanıp yürüyüşe çıkmak isteyebilirdi.

Bir şekilde, hiçbir komşumuz “Hey, ne yapıyorsunuz?” diye bağırmadan Büyük Teyze’nin bagajına ulaşmayı başardık. Onu kabaca fırlatmaktansa, sözsüz bir anlaşmayla nazikçe bıraktık. Ceset taşımış olsak da bizim de kalbimiz vardı sonuçta.

10

Günümüz

Büyük Teyze'nin on dakikalık yürüme mesafesindeki pastanesine yaptığımız yolculuk gergin ve sonu gelmeyecek gibi geçmişti. Annem, Dördüncü Teyze ve ben arka koltuğa sıkışmış, tek kelime etmiyorduk. Büyük Teyze'nin pastanesi Vadi'de, devasa bir Ranch 99'dan birkaç sokak ötedeydi. İkinci Teyze'nin güzellik salonu ve annemin çiçekçisinin ortasındaydı. Pastanenin arkasına park ettiğinde hepimiz arabadan indik. Derin derin nefesler alırken arabanın boğucu, yoğun sessizliğinden kurtulduğum için minnettardım.

Gecenin bu vaktinde etrafta araba, görünürde hiç insan yoktu. Sanki bütün dünya uykudaymış ve bu an bize aitmiş gibi; sanki bu berbat, karanlık an sonsuza kadar hayatımın en kötü gecesi olarak hafızama kazınacakmış gibi hissediyordum. Yanımda ailem olduğu için şükrettim. Biz Jake'i Büyük Teyze'nin bagajından çıkarıp park alanından pastanenin arka kapısına taşırken bunları düşünmem tuhaftı.

Büyük Teyze kapıyı arkamızdan kilitleyip ışıkları açtı. Parlak beyaz ışık mutfağı doldururken gözlerimizi kör etti.

“Aiya! Işıkları kapat! Biri görecek!” diye bağırdı annem.

“Hiç kimse görmez, burada pencere yok,” dedi Büyük Teyze. “Onu yere indirin... hayır, oraya değil, orası unlarıma çok yakın. Evet, orası olur. Hiçbir şeye değmediğinden emin olun.” Ardından sanayi tarzı devasa buzdolabına doğru koştu. Kolu tutup ağır kapağını çekiştire çekiştire açtı. Arkasında toplandık ve...

“Vay canına,” dedi annem. “Çok güzel.”

Önümde buzdan bir ihtişamla duran devasa sanat eserini gördüğümde, dilim öyle bir tutulmuştu ki sadece başımı sallayabildim. Pasta kremasıyla kusursuz biçimde kaplanmış sekiz katlı, her katı koyu pembe ve grinin farklı tonlarındaki mermer görünümlü, mükemmel yuvarlak pasta göz kamaştırıcı olmuştu. Her biri şeker hamurundan sevgi dolu ellerle yapılmış, kâğıt gibi ince çiçekler (şakayıklar, ortancalar ve güller) üzerinden dalga dalga dökülerek pastayı süslüyordu. İnanılmazdı. Büyük Teyze’nin düğün pastalarını daha önce defalarca kez görmüştüm elbette ama resmen kendini aşmıştı. İşinde hep iyi olsa da bu sadece bir pasta değil, adeta sanat eseri idi.

“Büyük Teyze bu inanılmaz olmuş,” dedim soluk soluğa. “Muhteşem.”

“Bugüne kadar yaptıkların arasında en iyisi,” dedi Dördüncü Teyze.

Büyük Teyze, iltifatlardan aldığı hazzı belli etmeyecek kadar gelenekçiydi. İltifatlarımıza aldırış etmeden “Ah masa?”

* (Endonezce) Gerçekten mi? (ç.n.)

Abartılacak bir şeyi yok,” diye mırıldandı. Ama dudaklarının kenarında büyük bir gülümsemeyle cebelleştğini belli eden ufak bir kıpırtı vardı.

İkinci Teyze, “Fena değil,” diye homurdandığında Büyük Teyze’nin dudaklarındaki kıpırtı kayboldu.

Büyük Teyze’nin ifadesi sertleşti. “Her neyse, buzdolabında ceset için yer yok. Ne yapacağız?”

“Pastayı çıkar,” dedi İkinci Teyze. “Şeker hamuruyla kaplı, oda sıcaklığında sonsuza dek dayanabilir.”

“Şeker hamuru değil,” dedi Büyük Teyze muzaffer bir edayla sırtarak. “Yüzeyi çok pürüzsüz olduğu için şeker hamuru sandın herhâlde, değil mi? Ama pasta kreması. Gelin şeker hamuru istemediğini söylediğinde sorun olmadığını, pasta kreması kullanabileceğimi söyledim. Müşteri her zaman önce...”

“Bunun şeker hamuru olmadığına inanamıyorum,” diye sözünü kestim. Büyük Teyze’nin kontrolsüz konuşmasının ne kadar süreceğini bilemezdik. “Büyük Teyze haklı, pastanın bozulma riskini göze alamayız. Cesedi sabaha kadar soğutucularından birine koyar pastayı çıkardığımızda da buzdolabına kaldırabiliriz.”

Büyük Teyze bu fikri düşünüp taşınırken alt dudağını kemirdi. “Yapabiliriz. Yarın Xiaoling ve nakliyecisi adam yedi buçukta gelecek. Onlar pastayı minibüse taşıdıktan sonra hepiniz gelip cesedi buzdolabına taşımama yardım edebilirsiniz.” Büyük Teyze’nin asistan olarak aldığı, genç ve hareketli bir pasta şefi olan Xiaoling’in cesetle aynı odada olması beni korkutuyordu. Onun ve nakliyecinin yanlış soğutucuya yaklaşmadıklarından emin olmamız gerekiyordu. Büyük Teyze iç geçirdi. “Buzdolabımda bir ceset olması hiç hijyenik değil.”

Herkesin başını belaya soktuğum için hissettiğim ezici suçluluk duygusu neredeyse yere yığılmama neden olacaktı. “Çok özür dilerim Büyük Teyze. Sana yeni bir buzdolabı alırım ya da daha sonra bir temizlik şirketine bunu temizlettiririm.”

“Aduh saçma sapan konuşma, sorun değil.” Üç devasa soğutucunun ve düzgün sıralar hâlinde dizilmiş çok sayıda kutunun durduğu raflara doğru ilerledi. En büyük soğutucuyu işaret ederek çıkarmasına yardım etmemiz için eliyle gelmemizi işaret etti.

Bu devasa şey eğer bacaklarını yukarı katlayabilirsek Jake’in sığacağı kadar büyüktü, bunun düşüncesi bile berbattı ama işte buradaydık. Birbirimize bakıp kafa salladık. İşte bu kadardı. Jake’i battaniyeden çıkarıp soğutucuya taşıdık. Birkaç denemeden, teyzelerim ve annemin birçok kez didişmesinden ve epeyce küfürden sonra Jake’i sokmayı başardık. Neyse ki çok sıcak bir gece olduğu için Jake’in tüm uzuvlarını kolayca katlayabilmiştik ama ayakkabılarını çıkarmak zorunda kalmıştık. Battaniyeleri düzgünce katlayıp üstüne koyarak Jake’i gizledikten sonra Büyük Teyze her türlü malzemeyi istifleyerek üzerini örtmemizi sağladı. İşimiz bittiğinde hepimiz terlemiştik soğutucu sadece un torbaları ve pudra şekeri ile doluymuş gibi görünüyordu.

Bir post-it’e AÇMAYIN yazıp soğutucunun üstüne yapıştırdı.

“Eğer ‘açmayın’ yazarsan insanlar kesin açar,” dedi İkinci Teyze.

Büyük Teyze ona ters ters baktı. “Sen sana ait olmayan şeyleri açan insanlardan olabilirsin ama çoğu insan bu kadar kötü değil.”

TEYZELERİNİ ARA

İkinci Teyze söylenerek kalemi aldı. Yeni bir post-it kâğıdına PASTA MALZEMELERİ, AÇMAYIN, SOĞUK KALMASI GEREKİYOR yazıp Büyük Teyze'nin notunun üstüne yapıştırdı.

“Muhtemelen sorun olmayacaktır,” dedim hızlıca. “Teşekkür ederim Büyük Teyze. Teşekkür ederim İkinci Teyze,” dedim Endonezce. Öldürdüğüm adamı taşımama yardım etmişlerdi, en azından onlara tercih ettikleri dilde teşekkür edebilirdim. Dönüp Dördüncü Teyze ve anneme de teşekkür ettim.

“Aiya ne teşekkürü, biz hiçbir şey yapmadık,” dedi Büyük Teyze elini savurarak.

“Az önce resmen bir cesedi taşımama yardım ettiniz.” Hislerimi nasıl kelimelere dökeceğimi bilmediğim için onlara sıkı sıkı sarıldığımda gözlerimden yaşlar akıyordu. Ailem dokunmayı fazla seven insanlar olmamasına rağmen Büyük Teyze sarılmama izin verip kollarını sıkıca etrafıma sardı. “Teşekkür ederim,” diye fısıldadım.

“Ya, sayang*,” dedi başımın arkasını okşarken.

Birbirimizden ayrılıp soğutucuyu diğerlerinin yanına ittikten sonra üzerine un çuvallarını yığdık. İşimiz bittiğinde dünyanın en masum soğutucusu gibi görünüyor, kesinlikle içinde ölü olan bir soğutucuya benzemiyordu.

“Yarın yedi kırk beşte buraya geri geliriz. Xiaoling taşıma işini bitirdikten sonra cesedi buzdolabına koyup kilitleriz,” dedi Büyük Teyze. “Kilit getirmem şart,” diye mırıldandı kendi kendine.

İkinci Teyze bile Büyük Teyze'yi iğnelemeden başıyla onayladı. Hepimiz o kadar yorulmuştuk ki bir oraya bir bura-

* (Endonezce) Evet, canım. (ç.n.)

ya sallanıyorduk. Yatağı hiç bu kadar özlediğimi hatırlamıyordum. Neyse ki hepimiz aynı sokakta yaşıyorduk. Büyük Teyze bizi kendi evimize bırakıp döndüğünde, annemle birlikte zombi gibi ayaklarımızı sürüye sürüye eve girdik. Zar zor terli kıyafetlerimi çıkarıp sıcak bir duş aldıktan sonra yatak odama döndüm. Yarın o kıyafetlerle ilgilenmem gerekecekti. Yıkar mıyım yakar mıyım bilmesem de şu an onunla uğraşacak enerjim yoktu. Güzel, rahat yatağımı gördüğüm anda bacaklarımdaki güç tükendi ve yastık yığının üstüne yüzüstü çakıldım. Ancak o zaman Jake'in cep telefonunu aramayı unuttuğumuzu fark ettim. Kahretsin. Sabah ilk iş telefonu bulmayı zihnime not ettim. Zamanımız vardı. Cesedi soğutucudan buzdolabına taşırken, eğer telefonu üzerindeyse onu aramak için bolca zamanımız olacaktı. Yorgunluktan bayılmadan önce son düşündüğüm şey şu oldu: Bunu atlattım. Hiçbir şey bu geceden kötü olamaz. En kötüsü geçti.

11

Günümüz

“...dy! Meddy!” Annemin sesiyle uykum bölündü.

“Ne...?” diye mırıldandım, parıl parıl parlayan güneş ışığı yüzünden gözlerimi kırıştıtırıp kısarken. Bu kadar çabuk mu sabah olmuştu? Koca bir hafta boyunca uyuyabilirmişim gibi hissediyordum. “Saat kaç?”

“Gitme vakti. Kalk hadi. Cesedi taşıyıp rıhtıma gitmemiz gerek.”

Dün gece yaşananları baş döndürücü, mide bulandırıcı bir hızla hatırladım. Jake, araba kazası, aman Tanrım, ceset. Yüzümü ellerimin arasına aldım. Bunlar rüya değildi. Gerçekten olmuştu. Gerçekten bir adam öldürmüştüm ve ailem cesedi taşımama yardım etmişti.

Annem telaşla içeri girip elime bir bardak içecek tutuşturdu. “Sana bitki çayı yapıyorum. Uyan. Cepat*, iç.”

Tartışamayacak kadar yorgun ve sersemlemiş hâlde dediğini yaptım, bunu itiraf etmekten nefret etsem de haklıydı. İçine

* (Endonezce) Hemen, hızlı. (ç.n.)

her ne koyuyorsa boğazımdan aşağı sıcak ve acı bir şekilde kayan GÇT içeceği beni biraz canlandırmıştı. İçeceğimi bitirdikten sonra duş alıp her zamanki gibi tamamen siyah olan fotoğrafçı kombinimi giydiğimde, kendimi az da olsa insan gibi hissediyordum ve bizi bekleyen korkunç görevle yüzleşmeye hazırdım. İkinci fotoğrafçı Seb'in büyük güne hazır olup olmadığını öğrenmek için mesaj attım. Ben gelinin partisiyle ilgilenirken o da sağdıçların fotoğraflarını çekmek için benden bir saat sonra tesiste olmalıydı. Seb, başparmağını yukarı kaldırma emojiyle yanıt verdi. Annemle birlikte Büyük Teyze'nin pastanesine gitmeden önce eşyalarımı arabaya yerleştirdim.

Arka kapıdan içeri girer girmez bir şeylerin ters gittiğini anladım. Büyük Teyze ve İkinci Teyze çoktan gelmiş ve Endonezce bir şekilde o kadar hararetle tartışıyorlardı ki içeri girdiğimizde başlarını çevirip bakmadılar bile.

"Oi!" diye bağırarak zorunda kaldı annem, seslerini bastırmak için. "Sudah! Yeter artık durun. Tartışmayı kesin, sorun ne?"

İkinci Teyze alay ederek daha çok öksürük ve hıçkırık arasında bir kahkaha attı. "Sen anlat," dedi Büyük Teyze'ye dik dik bakarak. "Onlara ne olduğunu anlat."

Korku, sert ve sivri bir taş gibi mideme oturdu. Yutkunmaya çalıştım ama ağzım çöl kadar kuruydu. Büyük Teyze her ne söyleyecekse duymak istemiyordum.

Büyük Teyze'nin sesi kısık ve titrek çıkıyordu. "Xiaoling ve nakliyeciler erken gelmiş. Ve..."

Hayatımda ilk kez Büyük Teyze'nin sesinin titrediğini duyuyordum.

TEYZELERİNİ ARA

“Ve soğutucuyu almışlar!” diye bağırdı İkinci Teyze. “Denetlemek için daha erken gelmen gerekirdi ama gelmedin.” Gözleri zaferle parlarken bize dönüp, “Uyuyakaldı,” dedi.

Büyük Teyze gözlerimizin içine bakmadan, “Dün gece o kadar yorgundum ki alarmı duymamışım,” diye mırıldandı.

Annemle ben dehşet içinde dün gece soğutucuyu bıraktığımız yere bakakalmıştık; gerçekten de boştu ve üç soğutucu da gitmişti. Bence bu İkinci Teyze de dâhil olmak üzere hepimiz için kötü bir haberdi ama bu tür feci haberler bile onu, Büyük Teyze’nin hatalarını yüzüne vurmaktan alıkoymuyordu.

“Çok sorumsuzca,” dedi İkinci Teyze. Büyük Teyze gözle görülür şekilde sinirlendi.

“Ben mi sorumsuzum?” diye tısladı.

Annem ikisinin arasına girdi. “Tamam, sudah, cukup*,” dedi ellerini çırparak. “Hemen Xiaoling’i arasan iyi olur, çabuk!”

“Çoktan aradım. Soğutucuların yata yüklendiğini söyledi.” Büyük Teyze içini çekti. “Her şeyi benden yardım almadan yaptığı için çok mutlu ve gururlu gibiydi. Aduuuh, gimana ya?***”

“Hemen rıhtıma gideceğiz! Belki de yat henüz yola çıkmamıştır!” diye bağırdı annem.

Gitti. Otoparktan koşarak geldiğimiz için terli ve nefes nefese kalmış hâlde rıhtıma vardığımızda böyle söylemişlerdi.

“Ama durun, endişelenmeyin,” dedi otelin... doğru unvanı neydi, yat organizatörü mü? “Yaklaşık beş dakika sonra bir tane daha gelecek. Erken gelmişsiniz hanımlar. On beş dakika önce giden yalnızca kargoydu, değil mi? Sizin gitmenizi planladığımız saate daha yarım saat varmış?” dedi tabletine bakarak.

* (Endonezce) Yeterli. (ç.n.)

** (Endonezce) Aaah, ne yapmam gerekiyor? (ç.n.)

“İşimizi sağlama alıp erken gelmeyi seviyoruz,” dedim hırıltılı bir sesle. “Ee şey, kargo adaya ulaştığında ne yapıyor?”

“Ne kargosu gönderdiniz?”

Büyük Teyze ile bakiştık. “İıı, çoğunlukla pasta. Devasa bir düğün pastası ve bir sürü başka tatlı var.”

“Pekâlâ, o şeyler doğruca mutfağa gidecek. Bize onları gömme buzdolabına koyma emri verildi. Size uyar mı?”

Güçsüz bir şekilde başımı salladım. “Mükemmel.”

“Nasıl gidiyor?” dedi Büyük Teyze. “Her şey yolunda mı?”

Yat organizatörü neşeyle gülümsedi. “Evet, her şey harika gidiyor.”

“Harika.”

“Harika.”

Adamdan birkaç adım uzaklaşıp bir araya toplandık. “Ja-ke’in... şey olduğunu bilmiyorlar, bilirsiniz...” Büyük Teyze boynunu kesiyormuş gibi yaptı.

“Büyük Teyze!” diye tısladım. “Lütfen dikkat çekme.” Riske atmamak için Endonezceye geçtim. “Pekâlâ,” dedim. “Kami perlu ah... mikir... bir plan...” Vay be, Endonezce bok gibiydi. Mandarin’e geçmeyi denedim. “Wo men xu yao şey... xiang... bir plan”.

Annem iç geçirdi. “Çince derslerine harcadığım onca para heba olmuş.”

Ona mahcup bir tavırla gülümsedim. “Şey, neyse bir planımız var mı?”

“Aiya, çok basit,” dedi İkinci Teyze Mandarin dilinde.

* (Endonezce) Ah... düşünmeliyiz... bir plan yapmalıyız... (ç.n.)

** (Çince) Bizim ihtiyacımız var... istiyoruz... bir plan. (ç.n.)

TEYZELERİNİ ARA

“Oraya varır varmaz soğutucuyu bulacağız, birimiz onu buraya getirip eve geri götürebilir. Gördünüz mü? Basit.”

“Basit,” dedi Büyük Teyze burun kıvrarak, başını sağa sola sallarken. “O kadar basit olacağını sanmıyorum.”

“Neden?” dedi İkinci Teyze çenesini kaldırarak.

Büyük Teyze omzunu silkti. “Çünkü hiçbir zaman basit olmaz. Aksi takdirde insanlar her zaman cinayetten paçayı sıyırdı.”

Mandarin dilinde söylenmesine rağmen “cinayet” kelimesi beni ürkütmüştü. Ayrıca İkinci Teyze’nin “oraya git, soğutucuyu bul, geri getir,” şeklindeki basit planına inanmak istesem de içimden bir ses Büyük Teyze’nin haklı olduğunu söylüyordu. İş cesedi saklamaya geldiğinde bu asla basit olmazdı; geçtiğimiz geceden bunu öğrenmişim.

Arabanın arkasından eşyalarımızı alıp yatın gelmesini bekledik. Geldikten sonra yat kükreyerek çalışırken ve ana kardan ayrılırken sessizce oturduk. Eğlence kısmı için Dördüncü Teyze adaya akşam gelecekti, o yüzden Büyük Teyze aile Whatsapp grubundan ona gelişmeleri bildirmemi söyledi.

Elbette, Whatsapp üzerinden bizi suçlu gösterecek bir şey yazamayacağım için şifreli bir mesaj attım:

Merhaba Dördüncü Teyze, birkaç sorun çıktı. Adaya erken gidiyoruz. Mesajı gördüğünde beni ara.

Annem omzumun üzerinden mesajı okuduğunda yüksek sesle iç geçirdi. “O tembel serseri, öğleden sonra uyanana kadar bunu görmeyecek.” Dördüncü Teyze düğün sezonunda en

çok uyuyan ve aynı zamanda işi sayesinde aralarında en çok tanınan kişiydi; bu, teknik olarak Dördüncü Teyze'nin suçu olmasa da annem onu bunun için asla affetmiyordu. Dördüncü Teyze de bunu annemin yüzüne çarpmaya bayılırdı. Sanırım aralarındaki çatışma, Büyük Teyze ve İkinci Teyze'de de olduğu gibi onlarca yıl öncesine, ben ve kuzenlerimden çok öncesine dayanıyordu.

Tipik bir SoCal bahar günüydü; hava güneşli ve bunaltıcıydı, masmavi gökyüzünde demet demet beyaz bulutlar dolanıyordu. Uçsuz bucaksız okyanusu, anakara olduğuna inanmadığım uzak kara şeridini izliyordum. Bu mesafeden çok küçük görünüyordu. Bir anlığına evde olup biten her şeyden uzaklaşarak kendimi daha iyi hissetmiştim ki, Santa Lucia adası görüş alanıma girdiğinde gerçeklik yeniden kendini belli etti. Sorunlarımı arkamda bırakamıyordum. Tam burada, beni bekliyorlardı. Ayrıca bildiğim kadarıyla, Xiaoling eğitilmiş bir çırak olduğu için her şeyi paketinden çıkarmış olabilirdi. Bunu yapmış olma ihtimali çok yüksekti. Şarkı mırıldanarak soğutucuyu açtığını resmen görebiliyordum. Eğilip battaniyelerin üzerine yığdığımız tüm şeker paketlerini çıkarıp battaniyelere ulaşacaktı. Belki neden burada bir battaniye var ki diye düşünerek kaşlarını çatacak ve sonra battaniyeyi kaldırdığında...

Yüksek sesli bir korna çalınca elektrik çarpmış gibi yerimden sıçradım. "Hanımlar beyler, Santa Lucia'ya hoş geldiniz. Umarız ki Ayana Lucia'da bizimle kaldığınız süreden keyif alırsınız."

Ağır kamera çantamı alıp annemle teyzelerimin ayağa kalkmasına yardım ettim. Hepsi yataın üzerinde biraz sallandıkları için aşağı inerken kollarıma yapışmış hâldelerdi. Köp-

rüden sendeleyerek geçtik. Rıhtımda elinde tablet olan başka bir otel yöneticisi bizi karşıladı.

“Chan ailesi, değil mi?” dedi kamera çantama bakarak.

“Evet.”

Aileme bir kez daha baktıktan sonra Büyük Teyze’yi işaret etti. “Pasta ve hamur işleri?” dedi.

Kalbim küt küt çarpmaya başladı. Aman Tanrım. Her şey buraya kadardı. Bize cesedi bulduklarını söyledikten sonra polisler iskelede sıralanan sütunların arkasından çıkacak ve...

Büyük Teyze de benimle aynı düşüncede olacak ki yüzünde dehşet dolu bir ifadeyle donakalmıştı.

“Hey, pasta ve hamur işleri?” diye tekrar etti. *Yardım eder misin* der gibi bakarak bana döndü.

“İıı, pasta ve hamur işleriyle ilgili bir sıkıntı mı var?” dedim.

Kaşlarını çattı. “Hayır. Neden olsun ki?” dedi alayla.

Hepimiz gözle görülür bir şekilde gevşedik. “Evet, pastacı o,” dedim.

“Güzel. O kadar da zor olmadı, değil mi?” diye homurdandıktan sonra Büyük Teyze’ye üzerinde adı ve PASTACI yazan bir kimlik uzattı. “Bunu hiç çıkarmayın.” Anneme döndü. “Siz kimsiniz?”

“Çiçekler,” dedi.

“Çiçekçi,” diye düzelttim.

“Pekâlâ işte kimliğiniz, saç ve makyajı siz mi yapacaksınız?” dedi hızla başını sallayan İkinci Teyze’ye dönerek. Ona da bir kimlik verip sonuncusunu bana uzattı. Onu elimde çevirirken bu düğünün ne kadar titiz bir şekilde planlandığına hayret ettim. Daha önce ipe geçirilmiş bir kimlik kartı takmak zorunda olduğumuz bir düğünde çalıştığımızı hatırlamıyordum.

“Bir sorum var,” dedi İkinci Teyze.

Adam belirgin bir şekilde iç çekti. “Efendim?”

“Şey, patronunuz... o iyi mi? Çok mu kızgın? Bugün keyfi kaçık mı?”

Ona dünyanın en aksi ifadesiyle baktı. “Yani bilmiyorum, sıkı dost falan değiliz sonuçta.”

Ona biraz daha yaklaştı. “Yani bugün karşılaşmadınız mı?”

“Ah bilmiyorum. İşim gücüm var. Yatlara inip binen herkesi takip etmiyorum.”

“Tam olarak işiniz bu değil mi? Yatlara kimin inip bindiğini takip etmek yani.” dedim.

Bana ters ters bakarak, “Her neyse, işte faytonunuz. Hemen gitmeniz gerekiyor. Hoşça kalın!”

Birbirimize anlamlı bakışlar atarak faytona bindik. Ne yazık ki otelin, Jake’in bugün gelmeyeceğini bilip bilmediğini henüz öğrenememiştik. Onu bekleyip beklemediklerini bile bilmediğimi fark ettim. Dün gece bana buranın sahip olduğu yedinci tesis olduğunu söylemişti, bu yüzden otellerinde düzenlenen her törene katılmasını beklediklerini sanmıyordum. Ama bu şimdiye kadarki en iddialı projesiydi; koca bir ada ona aitti ve bu tatil beldesinin ev sahipliği yaptığı ilk düğündeki gelinin ailesiyle yakın arkadaşlardı, bu yüzden gelip her şeyin yolunda gittiğinden emin olması bekleniyordu. Bu da bir noktada birinin “Jake nerede? Neden hâlâ burada değil?” diye soracağı ve başka birinin de cep telefonunu...

Siktir.

Cep telefonu!

Bu sabahki kafa karışıklığı ve panikle tamamen aklımdan çıkmıştı. Hızla ayağa kalktığımda neredeyse hareket hâlindeki

araçtan düşecektim. Annem ve İkinci Teyze cıyaklayıp beni yakalarken fayton aniden durarak bizi koltuklarımıza yapıştırdı.

“Ne oldu?” dedi şoför. “İyi misiniz? Bir şey mi düşürdünüz?”

Elimden gelen sadece devam edebileceğini belirtmek için başımı sallamak ve güçsüzce elimle işaret etmektir. Nefesimi düzene soktukten sonra, “Kita lupa handphoe nya dia*,” dedim.

“Handphone siapa**... ah,” diye annem, eliyle ağzını kapatırken. “Ada dimana handphone nya?****”

Nerede olduğunu bilmiyordum. Başımı iki yana salladım.

“Pasti didalam kantung celana***,” dedi İkinci Teyze.

Pantolonunun cebi. Evet bu makul bir varsayımdı ve ben sadece bir cebini kontrol etmişim. Zil sesi ne kadar yüksek çıkardı? İnsanlar soğutucunun içinde çaldığını duyabilir miydi? Henüz aramadılarsa bile muhtemelen yakında aramaya başlayacaklardı.

“İşte geldik,” dedi şoför, faytonu tesisin girişinde durdururken. İnip büyük girişe baktık.

Otelin lobisi bir tepenin üzerine inşa edilmişti. Akıllara “görmek” ve “kutsal” kelimelerini getiriyordu. Tesis, dev sütunları süsleyen zengin el işçiliğine sahip süs eşyaları ile antik Güneydoğu Asya mimarisi düşünülmüş tasarlanmıştı. Lobinin iki tarafı da açıktı; bir yanda tesisin diğer yanda aşağıdaki okyanusun muhteşem manzarasını sunuyordu. Tavan o kadar yüksekti ki tepeyi görmek için başımı iyice yatırmam gerekiyordu. Lobiyi, içinde parlak turuncu koi balıkların ve yüzeyinde mumların yüzdüğü huzurlu bir gölet çevreliyordu.

* (Endonezce) Cep telefonunu açık unuttuk. (ç.n.)

** (Endonezce) Kimin cep telefonu... (ç.n.)

*** (Endonezce) Telefon nerede? (ç.n.)

**** (Endonezce) Pantolon cebinde olmalı. (ç.n.)

Görkemli ortama rağmen göğsüm sıkıştı, midem acıyla düğümlendi. Annemin, Büyük Teyze'nin ve İkinci Teyze'nin suratlarında da aynı gergin ifade vardı. Bir resepsiyonist bizi karşılayıp her birimizin nereye gitmesi gerektiğini söyleyecekti ama Büyük Teyze sözünü kesti.

“Hayır, önce benimle gelmeleri gerekiyor,” dedi Büyük Teyze.

Resepsiyonist duraksadı. “Şey ama odalar mutfağa ters kahıyor. Burası büyük bir tesis. Saç ve makyajı yapacak olan kişinin yakında gelin süitinde olması bekleniyor. Önce mutfağa giderseniz geç kalabilirsiniz...”

“Tamam çok hızlı hareket ederiz,” dedi Büyük Teyze, bütün yetki elindeymiş gibi.

“Ama...” Sinirli resepsiyonist birini fark ettiğinde tüm tavır değişti, tatlı tatlı gülümseyip kirpiklerini kırptırdı. “İşte otelimizin sahibi. Talebiniz konusunda size yardımcı olabilir.”

Otelin sahibi mi? Bir an için hepimiz donup panik içinde birbirimize baktık.

“Merhaba Jeanine, her şey yolunda mı?” dedi ancak erimiş çikolata olarak tanımlayabileceğim pürüzsüz, zengin bir ses.

“Günaydın efendim,” dedi Jeanine. “Düğün organizatörlerine nereye gideceklerini söylüyordum.” Tekrar kirpiklerini kırptırdı.

Ailem arkasını dönüp kendilerini tanıttı ama ben olduğum yerde donakalmıştım. Çünkü arkamı dönmeden bile kim olduğunu biliyordum. Onun sesini rüyalarımda duyuyordum. Dokunuşunu, güçlü ve nazik ellerini hâlâ tenimde hissedebiliyordum.

“Siz de fotoğrafçı olmalısınız?” diye sordu.

TEYZELERİNİ ARA

Kendimi toparlamaya çalışmak için derin bir nefes alıp ona doğru döndüm. Benden kaçıp kurtulan kişiye. Kalbimin, ruhumun büyük bir parçasını yanında götüren kişiye.

Gülümsemesi yüzünde donduğunda aklında dönüp duran kaç yıllık geçmişimizi izledim, “Evet. Merhaba Nathan. Uzun zaman oldu,” dedim boğuk bir sesle.

PART 2

KIZ, ÇOCUĞU BULUR

(Oldukça tuhaf ŗartlar altında.)

12

Yıllar Nathan’a nazik davranmıştı. Belli ki spor yapmaya başlamıştı; kollarını dirseklerine kadar sıvadığı düğmeli gömleğinin içinde bile pazılarının kumaşı zorladığını görebiliyordum. Yüzü gençliğin verdiği yumuşaklığını kaybetmiş, yerini dişlerimi sıkmana neden olan belirgin bir çene hattına bırakmıştı ve kahretsin ki çok seksiydi. Onu zaten hayatımda gördüğüm en muhteşem çocuk olarak hatırlamama rağmen hatırladığımdan daha da seksiydi. Bakışlarım ellerine kaydı. Alyans yoktu. Bir parçam, ufacık bir parçam içten içe çılgılık atıyordu.

İfadesi tam bir muammaydı; şaşırdığı her hâlimden belliydi ama aynı zamanda tam olarak anlamlandıramadığım bir sürü başka duyguyla doluydu. Beni gördüğüne sevinmiş miydi? Dehşete mi düşmüştü? Belki ikisi de?

“Meddy...” dediğinde bu kez sesi daha derin ama yine de acı verici derecede tanıdıktı.

Bir anlığına ailemin yarı fısıldaşmalı tartışmasını duydum.

“Setan!” dedi İkinci Teyze. Hayalet!

“Şşşt,” diye azarları Büyük Teyze onu.

“İtu setan! It ownnerya, kan?” diye tısladı İkinci Teyze.

“Her şey yolunda mı hanımlar?” dedi Nathan.

“Bu otelin sahibi siz misiniz?” dedi annem. “Bay Jake siz misiniz?”

“Hayır anne, o...”

“Ben Nathan. Sonunda sizinle tanışabildiğime memnun oldum.”

Kahretsin, ailem “Sonunda mı? Sonunda derken?” diyecekti.

“Bir an önce mutfağa gitmemiz gerekiyor,” dedim. “Sadece... pastayı kontrol etmek için. Biliyorsun ki o en önemli parçamız. Mükemmel görüldüğünden emin olmamız gerekiyor, tamam, görüşürüz, hoşça kal!”

“Ben sizi götürürüm.” Hafifçe sırtıma dokunduğunda bu ufak dokunuş vücudumu ayaklarıma kadar elektriklendirmeye yetti.

“Yapacak bir sürü işin olmalı...”

“Zaman ayırabilirim.”

Annem ve teyzelerim kendi aralarında fısıldaşırken Nathan, beni “Personel” yazan bir kapıdan geçirdi ve sonsuz bir koridor labirenti gibi görünen yerde yürümeye başladık.

“Görüşmeyeli nasılsın?” dedi, gözünün ucuyla bana bakarak.

“İyiyim! Sen?”

“Görünüşe göre aile şirketiniz gayet başarılı olmuş. Bahse girerim muhteşem fotoğraflar çekiyorsundur.” Bana anlamlandıramadığım bir gülümsemeyle baktı.

“Kesinlikle öyle. Büyük gününüzü şansa bırakmayın,

* (Endonezce) Bu bir hayalet! Otelin sahibi, değil mi? (ç.n.)

Chan'lere bırakın!" dedim güçsüz bir şekilde gülerek. Midem pek iyi durumda değildi.

Dudaklarını ısırarak sırtışını bastırdı. "Bu sloganı sen mi buldun?"

"Tabii ki. Ayrıca *sen de* kendinle iyi iş çıkarmışsın. Tanrım, Nathan. Buranın sahibi sen misin?"

"Şey, ortağımı," dedi gamzeli gülümsemesini göstererek. "Birçok yatırımcısı var."

"Ama sen yönetiyorsun?"

"Evet."

İçimi gurur kapladı. Bu, onu tanıdığım günden beri hayalimdi. Hep konaklama sektöründe çalışmak, kendi otelini işletmek istemişti ve bu konuda Ayana Lucia ile başarılı olduğu ortadaydı. "Nathan, vay be..."

"Pardon, pardon," dedi annem aramıza girerek. "Siz ikiniz birbirinizi nereden tanıyorsunuz? Merhaba, ben Meddy'nin annesiyim. Bana Natasya Teyze diyebilirsin, anlaştık mı?"

Nathan yürümeyi bırakıp annemle sıkıca tokalaştı ve gözlerinin içine bakarak, "Merhaba Bayan Chan, yani teyze. Ben Nathan. Ben Meddy'nin..."

"Üniversiteden arkadaşım," diye patladım.

Hepsi dönüp bana baktı. Ne teyzelerimin ne de annemin yalanıma inanmadığı açıktı.

"Üniversiteden arkadaşıyım," dedi Nathan ve gerçekten anlamlandırabildiğim zoraki bir gülümsemeyle baktı. Hayal kırıklığını yansıtan bir gülümseme.

Sorun sen değilsin, diye bağırmak istedim ona. Sorun benim, sorun annem ve teyzelerim, sorun dün gece öldürdüğüm, görünüşe göre SEN gibi davranan bir adamın cesedini arama-

ya gidiyor olmamız. Tabii, ona bunların hiçbirini söyleyemeyeceğim için yolun geri kalanını acı verici bir sessizlik içinde yürüdük.

Sonunda bir dizi çift kapıdan geçip, kendimizi hareketli bir mutfakta bulduğumuzda az kalsın içime sesli bir nefes çekecektim. Neredeyse gelmiştik. Soğutucu burada bir yerde olmalıydı. Nathan bizi, hepsi doğrayan, kavuran ve karıştıran işi başından aşkın şeflerin ve şef yardımcılarının yanından geçirdi. Biz yürürken her biri Nathan'ı selamlıyor, Nathan da bazen rahat bir gülümsemeyle bazen de sırtlarını sıvazlayarak karşılık veriyordu. Üniversite zamanlarımızda da çaba göstermeden çekici görünürdü ama şimdi çok daha çekiciydi. Aşçıbaşı Miguel'den bulaşıkçı Ming'e kadar buradaki herkesin onu tanıdığı ve ona taptığı belli oluyordu.

"Burası sizin çalışma alanınız," dedi Büyük Teyze'ye, bir alana doğru yaklaşırken. Xiaoling çoktan gelmiş, önüne pasta hamurundan yapılma düzinelerce çiçek yaymıştı. Büyük Teyze'ye kocaman sırtarak dikkati üzerine çekti.

"Günaydın Şef," dedi neşeyle ve sonra geri kalanımızı görünce gözleri büyüdü. "Ah, merhaba Teyzeler. Selam Meddy. Sizi burada görmeyi beklemiyordum."

"Xiaoling," dedi Büyük Teyze sertçe. "Soğutucular nerede?"

"Ah! Şey, erken başlarsam biraz daha fazla yaparım diye düşündüm, bilirsin. Sana sürpriz yapmak istedim..."

Büyük Teyze, "Soğutucular!" diye terslediğinde hepimiz yerimizden sıçradık, Nathan bile. Büyük Teyze'nin herkes üzerinde böyle bir etkisi vardı.

"Buzdolabı!" diye bağırdı Xiaoling, büyük çelik bir kapıya

TEYZELERİNİ ARA

doğru koşarak. “Bir sorun mu var? Bir şey mi yaptım? Ben sadece yardım etmek istedim...”

“Hayır, sen çok iyi bir çıraksın,” dedi Büyük Teyze, kendini gülümsemeye zorlarken. “Burada kalıp çiçekleri bitir, tamam mı? Ellerine sağlık.”

Ailemle birlikte gömme buzdolabına girmek üzereyken Nathan koluma girdi.

“Konuşabilir miyiz?” dedi.

“Şu an olmaz. Yardım etmem gerekiyor... şey, pastalar için.”

Kalın kaşları şaşkınlıkla çatılırken yoğun kirpiklerinin altından bana baktı. Yemin ederim, bu adam ve kirpikleri... “Sen fotoğrafçı değil misin? Neden pastalar için yardım etmen gerekiyor?”

“Tabii ki... fotoğraflar... için.” Evet işte bu. “Düğün hazırlıklarının fotoğrafını çekiyorum. Bugünlerde nasıl olduğunu biliyorsun. İnsanlar hazırlık aşamasına kadar düğünlerde bilinmesi gereken her şeyi bilmek istiyor.”

“Öyle mi? Pekâlâ...” İçini çekti. “Belki sonra? Programın nasıl bilmiyorum. Sanırım oldukça yoğun ama eğer yapabilirsek...”

Çelik kapıdaki kare pencerede annem belirip dudaklarını oynatarak hemen içeri girmemi söylediğinde yüzümdeki gülümsemenin düşmemesi için uğraştım.

“Evet! Kesinlikle evet, sonra konuşuruz.”

“Pekâlâ.”

“Pekâlâ.” Tam gitmek için dönmüştüm ki Nathan elimi yakalayıp sıkıca tuttu.

“Seni tekrar gördüğüme sevindim Meddy,” dedi sessizce ve sesindeki içtenlik yüzünden neredeyse hıçkırı hıçkırı ağlayacaktım. Dönüp uzaklaşırken yıllar önce ayrıldığımız o âna, kendimi odamda kalmaya ve o giderken hiçbir şey yapmamaya zorladığım, kalbimin paramparça olduğu o zamana döndüm. İçimde her türlü duygu kabarırken serbest kalmakla tehdit eden hıçkırıklara karşı savaşmam gerekiyordu. Nefesimi kontrol altına almaya çalışarak gidişini izledikten sonra buzdolabına girdim.

Ben içeri girer girmez, “Kapıyı kilitle!” diye emretti Büyük Teyze Endonezce.

Dediğini yaparken birinin buradan malzeme alması gerekirse ne diyeceğimizi merak ediyordum. Geniş buzdolabı kasa kasa sebze meyve ve kasa kasa şarap şişesinin de dâhil olduğu çeşitli malzemelerle doluydu. Plastik perdenin arkasında etler için ayrı bir bölüm vardı. Annem ve teyzelerim doğru soğutucuyu bulup buzdolabının dışından görünmesin diye raflardan çıkarıp et bölümüne koymuşlardı.

“Tamam,” dedi Büyük Teyze. “Buka*.”

“Sen aç. Senin soğutucun,” dedi İkinci Teyze.

Normalde geride durup, kavga etmelerine izin verirdim çünkü Büyük Teyze ve İkinci Teyze arasındaki çekişmeye girmek mümkün değildi. Ama Nathan’la karşılaşmak beni sarsmıştı. Kendimi özgür, vahşi hissediyordum. Tek kelime etmeden soğutucuya uzandım ve kapağı kaldırdım. Soğutucunun içinde ne olduğunu gördüğümde çılgılık attım.

* (Endonezce) Aç. (ç.n.)

13

Tam bir kaos. Büyük Teyze soğutucunun içindekileri gördüğü anda anlamıştı. İkinci Teyze ve annem, Büyük Teyze ve benim görüş alanlarından çekilmemiz için kollarını çırpıyor ve o kadar hızlı Endonezce bağırıyorlardı ki anlam çıkarmaya çalışırken kafam patlamadan önce durup İngilizceye geçmeleri için yalvardım. Bu sırada Büyük Teyze kendimi bildim bileli ilk kez kocaman olmuş gözleriyle oldukça sarsılmış görünerek orada öylece duruyordu.

Dün gece Jake'in üzerine yığdığımız her şey (battaniyeler ve pişirme malzemeleri) hâlâ içindeydi ama bedenini gizleyecek düzenli bir yığın hâlinde değil, artık dağınıklardı; un paketleri açılmış, kabartma tozu ve rengarenk süsler etrafa saçılmıştı. Jake de...

Kafayı yemeden önce başka tarafa bakmam gerekiyordu. Çünkü Jake... ah Tanrım, Jake...

"Dün gece ölü değilmiş," dedi Büyük Teyze, sersemlemiş hâlde. "Onu soğutucuya koyduğumuzda hâlâ yaşıyormuş."

"Ne?" diye bağırdı annem ve İkinci Teyze.

Annem beni kenara itip yüzü artık soğutucudan çıkmak

için verdiği mücadele sırasında ortaya çıkmış olan Jake'e baktığında çığılığı bastı. Ama söylemeye çalıştığı şey "HEY BU BENİM ZAMBAKÇIM!" olmuştu.

Tüm gürültü kesildiğinde gömme buzdolabı sessizliğe gömüldü. Hepimiz Jake'e bakan anneme döndük. Dün gece onu bıraktığımızdan çok farklı bir konumda olan Jake. Muhtemelen yardım çağrısıyla ağzı donup kalan Jake. Jake...

.... annem tarafından kafası havuçla dürtülen Jake.

"Anne! Ne yapıyorsun?"

"Sadece uyuyor mu diye kontrol ediyorum, belki onu uandırabiliriz. Eh Ah Guan, qi lai ah*," dedi. "Shi wo, Chan Ah Yi.**" Havucun sivri ucuyla yanağını tekrar dürttü ama yanıt alamadı. "Aduh, bu sefer gerçekten ölmüş. Vah, bu çok kötü. Çok kötü!"

Gözlerim doldu. Tüm bunlar çok fazlaydı. Korkunç biriydi ama o bile böyle korkunç bir ölümü hak etmiyordu. "Anne, çok üzgünüm..."

"Şimdi zambaklarımı kimden alacağım?"

Cümlemi yarıda kesip ona baktım. Hepimiz ona bakıyorduk.

"Neden hepiniz heykel gibi dikiliyorsunuz? Bu büyük bir problem! Zambağın çok pahalı olduğunu biliyorsunuz! Ah Guan, bana en iyi fiyatı vermişti ve..." Yüzünde dehşete düşmüş ifadeyle donup kaldı. Belki de şu an ne kadar saçma davrandığının farkına varmıştı. "Aduuuuuh! Düğün için son bir parti zambak getirmesi gerekiyordu!" Sanırım hayır. "Artık tüm aranjmanlarım orantısız olacak! Aduh, gimana ya? Nasıl olur? Nasıl olur?" Etrafımızda dönüp duruyordu.

* (Çince) Hey Ah Guan, uyan hadi. (ç.n.)

** (Çince) Ben Chan teyzen. (ç.n.)

TEYZELERİNİ ARA

Nefes al, dedim içimden. Neyse ki annemin ufak krizi, üzerindeki görünmez kırıntıları temizliyor gibi doğrulup ellerini aşağı doğru kaydıran Büyük Teyze üzerinde sakinleştirici bir etki bırakmış gibi görünüyordu.

“Tamam, San Mei*,” dedi. “Hey!” Parmaklarını sertçe şıklattığında annem aniden durdu. “Kes şunu,” dedi nazikçe. “Her şey yolunda. Zambağa ihtiyacın yok, aranjmanların çok hoş görünecek.”

Annem gülümseyerek “Hay aksi!” ifadesine büründü. Yani cidden şu kadın ve öncelikleri...

“Yani bu çocuk Jake değil mi?” dedi Büyük Teyze.

Annem başını iki yana salladı. “Bu benim zambak tedarikçim Ah Guan. Benim için Endonezya’dan mango getirmişti hani! Sanırım İngilizce adı... Timothy miydi? Tom mu? Onun gibi bir şey.”

“Ama anne, nasıl... anlamıyorum,” dedim. “Onunla internette tanıştığını söylemiştin. Nereden başlayacağımı bile bilmiyorum. Jake’e, yani Ah Guan’a bana internette sevgili bulacağını söylemiş miydin?”

“Tabii ki ona söyledim! Tüm tedarikçilerime söyledim! Ah Guan, Lin Mei Teyze, Yi Mei Teyze, Rong Na Amca, hepsi biliyor. Onlara hep kızımın çok güzel ve nazik olmasına rağmen hâlâ bekar olduğunu ve bana torun vermeyi reddettiğini anlatıyorum. Ne zaman ona çıkma teklifi edecek iyi bir çocuk bulsam istemediğini söylüyor. Hatırlamıyor musun? Sana Ah Guan’ı ayarlamaya çalıştığımda o ya da bu bahaneyle reddedi-

* Çincede Samadhi anlamına gelen sözcük zihinsel konsantrasyon anlamında kullanılır. (ç.n.)

yorsun. Ah Guan nedenini soruyor. Bilmiyorum diyorum ama kızım bana işkence ediyor, çocukla çıkmayı hiç istemiyor...”

“Pekâlâ, yani herkese flört hayatımı anlatıyorsun...” dedim sıkıldığım dişlerimin arasından.

“Flört hayatsızlığını,” dedi İkinci Teyze, –yine– Taiciçüen yaptığı köşeden anneme destek çıkarak. “Büyük Bir Karpuz Çiz,” dedi alçak bir sesle, kollarını aşağı yukarı sallarken. “Sonra onu ortadan ikiye kes...” diye devam etti.

Onu görmezden geldim. “Peki, Ah Guan sana ne dedi?”

“Şey, çok yardımcı oldu,” dedi annem gülümseyerek başını sallarken. “Onunla tanışmak istememenin onun için sorun olmadığını söyledi. Sana internetten sevgili bulmam gerektiğini söyledi. Ben de aduh, Meddy bunu yapmak istemez dedim. O da sorun olmayacağını, gençler için çok iyi bir web site bildiğini söyledi. Bana flörtleşme sitesini gösterip neden senin adına bir profil oluşturmadığımı, ondan sonra seni o siteyi kullanmaya ikna etmenin daha kolay olacağı söyledi.”

Aklım karmakarışık. “Yani o siteyi kullanıp benmişim gibi davrandığımı biliyordu?”

“Elbette hayır, seni aptal! Senden flört sitesini kullanmanı istedim ama sen istemedin, o yüzden en sonunda senin yerine ben kullandım. Ah Guan’a söylemedim. Sadece kullandım ve sonra wah! Otel sahibi bana mesaj attı, çok nazikti ve çok iyi bir eşleşme yaptı... ah.”

Nihayet. Yüzünde anladığını gösteren bir ifade belirdi. İkinci Teyze bile annemin, bize az önce söylediklerini zihinsel olarak sindirişini izlemek için Taiciçüen hareketlerine ara verdi. Yüzü bir peçete yumağı gibi buruşurken ağzı öfkeli bir çığlıkla aralandı.

“Beni kandırdı mı? Kızıma ulaşmak için beni mi kullandı?!”

Büyük Teyze başını ciddiyetle aşağı yukarı salladı. “Bu tür bir internet dolandırıcılığını daha önce de duymuştum. Goldfish deniyor.”

“Catfish*,” diye düzelttim.

“Hayır, goldfish dendiğine eminim. Çünkü altın gibi davranıyor ama aslında sadece bir balık.”

Onunla tartışmamam gerektiğini biliyordum. İkinci Teyze tek ayağının üzerinde durduğu yerden güldüğünde burnundan bir ses çıkardı.

“Ne var?” diye tersledi Büyük Teyze.

“Hiçbir şey,” dedi İkinci Teyze, diğer bacağını yavaşça kaldırırken.

Büyük Teyze tekrar bize döndü. “Her neyse...”

“Her zamanki sen,” dedi İkinci Teyze. “Çünkü sen her zaman en iyisini bilirsin, değil mi Da Jie? Da Jie her zaman haklıdır. Bu Ah Guan denen çocuğu soğutucuya koymaya kim karar verdi? Sen verdin. Bizse sadece körü körüne dediğini yapıyor, soru sormuyoruz. Şimdi gördük ki Ah Guan ölmemiş, biz onu soğutucuya koyarak öldürmüştük.” Avuçlarını yavaşça öne doğru uzatırken ayaklarıyla usulca daire çiziyordu.

Büyük Teyze derin bir nefes aldı. “Her neyse...”

“Şimdi yine, senin de ne yapacağını bilmediğin her hâlden belli olmasına rağmen bize ne yapacağımızı söyleyeceksin.”

Büyük Teyze ona döndü. “Ama sen biliyorsun, öyle mi? Eğer ne yapacağını biliyorsan, o hâlde söyle lah**! Köşede Ta-
iciçüen yapacağına gel bize çözümü söyle.”

* Bir kişinin sosyal medyada genellikle belirli bir kurbanı hedef alarak kurgusal bir kişilik veya sahte kimlik oluşturduğu aldatıcı bir faaliyettir. (ç.n.)

** (Endonezce) Lütfen. (ç.n.)

İkinci Teyze onu açıkça görmezden gelip avuçlarını hareket ettirmeye devam etti. Büyük Teyze'nin patlamak üzere olduğuna emin olduğum an, telefonu çaldı. Hâlâ İkinci Teyze'ye dik dik bakarken telefonu açıp Mandarin dilinde hızlı hızlı konuştu. "Si Mei", geldin bile mi? Tamam, güzel. Evet, saatin çok erken olduğunu biliyorum ama bir sorunumuz var. Gel mutfakta buluşalım. Sadece seni buraya getirmelerini iste. Evet, hemen." Telefonu kapattı.

Dördüncü Teyze gelmişti. Nedenini bilmiyordum; ama gerçekçi açıdan baktığımda pek bir fark yaratmayacağını bilsem de tüm ailenin burada olduğunu bilmek bana daha iyi hissettiriyordu.

"Ne yapacağımıza karar vermemiz gerekiyor," dedim hızlıca, Büyük Teyze ve İkinci Teyze tekrar tartışmaya başlamadan. "Artık Jake'in Jake olmadığını ve gerçek Jake'in, yani Nathan'ın hâlâ hayatta olduğunu bildiğimize göre, bu düğünün tam olarak planlandığı gibi devam edeceği anlamına geliyor. Bu da demek oluyor ki; ister beğenin ister beğenmeyin gidip işimizi yapmak ve her şey yolundaymış gibi devam etmek zorundayız."

Hepsi bana tuhaf tuhaf bakarken TEYZELERİMİN yanında liderlik rolünü üstlendiğimi fark etmem biraz zaman aldı. Vay be. Bakışlarının altında ürperdim. "Şey, özür dilerim, bu sadece bir öneriydi öyle demek istememiştim..."

"Hayır, haklısın Meddy," dedi annem sevecen bir tavırla gülümseyerek.

Büyük Teyze başıyla onayladı. "Haklısın. Düğün devam ediyor. Misafirler gelmeden cesetten kurtulmalıyız. Cesedi

* (Çince) Dördüncü güzel. (ç.n.)

burada bırakırsak birinin bulması an meselesi. Tamam bir plan kuralım. Sekarang jam berapa?”

Telefonuma baktım. “Dokuza çeyrek var.”

“Gelin, anne ve nedimeler için saç ve makyaj yapmam gerekiyor,” dedi İkinci Teyze.

“Aiya! Diğer çiçek tedarikçilerim birazdan gelecek,” dedi annem.

“Benim de karşılama pastalarını halletmem gerekiyor,” dedi Büyük Teyze. “Meddy, fotoğraflara ne zaman başlayacaksın?”

“Gelinin makyajı bitmek üzereyken fotoğraf çekmek için orada olmam gerekiyor, o yüzden şu an zamanım var. Soğutucuyu çıkarıp, şey... bir yata koyup anakaraya geri götürebilirim. Pastanene götürürüm.”

“Tamam güzel, çok iyi.” Büyük Teyze fırınının anahtarını çıkarıp bana uzattı. “Oldukça ağır olduğunu biliyorsun. Si Mei’yi yanına al.”

Başım la onayladım. Normalde başkalarını bu kadar rahatsız etmekten nefret ederdim ama Jake’in... kahretsin, Ah Guan’ın cesedini soğutucudan çıkarıp Büyük Teyze’nin buzdolabına taşıırken çok zorlanacağımı bilecek kadar kendimdeydim. Alabileceğim tüm yardıma ihtiyacım olacaktı.

İyi insan lafının üstüne gelirmiş gibi buzdolabının kapısı çalındı ve plastik perdenin arkasından Dördüncü Teyze’nin pencereden baktığını gördüm. Bana el salladığında gidip kapıyı açtım ve onu plastik perdelerin arkasına götürdüm.

“Neden herkes buzdolabının etrafında toplandı?” dedikten sonra içinde Ah Guan’ın cesedinin olduğu açık soğutucuyu

* (Endonezce) Şu an saat kaç? (ç.n.)

gördü. “O şey neden burada? Pastanede olması gerekmiyor muydu?” Merakı kabarıken onu yakından inceledi. “Hah. Fena görünmüyor.”

Bazen annem ve Dördüncü Teyze’nin birbirlerine bu kadar benzedikleri için hiç anlaşılmadıklarını düşünüyordum. Öncelikler... ikisi de böyle bir şeye sahip değildi.

Büyük Teyze, Dördüncü Teyze’ye neler olduğunu ve planımızı çabucak anlattıktan sonra Dördüncü Teyze, cesedi buzdolabına saklamak için anakaraya dönmemiz gerektiğini duyduğu anda inledi. “Tırnaklarımı yeni yaptırdım,” diye inlerken, bize kristaller ve serçe parmaklarındaki tüylerle süslenmiş tırnaklarını gösterdi. Annem onun yerine utanmış gibi görünüyordu.

“Kim böyle tırnaklar yapar ki? Tırnaklarında tüy varken kışını nasıl yıkıyorsun?” dedi annem.

“Oldukça dikkat ederek, kendimi nasıl temizlediğim seni ilgilendirmez.”

Annem burnunu kırıştırarak elini burnunun üzerinde salladı. “Hiç hijyenik değil. Hiç kullanışlı değil. Yemek yapamayacaksın, banyo yapamayacaksın, temizlik yapamayacaksın...”

“Bunların hepsini yapabiliyorum! Senin çocuğunun pisliğini temizlemeye yardım etmek üzereyim, öyle değil mi?”

Annem kızarıırken ben huzursuzlanarak geri çekildim. Annemin ve kız kardeşlerinin vurduğu en alçak, en acı verici darbeler ben ve kuzenlerim hakkında olurdu. Annem ve kız kardeşlerinin gerçekten kavga ettiğini böyle, birbirlerinin çocukları hakkında saçma sapan konuştuklarında anlıyordunuz. Anneme yük olmaktan, bundan sonra bunun sonsuza kadar ona karşı bir koz olarak kullanılacak olmasından nefret edi-

yordum. *Tırnaklarım kullanışsız olabilir ama en azından kızın gibi birini öldürmedim!*

“Seve seve yardım ederiz,” dedi Büyük Teyze, Dördüncü Teyze’ye bir bakış atarak. “Aileler böyle yapar. Şimdi harekete geçin, çabuk. Zaten çok zaman kaybettik.”

Başımı sallayarak battaniyeyi Ah Guan’ın üstüne koydum ve soğutucuyu kapattıktan sonra kolu tutup çekmeyi başardım. Ağır olmasına rağmen dört tekerlek üzerinde kolayca yuvarlanıyordu. Kulpu biraz sallandığı için yetişkin bir erkek ağırlığını taşımaya uygun olup olmadığını merak ettim. Bu konuda çok dikkatli olmam gerekecekti.

Buzdolabından önce Büyük Teyze, ardından İkinci Teyze sonra da annem çıkarak benim için sallanan kapıyı tutarken soğutucuyu çekerek dışarı çıktım. En son da kaşlarını çatarak tırnaklarına bakan Dördüncü Teyze çıktı. Büyük Teyze her zamanki otoriter görünümünün altında hiçbir suçluluk belirtisi göstermiyordu.

Dekoratif çiçeklerin üstüne altın parıltılı toz serpmekle meşgul olan Xiaoling kafasını kaldırıp sırayla geçen bize baktı. “Çiçekler neredeyse bitti şef.” Soğutucuyu fark edip bana yaklaştı. “Bırak sana yardım edeyim. Arka teker bazen takılıyor...”

Büyük Teyze, “Hayır,” diye bağırdığında Xiaoling kocaman olmuş gözleriyle geri çekildi. Onun için üzölmüştüm. Tek yaptığı yardımcı olmaya çalışmaktı. “Sen daha önemli şeyler yapıyorsun,” dedi Büyük Teyze. “Misafirler gelmeden çiçeklerin bitmesi lazım. Kuai yi dian!” Elleri ni cırıptığında Xiaoling neşeyle çiçekleri boyamayı bitirmek için yerine geçti.

Dudaklarımı oynatarak Büyük Teyze’ye teşekkür ettikten

* (Çince) Çabuk biraz! (ç.n.)

sonra yürümeye devam edip, arkamdaki soğutucuda ölü bir adam taşıyıyormuşum gibi yapmaya çalıştım. İkinci Teyze, annem ve Dördüncü Teyze'nin önden yürümesi daha iyiydi çünkü tüm dikkatler benim yerime onlara yöneltiliyordu. Dördüncü Teyze'nin gösterişli kıyafetleri sayesinde –flamingo pembesi payetli bir üst ve parlak turkuaz bir pantolon giymişti– gözlerinizi ondan ayırmanız imkânsızdı. Aksine ben de “bana bakmayın, ben yardımcıyım” diye simsiyah fotoğrafçı kıyafetlerimin içindeydım. Şansımız varsa, yatla geri dönerken herkes benim otel personeli olduğumu sanacaktı.

Neyse ki, mutfak personeli daha önce olduğu gibi meşguldü. Kimse bize dönüp tekrar bakmıyor; herkes doğrama ve kızartma işleriyle ilgileniyordu. Hiç kimse soru sormadan mutfaktan çıktığımızda rahat bir nefes aldık.

Sessiz koridorda yankılanan ayak seslerimiz ve soğutucunun tekerleklerinin tıkırtısı sağır ediciydi. Annem dönüp bana bakarak, “Meddy böyle değil, şöyle çekeceksin,” dedi. Yürümeyi bırakıp dik durmam için duruşumu düzeltti. “Kambur durma, kötü duruyorsun sonra sırtını inciteceksin.”

“Aslında,” dedi İkinci Teyze, “Taiciçüen’de en iyi duruşun bu olduğunu öğrendim.” Bana yaklaşıp duruşumu yeniden ayarlayarak, “Dizler biraz bükülecek, evet,” diye mırıldandı. Onun ve annemin düzeltmesinden sonra vücudum tuhaf bir şekilde kalmıştı; hafifçe öne doğru eğilmiş, dizlerim bükülmüş, kollarım tamamen tuhaf ve gergin görünüyordum.

“Aiya, hayır,” dedi annem. “Önceden salon dansı yapıyordum. Nasıl iyi durulacağını bilirim. Çeneni kaldır Meddy.”

“Alınmayın ama şu an Meddy’nin duruşunu düzeltmek için iyi bir zaman olduğunu düşünmüyorum,” dedi Dördüncü Teyze.

Minnetle başımı salladım. “Dördüncü Teyze haklı.” Annemin yüz ifadesine bakılırsa tam kalbine bir yumruk geçirmişim gibi görünüyordu. “Ama yardımınız için teşekkür ederim anne ve İkinci Teyze. İkiniz de haklısınız, sırtım ağrımaya başlıyordu.”

Annem ve İkinci Teyze bilmiş bilmiş gülümseyerek, Tanrı’ya şükür, yürümeye devam ettiler. Lobiye giden yolun geri kalanını annemin kendi kendine, “Aiya, artık ucuz zambak alamayacağım,” diye söylenmeleri dışında sessizlik içinde yürüdük.

Lobi ilk geldiğimiz zamana göre çok daha kalabalıktı. Annemin çalışanları, üzerlerinde Çin kültüründe iyi talihi yansıtan parlak kırmızı ve altın rengi gömlekleriyle gelmişti. Annem heyecanla cıyaklayarak aranjmanları incelemek için oraya koştu. Haftalardır bunlar üzerinde çalışıyor, her bir orta süsü ve çiçek standını tasarlıyor, işçiliği titizlikle denetliyordu. Şu an, kasalar açılıp çalışanları şimdiye kadar gördüğüm en ayrıntılı çiçek heykelleri ve aranjmanları çıkarırken apaçık bir gururla ışıldıyordu. Yüksek sesle emirler yağdırmaya başladı; bu kule balo salonuna, şu vazo gelin odasına derken birdenbire daha fazla emir vermek üzereyken dönüp bana baktı.

“Meddy, ah... şeyi unuttum...” dediğinde elimle gitmesini işaret ettim.

“Sorun değil anne. Her şey kontrolüm altında.”

“Tamam. Tamam ama dikkatli ol.” Bir çalışana bağırarak şakayıklara dikkat etmesini söylerken kolumu sıkıp bıraktı.

Gelen mesajla telefonum titredi.

Seb (09.51): Geldim! Aşırı erkenciyim ama dünyanın en iyi ikinci fotoğrafçısına sahipsin!”

Meddy (09.52): Harika! Damat odasına gidip fotoğraf çekmeye başla.

Seb (09.53): Tamamdır patron.

Bir otel resepsiyonisti aceleyle bize doğru geldi. “Affedersiniz, pardon, saç makyaj sanatçısı siz misiniz?”

İkinci Teyze başıyla onayladı.

“Ah güzel, sizi gelin süitine götürmem söylendi. Lütfen beni takip edin.”

İkinci Teyze sorgulayan gözlerle bana baktı. “İdare edebilir misin, edemez misin?”

Ona gülümsedim. “Git. Ben idare ederim.”

“Pekâlâ, o hâlde Teyzecik önden gidiyor. Dikkatli ol.” Arından o da gitti ve ben Dördüncü Teyze ile yalnız kaldım. Bir de cesetle. “İyi misin Dördüncü Teyze?” Onu bu işe sürüklediğim için ne kadar kötü hissettiğimi tarif bile edemezdim. Tüm teyzelerim arasında en uzak olduğum Dördüncü Teyze’ydi. Belki annemle arasındaki sonu gelmez düşmanlıktan, belki de her açıdan bana zıt olduğundandı. Her ne sebepten olursa olsun, kendimi onun yanında hep biraz tuhaf hissetmişimdir ve şimdi birlikte ta San Gabriel Vadisi’ne kadar bir ceset taşımamız gerekiyordu. Hiiiiç sorun değil. Bu plan bana tamamen uyardı.

“Uyanmam için çok erken bir saat.” Dördüncü Teyze iç geçirdi. “Bu akşamki sahnemde çok bitkin görüneceğim.”

“Sen? Bitkin? İmkânı yok.” Soğutucuyu tekrar kaldırıp yürümeye devam ettim. “Harika görünüyorsun teyze. Çok çekici... ah.” Lobinin önünden iskeleye giden uzun, dolambaçlı

yol gevşek çakıllardan yapılmıştı. Midem burkuldu. Bu yolda soğutucuyu nasıl taşıyacaktım? Neden çakıl taşlarıyla yol yaparsınız ki?! Bu ciddi bir tasarım hatasıydı! Peki ya tekerlekli sandalyedeki insanlar, bebek arabalı ebeveynler ya da dev soğutucularda ceset taşıyan insanlara ne olacaktı?

“Size fayton çağırmanı ister misiniz hanımefendi?” diye sordu otel resepsiyonistlerinden biri.

Ben irkilirken resepsiyonist başını soğutucuya doğru eğdi. “Size bir fayton...”

“Hayır! Gerek yok!”

Kafa karışıklığıyla kaşlarını çattı. “Ancak...”

“Fayton midemi bulandırıyor,” dedi Dördüncü Teyze. “Biz hallederiz. Bu eski püskü şeyin içi boş zaten.”

Resepsiyonist şaşkın şaşkın bakarak uzaklaşana kadar genişçe gülümsedik.

“Şimdi ne olacak?” diye fısıldadım Dördüncü Teyze’ye.

“O pazılar bir işe yarasın,” diye yanıtladı soğutucunun ucundan iterken. Soğutucuyu pürüzsüz mermerden sürükleyerek çakıl taşı yola çıkardı. Ben çektiğimde çıkan korkunç çıtırtıyla irkilirken Dördüncü Teyze yol boyunca itmeye devam etti.

“Bu işe yaramıyor,” diye homurdandım yalnızca birkaç saniye geçtikten sonra. “İnsanlar onu neden faytonla taşımadığımızı merak edecek.” Tabii ki arkama dönüp baktığımda, insanların dikkatini çektiğimizi ve bize tuhaf bakışlar attıklarını fark ettim. Ama bu aynı zamanda, insan bedenine sahip bir tavus kuşu gibi görünen Dördüncü Teyze’nin her zamanki etkisi de olabilirdi.

“Daha güçlü çek,” dedi nefes nefese, soğutucuyu iterek.

Daha çok çıtırtı çıkarırken zar zor bir santim hareket ettirebilmişim. “Onu taşımamız gerekecek.”

Birlikte soğutucuyu kaldırıp çakıllı taşlı yolda sendeleye sendeleye ilerledik. Bu uzun bir yolculuktu ama acı verici her adımda tesis görüş alanından daha da uzaklaşıyordu.

Dördüncü Teyze kocaman olmuş gözleriyle aniden durana kadar...

“Ne oldu...” Arkamı döndüğümde cümlem yarım kaldı çünkü bize doğru gelen bir faytonun içinde tesadüfe bakın ki Nathan ve Tom Cruise Sutopo’nun ebeveynleri –yani damadın, düğününün masraflarını karşılayan milyarder ailesi– olduğunu hemen anladığım yaşlı bir çift vardı.

Beni fark ettiğinde Nathan’ın tüm yüzünün aydınlanması midemde tuhaf bir etki uyandırdı. Zavallı midem soğutucudaki cesedin korkusundan düğümlensin mi yoksa Nathan yüzünden keyifle çırpınsın mı karar veremiyordu. Pes edip kusmak üzereymişim gibi guruldadı.

Nathan araçtan atlayıp Bay ve Bayan Sutopo’ya, “İşte tanışmanızı çok istediğim biri,” dedi.

Yutkunmaya çalıştım ama ağzım kupkuruydu.

Yaşlı çift kibarca gülümsese de en az benim kadar kafaları karışmış görünüyordu çünkü ben önemsiz biriydim. Ama Dördüncü Teyze’yi gördükleri anda sesli bir şekilde nefeslerini tutup el ele tutuştular.

“Bu...”

“MIMI CHAN!” diye neşeyle cıyıkladı Bay Sutopo.

Bayan Sutopo şaşkınlıkla başını iki yana sallarken ağzı açık kalmıştı. “Bu gerçekten o mu?”

TEYZELERİNİ ARA

Dördüncü Teyze bunu gayet doğal karşılamıştı. Soğutucunun kendi tarafını yere indirdikten sonra zarif bir şekilde onlara doğru yürüdü. Nathan yaşlı çiftin faytondan inmesine yardım etti. Aşağı inerken bile Dördüncü Teyze'den gözlerini alamıyorlardı.

“Biz büyük hayranlarıyız,” dedi Bayan Sutopo. Kusursuz İngilizcesinde biraz İngiliz aksanı hissediliyordu. Geç de olsa, onu Google’da araştırdığımda eşiyle Oxford’da eğitim alırken tanıştıklarını okuduğumu hatırladım. “Küçüklüğünüzden beri kariyerinizi takip ediyorduk.”

“Ah, bunu duymak çok hoş! Hayranlarımla tanışmayı çok seviyorum.” Dördüncü Teyze onlara sınıksız sarılırken resmen eriyip birbirlerine karışıyor, yüzler ısılsı ısılsı parlıyordu.

“Bilirsiniz, oğlumuz sizin en büyük hayranınız olduğumuzu bildiğinden düğün için sizin ailenizi tuttu,” dedi Bay Sutopo.

Dördüncü Teyze’nin sırtışı Cheshire kedisininki* gibi genişledi. Bu konuyu daha sonra, annemin Dördüncü Teyze’nin bizim için ne kadar iyi bir iş getirdiğiyle ilgili böbürlenişini dinlemek için etrafta olduğu zamanlarda, sık sık duyacağımız kesindi. Benim de başımı sallayarak bunun doğru olduğunu söylemem gerekecekti. Annemin hiç hoşuna gitmeyecekti.

“Ama siz ikiniz nereye gidiyorsunuz?” dedi Bayan Sutopo. “Yanlış yöne gidiyorsunuz. Otel şu tarafta.”

“Ah, bizim sadece...” Beynim kısa devre yaptı. Ne yapmamız gerekiyordu? Az kalsın onlara yanlış soğutucuyu getirdiğimizi söyleyecekken, müşterilerimize yaptığımız hatayı itiraf etmiş olacağımı fark ettim. Büyük Teyze sırf bu yüzden

* Cheshire kedisi, Lewis Carroll tarafından yaratılan Alice Harikalar Diyarında isimli eserde popüler olan ve sırtışıyla ünlü kurgusal kedi. (e.n.)

kellemi alırdı. Hayır, onlara bunu söyleyemezdim. “Gömme buzdolabında çok fazla yer kaplamak istemediğimiz için soğutucuyu hızlıca geri götüreceğiz.”

“Geri götürmek mi? Anakaraya dönmekten mi bahsediyorsunuz?” dedi Bay Sutopo.

“Sırf bir soğutucuyu götüreceksiniz diye bu kadar zahmet etmenize gerek yok!” dedi eşi. “Nathan canım, onu burada saklayabilecekleri bir yer olmalı. Böylesine büyük bir günde, bu güzel hanımların adanın bir ucundan bir ucuna, oradan da su üzerinden karşıya geçmelerine izin veremezsin.”

“Elbette,” dedi Nathan. “Ben de sizin kadar şaşkınım.” Bana dönerek, “Gömme dolapta saklayabilirsiniz. Orası yeterince büyük.”

“Gerçekten başına dert açmak istemiyorum.”

“Hiç dert değil, gerçekten.”

“Nathan canım, neden güzel kızın soğutucuyu buzdolabına geri taşımasına yardım etmiyorsun? Mimi de bizimle kalır. Siz faytonu alın, biz yürürüz,” dedi Bayan Sutopo. Dördüncü Teyze’ye dönüp koluna girerken, “Gelin, birlikte bir sürü fotoğraf çekmeliyiz. Aman Tanrım, gerçek hayatta daha da güzelsiniz!”

Sutopolar ve Dördüncü Teyze uzaklaşırken onları dehşet içinde izledim. “İn, otele yürüyerek gitmelerine izin vermenin iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum. Oldukça uzak ve yokuşlu...”

“Katılıyorum,” dedi Nathan rahat bir tavırla. “Faytonu onlara bırakalım, ben de soğutucuyu mutfığa taşıman için sana yardım edeyim.”

“Hayır sorun değil, sen zahmet etme, işin başından aşkın olmalı...”

Durup bana o her zamanki gülümsemesini gösterdi. Bunca yıl sonra bile, sert yüz hatları hâlâ rahatlatıcı bir şekilde çocuksu görünüyor, anında yılları alıp götürerek onu beş yaşında gösteriyordu. “Çılgın bir hafta sonu olacak, ha?”

Tahmin bile edemezsin, demek istedim.

“Sana bir sır vereyim mi?” Sesini alçaltarak bana yaklaştığında kalbim acıyla çırpındı. “Bu hafta sonu her şeyin yolunda gitmesi gerektiğini düşündükçe korkudan altıma sıçıyor olabilirim. Sadece birazcık. Bu bizim için çok büyük bir anlaşıma ve ben... bu oteli açmak benim hayalimdi. Yatırımcılarım masraflar konusunda oldukça gergin. Bu düğünün gerçekten kusursuz olması gerekiyor.”

Dudağımı kemirdim. Kusursuz. Tabii ki. Bu da muhtemelen tesiste ceset olmaması anlamına geliyordu.

Nathan ellerini saçlarının arasından geçirirken yüzünü buruşturdu. “Üzgünüm, amacım içimdekileri dökmek değildi. Sadece...” Gülümseyerek bana baktı. “Seni görmek... bu inanılmaz Meddy ve oldukça beklenmedik. Yani ciddi, bunun gerçekleşme ihtimali ne kadar olabilir? Burada olduğun için çok mutluyum. Sen ayaklarını hep yere sağlam basarsın ve seni görmek harika.”

“Her şey harika,” dedim ağzımdan çıkan her kelimeye inanarak. “Bu kadar iyi olduğunu gördüğüme çok sevindim. Yani, yirmi altı yaşında kendi otelini açmışsın Nathan. Bu inanılmaz.”

Yanakları kızarıırken omuz silkti. “Çok fazla yardım aldım. JLL’de doğru insanlarla tanıştım, ailemden başlangıç desteği aldım, birçok yatırımcıyla tanıştım... Bütün bunları tek başıma yapmadım. Gerçekten ama gerçekten şansım yaver gitti.”

“Eh, senin de canın çıkana kadar çalıştığına eminim.”

“Birazcık,” dedi gülerek ve o an sanki tam olarak eski zamanlardaki gibi kaldığımız yerden devam ediyor gibiydik. Göz göze geldiğimiz anda güzelim geçmişimiz gözlerimin önünden kayıp gitti. Her bir ayrıntıyı; her öpücüğü, kirpiklerinin yüzümde bıraktığı hissi, sıcak ama sert ellerini acı verici bir netlikle hatırlıyordum. “Ee, şey, biriyle görüşüyor musun?”

Kalbim teklerken başımı hararetle sağa sola salladım. “Sen?”

“Ailem benim için farklı farklı görücü usulü buluşmalar ayarlıyor ama hiçbir şey çıkmadı.”

Aman Tanrım. Yanaklarımın yandığını hissedebiliyordum çünkü görücü usulü randevulardan bahsederken benimki tam yanındaki soğutucuda duruyordu. Sanki aklımı okumuş gibi soğutucunun kulpunu tutup çektiğinde kıpırdamayınca kaşlarını çattı.

“Onu bu çakıllı yolda hareket ettirmek imkânsız,” diye geveledim ağzımda. “Bak, beni dert etme, senin çok işin var ve dediğin gibi yatırımcılar kışında bekliyor. Sen git, ben komi falan çağırırım.”

Kaşlarını çattı. “Bırak sana yardım edeyim,” dedi huysuz bir sesle, soğutucuyu sertçe çekerken. Soğutucunun üst kısmı, ben hemen indirmeden önce bir anlığına birkaç santim aralandığında kalbim durdu. Yüce İsa. Şu an bayılabiliyordum, cidden bayılabiliyordum.

Nathan soğutucuya bakarak başını yana eğdi. “Bu...”

Aman Tanrım. Evet öyle. Büyük Teyze’nin battaniyesinin bir köşesi lanet olası yünden yapılma bir dil gibi dışarı çıkıyordu. Nathan’ın ağır çekimde hareket ederek soğutucuyu açmak

TEYZELERİNİ ARA

için uzanmasını izledim. Yapabileceğim tek şeyi, son dört yıldır hayalini kurduğum şeyi yaptım.

Geniş omuzlarını kavrayıp kaslarını parmaklarımın altında hissederek yüzüme bakması için onu kendime döndürdüm.

“Meddy...”

Konuşmasını bitirmesini beklemedim. Uzanıp onu aşağı çektim ve dudaklarımızın ateşli bir öpücükle buluşmasına izin verdim.

14

Öpücük tenimi kavuruyor, etimi yakıyor, hatıralarımın derinliklerine inerek bana aşkımızın hararetini hatırlatıyordu. Birkaç saniyelik boşlukta o üniversite günlerinin tadını yeniden aldım; salı günleri saat gece on birde Selena ile paylaştığımız Diddy Riese kurabiyelerini, el ele tutuşup Broxton Caddesi'nde yürürken aldığımız nargile kokusunu, belime dolanan elinin verdiği hissi, bütün vücudumu yakıp kavurmasını. Bana sınırsız, kuralsız içten kahkahalar attırmasını, sonrasında üstüme çıkıp beni tüm benliğiyle öpüşünü, tenime değen tenini...

Birbirimizden ayrıldığımızda ikimiz de nefes nefese kalmıştık. Yüzüne baktığımda onun da UCLA günlerimizi düşündüğünü anladım.

"Meddy," diye fısıldadı, tekrar eğilip dudaklarıyla dudaklarımı yakalarken. O kadar yumuşak ve samimiydi ki. Yeni ama yine de acı verici derecede tanıdıktı. "Tanrım, seni o kadar özledim ki."

"Ben de seni özledim." Sesim aşırı duygusal çıkmıştı. Duygusaldım. Hem de çok.

İki elimi birden tutup güzel gözlerini gözlerime çevirdi.

“Bu sabah seni gördüğüm ilk andan beri öpmek istiyorum.” İçini çekti. “UCLA’den beri, bize ne olduğunu merak ediyorum. Sana ulaşmayı hep istedim ama benimle konuşmak isteyip istemediğinden emin olamadım... yani, o zamanlar ne oldu?”

Midem burkuldu. “Açıklaması zor.”

“Biliyorum. Özellikle annene bizden hiç bahsetmediğini öğrendiğimde bunu anladım.”

Çok utanmıştım. Üç yıllık kız arkadaşının ailesine hiç bahsedilmediğini öğrenmek onun için büyük bir darbe olmalıydı. Ayrıca o kadar zaman sonra bunu bugün öğrenmesi... gerçekten boktan bir insandım. “Özür dilerim, ben... bu çok karmaşık.”

Gamzeleri tekrar belirdi. “Onu anladım. Aileler genellikle böyledir. Açıkçası buna daha çok üzüleceğimi düşünmüştüm ama bunca yıl sonra seni görmek...”

Göğsümü bir rahatlama kapladı. Bu konu için üzgün değildi! Tanrım, nasıl bu kadar mükemmel olabiliyordu? “Biliyorum.”

“Ben...”

“Hey!” diye seslendi biri uzaktan.

Sanki suç işleyen iki ergen gibi birbirimizden uzaklaştık. Dünyanın en gür bıyıklarına sahip orta yaşlı bir adam tesise doğru tepeye tırmanıyordu. Yolun yarısında nefeslenmek için durduğunda bir parça kâğıtla kendini yelledi. Nihayet yanımıza ulaştığında yüzü domates gibi kızarmıştı.

“Sen...” dedi nefes nefese.

“Merhaba Şerif,” dedi Nathan. “Yardımcı olabilir miyim?”

Şerif mi? Donup kaldım. İç organlarım taş kesti.

“Yapamazsın... bunu burada yapamazsın!” dedi Şerif.

“Neyi yapamam?”

Şerif doğrulurken hâlâ nefesini düzene sokmaya çalışıyordu. “Otelin sebep olduğu tüm bu yaygarayı. Bunun için gerekli yerlerden iznin var mı? Olduğundan şüpheliyim çünkü herhangi bir belge imzalamadığıma eminim. Bugün ilerleyen saatlerde buraya ulaşması beklenen bir fırtına geliyor. Bence bu partinin devam etmesine izin veremezsin.”

Durumun tuhaflığına rağmen Nathan gayet rahat görünüyordu. “Hadi ama Şerif McConnell. Bu bir düğün ve burada büyük törenler düzenlemek için anakaradan izin aldım. Her şey yasal. Birini sana belgeleri göstermesi için göndereceğim. Ayrıca evet, fırtınanın bizi vurma ihtimaline karşı hazırlıklıyız. Herkesi içeri alacağız. Sorun çıkmayacak.”

“Anakara,” dedi şerif tükürürcesine. “Siz anakara insanları, hepimizden daha iyi olduğunuzu sanıyorsunuz. Geri döneceğim, sen sadece bekle. Siz ve sizin anakara izinleriniz.” Kendi kendine öfkeyle mırıldanarak uzaklaşırken tuttuğum nefesimi bıraktım.

Nathan ne kadar solgun göründüğümü fark etmiş olacak ki, “İyi misin?” diye sordu.

Tam cevap vereceğim sırada Dördüncü Teyze, “Ah, hâlâ buradasınız çocuklar!”

“Fotoğraf çekiminiz bitti mi?” dedi Nathan neşeyle.

“Evet.” Dördüncü Teyze yanımıza ulaştığında, “Sanırım Bay Sutopo oldukça yorgun. Onu hemen odasına götürmek isteyebilirsin,” diye fısıldadı Nathan’a.

Nathan başını sallayarak aceleyle Bay ve Bayan Sutopo’nun yanına döndü. Yolun yarasında duraklayıp, “Sizin için bir fayton göndereceğim. O soğutucu çok ağır.”

“Bizim için endişelenme,” diye geveledim ağzımda, “Biz idare ederiz. Sen git.”

Nathan başını sallayıp gitmeden önce bana son kez gülümsedi. Onlar bizden uzaklaşırken orada durup el salladık. Dördüncü Teyze’ye döndüğümde bana kurnazca gülümsediğini gördüm.

“Şey. Her şey yolunda mı?”

“Bilmem, sen söyle,” dedi.

“Neden bahsettiğine dair hiçbir fikrim yok.”

Şakacı bir şekilde beni dirseğiyle dürttü. “O öpücüğü gördüm.”

Nefesim ağır bir ıslık sesiyle serbest kaldı. Kahretsin. İhtiyacım olan son şey teyzelerimden birinin aşk hayatımı öğrenmesiydi. “Lütfen diğerlerine söyleme.”

Dördüncü Teyze sırtıyordu. “Söz veriyorum. Oho*, anenin bilmediği şeyi bilmeyi çok seviyorum! Bunu bilmiyor, değil mi?”

Başımı iki yana salladım. “Her neyse, işimize odaklanmamız gerek.” Başımla soğutucuyu işaret ettim. “Ne yapacağız?”

“O şeyi iskeleye kadar taşımaktan vazgeçtim,” dedi Dördüncü Teyze. Parmaklarını bana doğru salladı. “Tırnaklarım mahvolacak.”

“Evet, o kadar uzağa taşıyabileceğimizi sanmıyorum. Hadi onu buzdolabına geri götürelim, herkesin işi bittiğinde hep birlikte taşırız. Böylesi daha makul olacak.”

“Tamam.”

Soğutucuyu yolda ileri itmek bizi zorlasa da pürüzsüz mermer zemine değdiği anda mutfığa götürmek çok kolay olmuştu.

* Endonezcede şaşkınlık, coşku veya alay ifade eden bir ünlem. (ç.n.)

Büyük Teyze'nin bizi gördüğünde yüzü aydınlansa da arkamızdaki soğutucuyu gördüğünde suratı asıldı. "Ne oldu? Neden o şeyi buraya geri getirdiniz?"

Ona çakıllı yolu ve soğutucuyu buradan götürmenin imkânsızlığını anlattığımda içini çekerek buzdolabına doğru ilerledi.

"Şuraya koy," dedi bir köşeyi işaret ederek. Söylediğini yaptıktan sonra soğutucunun üzerine kasa kasa hamur işi koyduk. "Belki şimdilik burası iyidir."

Soğutucuyu inceledik. Burada, herkesin sürekli girip çıktığı bir yerde, çok ortalıktaydı. Tam ben bunu düşünürken, içeri otelin şeflerinden biri girdi ve bizi görünce olduğu yerde dondu.

"Burası yalnızca mutfak personelleri için."

"Onlar benimle birlikte," dedi Büyük Teyze soğukkanlılıkla, kaşlarını çattı ama başka bir şey söylemedi. Adam bir kasa sebze alıp buzdolabından çıktı.

"Buradan çıkmamız gerek," dedim. "Buraya ait olmadığımız her hâlimizden belli." Pullu flamingo kıyafetleriyle Dördüncü Teyze ve fotoğrafçı kıyafetleri içindeki ben kesinlikle buraya ait değildik.

"Endişelenme, ben soğutucuya göz kulak olurum," dedi Büyük Teyze hep birlikte buzdolabından çıkarken.

"Artık cidden gelin fotoğrafları için gitmem gerekiyor ama boş vaktimiz olduğunda burada buluşup soğutucuyu çıkarmalıyız."

Üçümüz de başımızı salladıktan sonra Büyük Teyze anne-me planı anlatacağını söylerken ben de gelin süitine, İkinci Teyze'ye haber vermeye gittim. Tabii bir de işimi yapmaya.

Gelin Jacqueline, İkinci Teyze makyajını tamamlamadan önce bile ıslıl ıslıl görünüyordu. Cildi, ancak yıllarca titiz, pahalı cilt bakım ürünleriyle elde edilebilecek türden bir ışıltıya ve burnu, yalnızca en iyi cerrahların yapabileceği türden mükemmel bir kemerle hafif bir kalkıklığa sahipti. Beni burnuna bakarken yakaladığında göz kırpıp, “Seul’dan bir hatıra,” dedi. Ondan hemen hoşlanmaya başlamıştım.

Ardından herkesle tanışmaya başladım; tabii ki gelinle daha önce tanışmıştım ama burada annesi ve bornozlarıyla içeri girip çıkan, kadehlerindeki şampanyalarını yudumlayan neredeyse bin iki yüz kişilik gibi görünen nedime grubu da dâhil olmak üzere birçok yeni yüz vardı. Gelin süiti; iki yatak odası, muhteşem dekore edilmiş bir oturma odası ve devasa avizeli yemek odasıyla annemle benim evimizden bayağı büyüktü. Bu da ayrı bir karmaşaya sebep oluyordu; her taraf dikkatsizce fırlatılan bir elbise, topuklu ayakkabı, çanta, rimel veya şampanya kadehleriyle doluydu. Bir garson, şampanya tepsileri ve çikolata kaplı çileklerle ortalıkta dolaşıyordu.

İkinci Teyze, ışıktan mümkün olduğunca faydalanmak için pencerenin yanında bir makyaj standı kurmuştu. Yanında diğer iki asistanının kendi stantları kuruluydu ve onlar da harıl harıl çalışarak nedimelerin makyajlarını yapıyordu.

Sadık Canon’umu çıkarıp en sevdiğim lensi taktım: Sabit 50mm f1.2. Geçen yıl kendime Noel hediyesi olarak almıştım ve her kuruşuna değerdi. Fotoğraflar gösterişli çıkıyor, odak net görünüyor ve arka plan hoş bir bulanıklığa dönüşüyordu.

Otel odalarında çekim yaparken genellikle 35mm ile yetinmek zorunda kalıyordum çünkü her şeyi yakalayabilmem için daha geniş bir açıya ihtiyacım oluyordu; ama bu süit o kadar büyüktü ki 50mm ile her şeyi kolayca sığdırabiliyordum. Resmen cennet!

“Gelinliğin fotoğrafını çekebilir miyim lütfen?” dedim Jacqueline’e.

“Elbette! Bayan Halim size yardımcı olacaktır. Baş nedimelerin en iyisi.” Jacqueline gözlerini deviren uzun boylu, zayıf bir nedimeye sırttı.

“Bunu sırf bana yağ çekmek için söylüyor. Ben Maureen. Tanıştığımıza memnun oldum,” dedi Maureen alaycı bir gülümsemeyle.

“Evet ama çok işe yarıyor,” dedi Jacqueline gülerek.

“Sırf seni sevdiğim için, seni şımarık çocuk.” Maureen bana döndü. “Gel sana gelinlik için yardım edeyim. Bu işi ancak iki kişi başarabiliriz.”

Şaka yapmıyordu. Gelinlik o kadar büyüktü ki onu mankenin üzerinden çıkarıp yerden tavana kadar uzanan pencereye asmak için ikimize de ihtiyaç vardı. Arkasından vuran güneş ışığıyla neredeyse saydam görünüyor ve her bir dantel işleme parılıyordu. Bir Vera Wang ya da Alexander McQueen tasarımı bekliyordum ama ipek etikette Biyan yazması hoş bir sürprizdi. Endonezyalı bir tasarımcı. Jacqueline’den daha çok hoşlanmama sebep olmuştu. Gelinliğin çeşitli açılardan fotoğrafını çekerken, ilk kez Endonezyalı bir tasarımcının gelinlik fotoğrafını çektiğimi fark ettim ve bir şekilde özel hissettirdi. Bu fotoğrafçılığa duyduğum sevgiyi ve en başında ailemin girişimine katkıda bulunmak istememin sebebini yeniden alev-

lendiriyordu. Keşke düğün fotoğrafçılığı ailevi yükümlülükler ve beraberinde gelen drama yerine sadece ben, kameram, güzel elbiseler ve mutlu çiftler gibi tamamen samimi detaylardan ibaret olabilseydi. Ama şu an aile şirketinden ayrılmayı düşünmenin vakti değildi.

Diğer bütün detayların da fotoğraflarını çektim: Gelinin ayaklarını mahvedecek olan kırmızı tabanlı Louboutinleri, annemin hazırladığı nefis gelin buketini, davetiyeleri...

“Tante Yohana,” dedim gelinin annesine. Tante, Endonezya’da teyze anlamına geliyordu; büyüklerime isimleriyle hitap etmeyi asla kendime yediremezdim. “Mücevherlerin fotoğrafını çekebilmem mümkün mü?” Çin düğünlerinde gelinin takıları en son takılır ve genellikle anne babasının hediyesi olurdu. Kızlarına elmas kolyeler takan anne babalarının düzinelerce fotoğrafını çekmiştim ve her seferinde acı tatlı bir an, ağlamaklı gülümsemelerle dolu olurdu.

Tante Yohana gülümseyerek beni yatak odasına götürdü. Kasadan kadife bir kutu çıkarıp açtı. “Ne düşünüyorsun?”

Her biri pırlanta kaplı, çiçek desenli küpe, kolye ve bileklikten oluşan set göz kamaştırıcıydı. Setteki en küçük pırlanta yaklaşık bir karat gibi görünürken, en büyüğü ise rahat üç karattan fazlaydı. Şu anda onlara muhtemelen bir milyondan fazlasına mal olmuş bir sete bakıyordum. “Bu çok güzel,” dediğimde gözleri parıldadı.

“Endonezyalı bir mücevherci tarafından tasarlandı,” dedi bariz bir gururla.

Mücevherlerin fotoğraflarını çekerken onun tam orada, odada kalmasını istedim. Kaybolması ve bununla suçlanma ihtimalime karşılık asla pahalı bir şeyle yalnız kalmazdım.

Mücevherlerle işim bittiğinde kutuyu Tante Yohana'ya geri uzattım, böylece o da her şeyin sağlam olduğunu görüp kasaya koyarken bana gülümsedi. Tam oturma odasına geri dönmek üzereydim ki gelen mesajla telefonum titredi.

Seb (10.18): İMDAT

Meddy (10.18): Sorun ne?

Seb (10.19): Erkekler.

Ekranımda bir fotoğraf belirdi.

Telefona bakarken gözlerime inanamıyordum. Seb, gelin süitinin aşağısında bulunan ve tıpatıp aynı görünen damat süitindeydi. Ama etrafta dolaşan, sohbet edip gülen nedimelerin aksine, mümkün olan her yerde zilzurna sarhoş sağdıçlar yatıyordu.

Seb bir fotoğraf daha gönderdiğinde yüksek sesle inledim. Damat Tom Cruise Sutopo, ayaklı büyük küvette yarı çıplak yatıyordu.

Meddy (10.21): Erkekler neden böyle??

Seb (10.21): Hiç sorma. Son on beş dakikadır onları uyandırmaya çalışıyorum.

Meddy (10.21): Düğün planlamacısı nerede?

Seb (10.23): Bilmiyorum, düğün planlamacısını takip etmiyorum. Bu tarz şeyleri onların takip etmesi gerekiyor!

Alçak sesle küfrettim.

Meddy (10.24): Birazdan geliyorum.

Gelin süitinden sıvışıp damat süitine doğru koştum. Seb içeri girmem için kapıyı açtı ve, “Ta-da! İşte karşında erkek *Homo sapiens*,” dedi.

“Kahretsin.” Katliamı inceledim. Oda alkol ve kusmuk kokuyordu, ayrıca sağdıçlar o kadar bitkin durumdaydı ki se-simizi duyup kımıldamıyorlardı bile. Hepsi farklı şekillerde soyunmuşlardı ve birçok kez kızarmış yanaklarımla arkamı dönmek zorunda kalmıştım. “Şey, pardon, çocuklar hemen uyanmanız gerekiyor.”

Seb kahkahalarla güldü. “Tabii canım, onları minik tatlı se-sinle uyandıracağına eminim. Hey! Çocuklar! Uyanın!”

Seb’in bağırışıyla yerimden sıçradım ama sağdıçlardan biri bile kıpırdamadı.

“Yaşıyorlar mı?”

Seb ayağıyla sağdıçlarından birini bacağından dürterken başıyla onayladı. Sağdıç tekrar uykuya dalmadan önce bir şey-ler mırıldandı. Mermer banyonun içindeki Tom Cruise Suto-po da benzer bir durumdaydı. Her tarafı kaplayan mermerleri, otelin bahçesine bakan büyük bir pencerenin önüne yerleştirilmiş lüks bir küvetle birlikte tam Pinterest’lik bir banyoydu. Yavaşça Tom’un yanağına vurdum. İnledi ama kılını bile kıpırdatmadı.

“İçindeki Asyalı teyzeyi serbest bırakıp annenin gurur du-yacağı şekilde bağırman gerekiyor.”

“Ha ha. Muhtemelen sesimi yükselttiğim zamanlar bir elin parmaklarını geçmez.” Bu muhtemelen oldukça yüksek sesli kadınlar tarafından yetiştirilmemin bir sonucuydu. Artık yüksek seslere karşı içgüdüsel bir nefret besliyordum. “Sen yap Seb. Lüüüütfen.”

Seb iç geçirdikten sonra boğazını temizleyip kulaklarımı çınlatacak kadar yüksek bir sesle bağırdı. Tom kıpırdandı, birkaç kez gözlerini kırptı ve tekrar uykuya daldı. Seb’den bunu tekrar yapmasını istemek üzereydim ki pencerenin önündeki bir hareket dikkatimi çekti.

Kah-ret-sin.

Büyük Teyze, annem ve Dördüncü Teyze soğutucuyu sürüklüyor, onunla birlikte geniş çimenlik alanda sendeleyerek ilerliyorlardı ve... aman Tanrım, soğutucu bir ara onlar fark etmeden açılmış olmalıydı çünkü içinden lanet olası bir *el* çıkıyordu.

“AMAN TANRIM!” diye haykırdım.

Tom irkilerek uyandı. “N-ne?” diye fısıldadı, gözlerini kırpıştırıp yüzünü buruştururken. “Ah başım.”

“Aferin! İçinde bir Asyalı teyzenin yattığını biliyordum,” dedi Seb beşlik çakmak için avucunu kaldırırken ama ben yanından hızla geçip kapıya yöneldim. “Nereye gidiyorsun? Daha sağdıçları uyandırman lazım.”

“Üzerlerine su dök yeter. Gitmem gerek.” Biricik kame-ramı ve kamera çantamı çok sert şekilde çarpışmasınlar diye elimde tutarak koridorun sonuna kadar koştum. Kalp ritmim kulaklarımda gürlüyordu. Annem ve teyzelerimin yanına yettiğimde o kadar hızlı nefes alıyordum ki ciğerlerimi püskürtecek gibi hissediyordum.

“Meddy, ah güzel,” dedi annem neşeyle. “Şu köşeyi tutup kaldır.”

“Ne yapıyorsunuz?” dedim yarı fısıldayıp yarı haykırarak. “Eli dışarıda!” Soğutucunun kapağını hafifçe kaldırıp Ah Gu-an’ın elini tekrar içine soktum. Cesedine dokunduğumu ancak içine soktukten sonra fark ettim. Tüm vücudum ürperdi.

Annem, Büyük Teyze ve Dördüncü Teyze kocaman olmuş gözlerle bana bakıyordu.

“Eyvah,” dedi annem saniyesinde.

“Onu neden şu an taşıyorsunuz?” diye bağırdım.

“Buzdolabı çok kalabalıklaşıyor, insanlar sürekli girip çıkıyor. Bence orası güvenli değil,” dedi Büyük Teyze.

“Ayrıca üç kişi olduğumuz için iskeleye kadar taşıyabileceğimizi düşündük, sorun olmaz.”

Gözlerimi kırıştırdım. Sorun olmaz mı? Onların “sorun olmaz” dedikleri, lanet olası eli dışarı fırlamışken iskeleye kadar soğutucuyla cebelleşmek miydi? Onları pencereden görmeseydim ne olacağını düşünmek dizlerimin bağının çözülmesine neden oluyordu. Ve kim bilir onları kaç kişi görmüştü?

“Evet üç kişiyiz, İkinci Teyze’ne gerek yok,” dedi Büyük Teyze.

O an içimde bir yıldız patlamış gibi hissettim. İşte bu. Büyük Teyze’nin, annemi ve Dördüncü Teyze’yi soğutucuyu tam şu an taşımaya ikna etmesinin arkasında yatan sebep buydu. Çünkü Büyük Teyze, İkinci Teyze’ye ihtiyacı olmadığını kanıtlamak istiyordu. İkinci Teyze, her şeyi ondan yardım almadan hallettiğimizi öğrendiğinde Büyük Teyze’nin yüzünde oluşacak kibirli ifadeyi hayal edebiliyordum. Büyük Teyze çıkıp “Gördün mü? Meseleyi kendim de gayet iyi halledebi-

lirim, senin dert etmene gerek yok,” diyecekti ve İkinci Teyze içinden “siktir git” dese de gülümseyerek iyi bir iş çıkardığı için Büyük Teyze’yi tebrik etmek zorunda kalacaktı. Teyzele-rimin arasındaki rekabetin cinayetten paçayı kurtarma ihtima-limizi riske attığına inanamıyordum.

“Her neyse, artık burada olduğuna göre cesedi iskeleye gö-türebiliriz,” dedi annem. “Ayo*, cepat.”

Saate baktığımda İkinci Teyze’nin gelinin saç ve makyajını bitirmesine yaklaşık yirmi dakika kaldığını fark ettim. Jacque-line kibar biriydi ama hazırlanma anlarındaki pozlarını kaçırır-sam hiç memnun olmayacaktı. Ama yine de hayal kırıklığına uğramış bir gelin, bilirsiniz, bir cesetle yakalanıp tutuklanma-nızdan daha iyiydi. Artık buraya kadar geldiğimize göre mut-fağa geri dönmek de bir o kadar zahmetli olacaktı. Ayrıca bu işi tam burada ve tam şu an bitirebilirdik.

Hüsran dolu bir iniltiyle soğutucunun bir köşesinden tut-tum. Aynı anda kaldırdığımızda soğutucu yerden kalktı. Olabil-diğinde hızlı yürürken attığım her adımda omuz kaslarım ya-nıyor ve bacaklarım çığlık çığlığa durmam için yalvarıyordu.

Sonsuzluk gibi gelen bir sürenin ardından nihayet iskele görüş alanımıza girdi ve iskeleye bağlı yatları gördüğümde az kalsın mutluluktan çığlık atacaktım.

“Hanımlar,” diye seslendi yat organizatörü, biz yaklaşır-ken. “Yardımcı olabilir miyim?”

Soğutucuyu yavaşça yere indirdikten sonra ona döndüm. “Los Angeles’a (derin nefes) dönmek için (derin nefes) bir yata (derin nefes) binmemiz gerek.”

“Tabii, hemen atlayın.”

* (Endonezce) Hadi. (ç.n.)

“Ah, teşekkürler, çok sağ olsun. Ailem ve ben heyecanlı ifadelerle birbirimize bakarken soğutucuyu kaldırdık.

“Hey, hey bu da ne?” dedi yat organizatörü. Adi herif. Soğutucuyu iskeleye taşıdığımızı görmüş ama ne olduğunu sormak için tekrar kaldırmamızı beklemişti. Puşt.

“Ah, bunlar pasta malzemeleri. Teyzem pastacı ve bunu pastaneye geri götürmemiz gerekiyor. Mutfakta çok yer kalmadı.”

Yat organizatörü gözlerini kıstı.

“Ah. Yiyecek dağıtım şirketi.” Bunu pis bir kelimeymiş gibi söyledi. “Üzgünüm, bu yat sadece misafirler için?”

Ona ters ters baktık. “Bu bir soru mu?” dedi Dördüncü Teyze.

“Hayır? Demek istediğim, bu misafirlere özel. Nokta.”

“Aslında ben yemek dağıtımıyla ilgilenmiyorum,” dedi Dördüncü Teyze, saçını geriye savururken. “Gösterinin yıldızı benim, yani.”

“Öyle mi? Ben kim olduğunuzu bilmiyorum...” Kim olduğunu çözmeye çalışıyormuş gibi gözlerini kıstı.

“Neden kim olduğumu patronuna sormuyorsun...”

“Hayır durun, sorun değil, lütfen boş verin!” dedim hızlıca. Eğer Nathan ailemle beni –yine– soğutucuyla birlikte görürse şüphelenmeye başlayacaktı. “Bunu mutfakta tutacağız. Teşekkürler!”

Yat organizatörü bize yılın en sahte gülümsemesini attıktan sonra iPad’ine geri döndü.

Büyük Teyze, “Kenapa?” dediğinde ona “sonra” anlamına gelen bir bakış attım. Soğutucuyla tekrar iskeleye tırmanmaya çalışıp biraz soluklanmak için durduğumuzda onlara Nathan’ın beni ve Dördüncü Teyze’yi soğutucuyu taşıırken gördü-

ğünü ve tekrar aynı soğutucuyu taşımamızın kesinlikle tuhaf olduğunu düşüneceğini anlattım.

“Ah doğru, o tatlı çocuk,” dedi Dördüncü Teyze genişçe sıratarak. “Çok doğru Meddy. Ben onu tamamen unutmuştum.” Kaşlarını oynattı.

Annem bir ona bir bana bakıyordu. “Ne? Ne oldu?”

“Hiçbir şey!” dedim telaşla. Dördüncü Teyze tekrar kaşlarını oynattı.

“Belli ki bir şeyler oluyor. Ne oldu? Neden kendi annene anlatmıyorsun?” Annem kaşlarını çatarken ondan bir şey sakladığım için kırıldığı her hâlinden belliydi.

“Aiyo, San Jie*, Eğer kızın seninle sırlarını paylaşmaktan çekiniyorsa onu zorlamaman gerek. Belki de Meddy, sana bunları bu yüzden anlatmak istemiyordur,” dedi Dördüncü Teyze.

Ah, hadi AMA! Bu kardeş rekabetleri benim ölüm fermanın olacaktı. Ayrıca anneme çok fazla şey anlatıyordum. Tamam, evet, üç yıllık ilişkiyi ondan saklamıştım ama durum farklıydı. Ona diğer her şeyi anlatıyordum. Ona, her kız çocuğunun annesine yakın olabileceği kadar yakındım. *‘İyi evlat olduğumu unuttunuz mu?’* diye bağırarak istiyordum. Herkes giderken ben kalmıştım. Yani onlara her şeyi anlatmıyor olabilirdim ama benden daha ne istiyorlardı?!

“Hiçbir şey yok! Sadece eskiden tanıdığım biri. Her neyse, şu anda daha büyük problemlerimiz var.” Soğutucuyu işaret ettim. “Belki de buna odaklanmamız gerekiyordu?”

“Evet Meddy haklı, siz ikiniz annelikte nerede başarısız olduğunuz hakkında daha sonra konuşabilirsiniz,” dedi Dördüncü Teyze.

* (Çince) Üçüncü kardeş. (ç.n.)

Tanrı aşkına.

“Anne senden sır saklamayacağımı biliyorsun.” Nathan dışında. Ondan tam anlamıyla BİR sır saklıyordum. Yani, ona Ah Guan’ı öldürdüğümü bile söylemiştim. Bunun bir önemi olması gerekirdi.

Annem gözlerime bakmıyordu. “Senin için her şeyi yapıyorum ve sen karşılığını böyle mi veriyorsun? Begitu ya? Böyle vefasız bir çocuğu hak edecek ne yaptım?”

İşteee başlıyorduk. “Şimdi bunu konuşmanın zamanı değil.”

“Peki ne zaman olacak?”

“Öldürdüğüm adamdan kurtulduktan sonra!” Aman Tanrım. Bunu o kadar yüksek sesle söylemek istememiştim. Ama cidden, kimsenin beni, annem ve teyzelerim kadar delirtmesi mümkün değildi. Hepimiz duyan oldu mu diye etrafa baktık ama şansıma ortalık epey ıssızdı. “Lütfen anne, bunu şimdilik rafa kaldırabilir miyiz? Sana her şeyi daha sonra anlatacağım, yemin ederim. Sana anlatmayı çok istiyorum anne, gerçekten istiyorum ama şimdilik şu işi temizlemeye odaklansak olmaz mı?”

Annem iç çekerek omuzlarını sarkıttı. “Tamam,” dedi kısık bir sesle. “Soğutucuyu şimdi nereye götüreceğiz? Buzdolabına geri mi dönecek?”

Büyük Teyze başını iki yana salladı. “Olmaz, çok fazla insan var. Aşçıbaşı herkesi delirtiyor, insanlar buzdolabına girip çıkıyor, orada burada yer mantarı, biberiye falan arıyor. O yüzden orada birinin soğutucuyu açması an meselesi.

* (Endonezce) Böyle mi? (ç.n.)

Telefonum gelen mesajla öttü.

Seb (10.43): Şu anda çooooook fazla kişi kusuyor. Lütfen yer değiştirebilir miyiz?

Ben (10.45): Daha sonra değiştiririz. Şu an işim var.

Seb (10.45): Gelin süitinde değil misin?? Neredesin?? Duvağını takarken birkaç poz yakalamazsan hiç mutlu olmayacak!

Ben (10.46): Acil durum. Düşündüm de beni idare edebilir misin? Gidip gelinin fotoğraflarını çek. Nasıl olsa damadın güzel fotoğraflarını çekebilecekmışsin gibi durmuyor.

Seb (10.47): Pardon ama damat ve onun aptal arkadaşlarının harika fotoğraflarını çekiyorum.

Bana kafasını tuvalete sokan bir adamın fotoğrafını gönderdi. Arkasında başka bir adam tamamen giyinik hâlde düş alıyordu.

Ben (10.48): Gelin süitine git. Birkaç dakika içinde görüşürüz.

Telefonumu tekrar cebime koyup derin bir nefes aldım. Zamanımız tükeniyordu. Zaman. Zaman! “Zamanı geldi!” diye haykırdım.

Diğerlerinin kafası karışmış gibiydi.

TEYZELERİNİ ARA

“Check-in zamanı! Hatırladınız mı? Bize odalarımızın onda hazır olacağını söylemişlerdi. Saat onu geçti!” diye bağırdım rahatlayarak. Soğutucuyu, birinin bulmasından endişe etmeden saklayabilecektik. Belki de bu beladan kurtulmayı başarabilirdik.

15

Lobi, Gucci döpiyes giyip kocaman kocaman şapkalar takan teyzeler ve Patek Philippe takan amcalarla doluydu. Teyzelerin kolundaki çantaların hepsi Birkin veya Kelly modeliydi. Louis Vuitton ya da Prada yoktu; bu kalabalık kesinlikle Hermès'çiydi. Çin-Endonezya topluluğunun bu Hermès takıntısı neydi böyle? Mantıken bunun doğru olmadığını bilsem de tüm konuklar gelmiş gibi görünüyordu; çoğunun saat 14.00'de check-in yapıp kokteyl saatinden önce üstüne başına çekidüzen vermek için gelmesi gerekiyordu. Ama gelin ve damadın geniş ailesi –çay seremonisini bekleyen teyzeler, amcalar ve kuzenler– tipik Çin-Endonezya modasına uygun kıyafetleriyle otele ulaşmışlardı; ki bu da aynı anda gelen yaklaşık yüz akraba anlamına geliyordu.

“Vay canına, şuna bak, timsah derisi Kelly,” diye fısıldadı annem, Büyük Teyze'ye. Dördüncü Teyze gıptayla baktıklarını çantayı görebilmek için başını öyle bir çevirdi ki soğutucu elinden kaydı. Yere düştüğü anda tekerleklerden biri kırıldı.

“Aya!” diye bağırdık dördümüz birden.

TEYZELERİNİ ARA

Herkesin kafası olduğumuz yere döndü. Meraklı bakışlar bizi takip ediyordu. Teyzeler ve amcalar bizi izlerken konuşmayı bıraktı.

“Cık cık cık, neden bu kadar kaypohsun*?” diye azarladı annem.

“Sen dikkatimi dağıttın!”

“Sorun değil, kaldırın gitsin,” diye fısıldadım ki insanlarla dolu böylesine büyük bir alanda fısıldamak çok gülünç görünüyordu. Ama o bakışların ağırlığının tenimde gezindiğini hissedebiliyordum ve buradan bir an önce gitmem gerekiyordu. Dördüncü Teyze soğutucunun kendi tarafını tekrar kaldırıp aceleyle resepsiyona gittiğimizde check-in yapmak için bekleyen devasa misafir kuyruğu yüzünden dehşete düşmüştük.

“Endişelenmeyin, ben gidip onlarla konuşurum,” dedi Büyük Teyze. Soğutucuyu yere koyduğumuzda resepsiyona doğru yürüdü. Sinirli resepsiyoniste bir şeyler söylediğinde, kadın ona şöyle bir baktıktan sonra görmezden gelerek bilgisayar ekranına geri döndü. Yüzü kızarıırken resepsiyoniste başka bir şey söyledi. Durup izlediğimiz yerden, Büyük Teyze’nin gergin ifadesine bakarak kullandığı ses tonunu tam olarak anlayabiliyordum. Bizden rahatsız olduğunda kullandığı, oldukça sert ve görmezden gelinmesi imkânsız olan ses tonuydu. Büyük Teyze’nin aile reisi olmasının nedeni, sadece aralarındaki en büyük kişi olması değildi. Tek sebep bu olsaydı, yıllar önce tahttan indirilmiş olurdu. Hayır, bunun sebebi O Ses’e sahip olmasıydı.

Şu anda süper gücünü resepsiyonistin üstünde kullanmasını izliyordum. Ona her ne dediyse, resepsiyonistin kafası

* (Çince) Meraklı teyze. (ç.n.)

karıştı ve endişeyle kaşlarını çatarak Büyük Teyze'ye baktı. Büyük Teyze kaşlarını kaldırıp başını aşağı yukarı salladı. Resepsiyonist iç çekip sinirli sinirli yazmaya başladı ve birkaç dakika içinde gergin bir gülümsemeyle birlikte Büyük Teyze'ye odasının kartını uzattı. Kartı sallayarak dönerken zafer kazanmışçasına gülümsüyordu.

“Vay be, aferin Da Jie!” dedi annem.

“Evet, bu inanılmazdı,” dedi Dördüncü Teyze.

Saygıları ve hayranlıkları yüzlerinden okunurken bir an, İkinci Teyze'nin bu anı Büyük Teyze'ye zehretmek için burada olmamasına sevindim. İyi anlaştıklarını görmek güzeldi.

“Aiya, önemli bir şey değil, lah,” dedi Büyük Teyze kocaman gülümserken, onun için önemsiz bir şey olmadığı her hâlden belliydi. “Ben sadece ona...”

“Merhaba Meddy.”

Beynim idrak edemedi vücutum Nathan'ın sesine tepki verdiğinde, arkama dönüp bakışlarıyla buluşmak için başımı kaldırdım. Çoktan dudağımı ısırmaya başlamıştım bile (kes şunu!) ama yüzündeki ifade bu anın romantik bir yanı olmadığını net bir şekilde gösteriyordu. Kafası karışmış gibi kaşlarını çatıyordu.

“Hey. Merhaba.”

“Bir sorun mu var?” dedi.

“Evet, yalnızca check-in yaptırıyorduk,” dedim annem ve teyzelerimin üstümdeki bakışlarını fazlasıyla hissederek.

“Umarım her şey hoşunuza gidiyordur,” dedi.

Annem yaklaşıp ikimizin arasına girdi. “Ne iyi bir çocuksun,” derken korktuğum başıma geldi ve uzanıp yanaklarına hafifçe vurdu. “Pek de yakışıklı.” Olduğum yerde ezilip büzülürken öleceğimi hissettim.

“Odanıza kadar eşlik edecek birini ayarlamamı ister misiniz Teyze?” dedi Nathan. Bakışları soğutucuya kaydığında gülümsemesi soldu. “Bakıyorum da hâlâ aynı soğutucuyla cembelleşiyorsun?” Gözlerinde bir dünya soruyla bana bakıyordu.

“Evet, buzdolabında çok fazla yer kaplamak istemedik ve bunların hepsi gereksiz şeyler olduğu için ayak altından kaldıralım dedik,” diye mırıldandım.

Annem hâlâ Nathan’a satın almayı düşündüğü bir karpuz değer biçiyormuş gibi dokunuyordu. “Çok uzun,” diye mırıldandı, “Boyu iyi. Küçükken diş teli mi taktırdın?”

“Ben... ne?”

“Anne!”

“Diş telleri, bilirsin hani dişlere takılıyor.”

Büyük Teyze ve Dördüncü Teyze, Nathan’a beklentiyle gülümsüyordu.

“İıı, hayır?” Nathan’ın yüzünde, annemin konuştuğu insanların yüzünde sık sık gördüğüm o donuk ifade vardı.

“Vay, demek dişlerin doğuştan düzgün? Çok iyi! Meddy o çok iyi bir model, iyi yavrular verir. Çocuklarınız için diş teline para harcamanıza gerek kalmaz.”

Ağzım beş karış açıldı. Nathan’ın yüzü o kadar kızarmıştı ki üzerinde çay demleyebileceğimize emindim.

“ANNE!” Teyzelerime yalvarır gibi attığım bakışların sonunda annemin kollarına girip götürmeye yetecek bir süre için sırtımayı bıraktılar. Buna rağmen annemin hâlâ, “Dişleri çok iyi, kan*?” dediğini duyabiliyordum. Nathan’a dönüp, “Bunun için çok ama çok üzgünüm. Lütfen ona aldırış etme,” dedim.

* (Endonezce) Değil mi? (ç.n.)

“Üzülme. Hep insanların dişlerimin ne kadar düzgün olduğunu fark etmesini istemişimdir,” dedi sırıtarak.

Güldüm. “Tuhaf derecede düzgünler.”

“Ayrıca, hayatım boyunca ne kadar iyi bir model olduğumun söylenmesini beklemiştim.”

“Hıhı. Oldukça iyi bir modelsin.” Kulağa ne kadar ağır geldiğini ancak kelimeler ağzımdan çıktıktan sonra fark ettim. Hiçbir erkeğin yanından bile geçemediğini biliyor muydu? Ondan sonra tanıştığım her erkeği onunla karşılaştırdığımı ve hiçbirinin onunla kıyaslanamayacağını biliyor muydu? Peki ya, yanımızdaki soğutucuda gerçek bir ceset durduğu için bunların hiçbir öneminin olmadığını biliyor muydu??

Neyse ki devasa, altın bir Rolex takan amcası, “NATHAN! Oğlum, burası ne güzel bir yer ha? Baban çok gurur duyacak!” diye araya girerek Nathan’ın dikkatini dağıttı.

“Merhaba Timmy Amca, seni burada gördüğüme çok sevindim.”

“Dinle Nathan, Sofie Yenge buraya gelirken yaptığımız yat gezisinden sonra yoruldu.

Check-in’imizi hemen yaptırabilir misin?” Başıyla, resepsiyonun önündeki uzun kuyrukta bekleyen insanları işaret etti.

“Şu an bir işim var ama sizin için bunu halledecek birini bulacağım...”

“Hayır sorun değil,” dedim hemen, “Neden gidip onlara yardım etmiyorsun? Benim de acelem vardı zaten.”

Nathan bana özür diler gibi gülümsedi. “Pekâlâ. Seni sonra bulurum Meddy. Gel amca, sizin işinizi halledelim.”

Nathan ve yaşlı adam gittikten sonra hemen annem ve teyzelerimin yanına gittim. “Tamam, hadi gidelim.”

TEYZELERİNİ ARA

“Meddy vay canına, o çocukla çıkmam gerek, annem haklı o aşırı iyi bir model,” dedi Büyük Teyze.

Dördüncü Teyze kıs kıs gülüyordu.

“Aşk hayatımı daha sonra konuşabilir miyiz lütfen? Hal-etmemiz gereken şu ne-olduğunu-bildiğiniz şeyle ilgilenmek zorunda olmadığımızda?”

Annem ve teyzelerim homurdansa da soğutucunun köşelerinden tutmak için eğildiler. Bir anda bir komi araya girdi. “Lütfen bunu sizin için taşımama izin verin,” dedi.

“Olmaz...” dedim.

“Endişe etmeyin hanımefendi, odanıza götüreceğim. 202 numaralı oda, değil mi?”

“Hayır...”

Bize kibarca gülümseyerek soğutucunun bir ucundan tuttu. Aklım durmuştu ama ben daha bir şey söyleyemeden annem “Aiya! Siz komiler hep bahşiş peşindesiniz. Sana verecek bahşişim yok, git buradan,” dedi.

Şok olmuş gibi görünen komi, “Ben...” dedi.

“Git hadi, kışt.” Annem onu resmen yaramaz bir köpek yavrusunu kovar gibi kovduğunda çocuk başını iki yana sallayıp, “Asyalılar,” diye mırıldanarak gitti.

Mırıldandığı şeye duyduğum öfke ve berbat tavrımız yüzünden hissettiğim utanç arasında gidip geldiğimi hissettim. Yine de şu an bunun için endişelenecek vaktim yoktu. “Yanımıza bir komi daha gelmeden gidelim.”

Soğutucuyu kaldırıp asansörlere doğru koşarken gözler üzerimizdeydi. Onları suçlayamıyordum. Simsiyah giyinen ben, üzerinde büyük beyaz önlükler olan Büyük Teyze ile annem ve pırıltılı, pullu, tüylü kıyafetler giyen Dördüncü Teyze

ile tuhaf görünen bir gruptuk. Nihayet asansör kapıları arkamızdan kapandıktan sonra tuttuğum nefesimi serbest bıraktım; ama yine de çok fazla insanın bizi soğutucuyla gördüğüne dair içimdeki korkunç histen kurtulamıyordum. Üzerimizde çok fazla meraklı bakış vardı. Soğutucudan bir an önce kurtulmamız gerekiyordu.

16

Otel odasına girdiğim anda rahatladım. Hemen kapıyı kapatıp sürgüyü çektim ve sonrası... mutluluk. Kendime bir an için rahatlama fırsatı tanıdım. Başımı kapıya yaslayıp gözlerimi kapattım ve derin bir nefes aldım. *Bunu atlatacağız*, dedim kendi kendime. *Başaracağız*.

“Vay be, şu odaya bakın. Bagus banget!*” dedi annem.

İstemeye istemeye gözlerimi açıp arkama döndüm. Haklıydı. Tatil beldesindeki en ucuz oda olmasına rağmen güzeldi. Kabarık yastıkların üst üste yığıldığı, onlardan daha da yumuşak yorganların serili olduğu iki çift kişilik yatak, tavana kadar uzanıp geniş bir balkona açılan pencere ve her yerde modern mobilyalar vardı. Ayrıca hoş bir şekilde serinletilmiş oda, bizi amansız sıcaktan da koruyordu.

Ayakkabılarımı çıkarıp girişte annem ve teyzelerimin ayakkabılarının yanına koydum. Büyük Teyze ve Dördüncü Teyze dolaptaki kalın havlu kumaşlı bornozları alıp kıyafetlerinin üstüne geçirmişlerdi bile. Annem, Dördüncü Teyze’ye dik dik

* (Endonezce) Gerçekten güzel! (ç.n.)

bakıyordu. “Pardon da kendi odanda zaten bornoz olacak, benimkini kullanma.”

Dördüncü Teyze omuz silkip bornozunu düğümledi. “Check-in yaptıktan sonra bornozumu buraya getiririm.”

Hemen aralarına girip bakışma yarışlarını böldüm. Annem, Büyük Teyze’den bornozu çıkarmasını istemeyi aklından bile geçirmezdi, o yüzden bornozunu geri istiyorsa Dördüncü Teyze’den söke söke alması gerekecekti. “Ben arayıp bir bornoz daha isterim anne. Ama ondan önce, soğutucuyla ilgili sorunu çözmemiz lazım.”

“Ne sorunu?” dedi Büyük Teyze. Şimdiden Josephine model koltuğa on beşinci yüzyıl leydisi gibi yaslanıp rahatına bakıyordu.

“Eh, maalesef soğutucuyu taşıırken çok fazla kişi gördü. Epey şüphe uyandırıcı görüldüğünden oldukça eminim, bu yüzden ondan kurtulmamız gerektiğini düşünüyorum. Ayrıca yarın akşama kadar adadan çıkaramayacağımız ortada, o zamana kadar cesedi soğutucunun içinde bırakırsak kokmaya başlayacağından oldukça eminim.”

“Aduh, amit amit* deh,” dedi annem.

Büyük Teyze bir süre sessizce tavanı izledi. “Amit amit demenin bir anlamı yok,” dedi en sonunda. “Meddy haklı, yarına kadar ceset kokmaya başlar. O zamana kadar bekleyemeyiz. Bize yeni bir plan lazım.”

“Şansımıza,” dedi Dördüncü Teyze, yataklardan birine atlarken, “Dört bir yanımız okyanus. Onu denize atıp kurtulalım işte,” diye devam etti.

Dördüncü Teyze’nin genelde uçarı, üzerinde düşünülme-

* (Endonezce) Lanet olsun. (ç.n.)

miş fikirleri olduğu ve –annemin devamlı şikâyet ettiği gibi– pek sorumluluk sahibi biri olmadığı için içgüdüsel olarak karşı çıktım. Ama sonra haklı olabileceğini fark ettim. Cesedi çöle gömmektense, okyanusa atma seçeneği de fena değildi. Onu silindir bir çantaya koyup içini taşlarla doldurduktan sonra suya atabilirdik. Şansımız varsa, bulunana kadar teşhis edemeyecekleri kadar şişmiş olurdu.

Hey hey hey, düşüncelerim karanlık yerlere doğru gidiyordu. Adam öldürme, cesetten kurtulma fikrine bu kadar kolay alışmam çok şaşırtıcıydı. İçimde böyle şeyler düşünecek bir tarafımın olduğunu asla tahmin edemezdim. Bir keresinde bir gece kulübünün dans pistinde içinde 200 dolar olan bir cüzdan bulmuş ve ciddi ciddi gidip teslim etmiştim. O derece kurallara sadık biriydim. Ama Ah Guan’ın öldürülmesine istemeden de olsa yardım ettikleri için sadece benim değil, ailemin de hapse gireceğini düşünmek bile istemiyordum.

“Aslında bu çok iyi bir fikir Teyze,” dedim. “Tek yapmamız gereken...”

Kapı çaldığında hepimiz donup kaldık.

“Oda servisi. Çantalarınızı getirdim.”

Mükemmel zamanlama! Hızla gidip kapıyı açıktan sonra kominin tüm valizlerimizi odaya taşıyabilmesi için kenara çekildim. Ben sadece tek gecelik ufak bir çanta getirmiştım; ama annem ve kız kardeşleri kronik istifçi olduğundan odamız dakikalar içinde devasa bavullarla dolmuştu. Komiyeye bahşişini uzattığımda alıp gitti.

Ardından sırtarak onlara döndüm ve, “Pekâlâ, tek yapmamız gereken cesedi bu kötü çocuklardan birinin içine koyup taşlarla ağırlığını artırmak ve bu gece biz...” derken duraksa-

dım. Biz ne? Ağır bir bavulla uçurumun tepesine tırmanıp onu aşağıdaki dik kayalıklara mı atacaktık? Bir yat çalarak Pasifik Okyanusu'nun ortasına gidip suya mı atacaktık? Bütün bunlar teoride kolay ama yüksek sesle söylerken saçma geliyordu. Zifiri karanlıkta onu uçurumun tepesine nasıl taşıyacaktık? Muhtemelen bir kaza çıkardı. Peki ya yat çalmak? Bunun hakkında nereden başlayacağımı bile bilmiyordum; bir şekilde anahtarları çalmayı başarsak bile hiçbirimiz yat sürmeyi bilmiyorduk. Böyle mi deniyordu? Sürmek mi? Yoksa yat yüzdürülür müydü? Tamamen umutsuz vakaydı.

“Biz ne?” dedi annem, gözleri beklentiyle büyürken. Ne yapacağımıza dair lanet olası tek bir fikrimin bile olmadığını itiraf etmeyi kendime yediremiyordum.

Telefonuma gelen mesajla gelin süitine çok geç kaldığımı hatırlayarak inledim.

Seb (11.35): Eyvah, biri geline damadın ve arkadaşlarının sarhoş olduğunu söylemiş ve o da baş nedimesini damadın odasına göndermiş.

Seb (11.36): Ayyy, baş nedime onları iyi haşlıyor. Cidden aptallar, yemin ederim.

Seb (11.40): Aman Tanrım, görünüşe göre sabah dokuza kadar içmişler. Bu göt heriflerin hâlâ ayılmamasına şaşmamalı!!!

Meddy (11.41): Bu, koşarak gelin süitine gelmeden önce daha fazla zamanım olduğu anlamına mı geliyor?

Seb (11.41): Evet. Yakın zamanda işinin biteceğini sanmıyorum. Ama eğlenceli bir gösteriyi kaçıırıyorsun.

Meddy (11.42): Birazdan geleceğim.

Telefonu cebime tıktırdığım sırada beynim uğulduyordu ve neredeyse duyulabilecek bir klik sesiyle her şey yerine oturdu. Bayılan sağdıçlar. Mutfaktaki alkol kasaları. Diğer konuklar gelir gelmez kokteyl saatiyle başlayan şeyler.

“İşte bu!” diye haykırdım.

Üç kadın birden merakla bana baktı.

“Buldum! Bavulları falan unutun. Onu göz önünde bir yere saklayacağız. Sarhoş misafirlerden biriymiş gibi davranır, sonra da gece herkes törenle meşgulken onu iskeleye götürebiliriz. Kimse durup sarhoş bir adamı düşünmez. Ortalıkta kimse olmadığında onu denize atarız. Kıyıya vursa bile sarhoş olduğu için iskeleden düşüp boğulduğunu düşünürler.”

“Ne zaman öldüğünü anlayamazlar mı?” dedi Dördüncü Teyze. “CSI’da* anlayabiliyorlar.”

“Şey, teknik olarak o sadece... bilmiyorum on saatten az bir süredir ölü sanırım? Tüm bunlar yüzünden, bilirsiniz onu soğutucuya koyduğumuzda ölmemiş olması...” Sesim gitgide kısıldı çünkü dürüst olmak gerekirse, bu açıdan bakınca durumun ne kadar sarsıcı olduğunu fark etmiştim. Zavallı çocuk. Bektan biriydi ama bu şekilde ölmeyi hak etmemişti.

“Ah! Evet, evet iyi bir noktaya değindin Meddy. Evet restorandaki balıklar gibi, bilirsiniz, su haznesinin içinde yaşarlar

* CSI: Crime Scene Investigation suç mahalli araştırmasını konu alan ABD dizisidir. (ç.n.)

ve biz yemeden hemen önce öldürülürler...” Boş bakışlarımızı fark ettiğinde annemin sesi kısıldı. “Boş verin, zaten hiç benzemiyorlar,” dedi.

Yine de denediği için ona minnettardım. “Her neyse, özellikle son zamanlarda hava çok sıcak olduğu için bir süre suda kalmasının adli tıp soruşturmasına engel olacağına eminim. Yaşasın, küresel ısınma,” diye tezahürat yaptım güçsüz bir şekilde. Çevre için kötü, katiller için iyi.

“Fena fikir değil,” dedi Büyük Teyze. “İyi bir fikir de sayılmaz ama burada kapana kısıldık, dikkat çekmeden adadan ayrılamadığımız için başka çaremiz yok. Pekâlâ Meddy, aferin, senin planını uygulayacağız.”

Gururlu gülümsememi bastırmak zorunda kaldım. Büyük Teyze’den onay almak neredeyse imkânsızdı ve kısacık bir an için bununla ilgili Selena’ya böbürlenme ihtiyacı duydum. Sonra bu konuda kimseye, hiçbir zaman böbürlenemeyeceğimi fark ettim. Selena’ya Whatsapp’den “Büyük Teyze cesetten kurtulma fikrimi kabul etti!!!” yazamazdım.

Burada oturup kafamın içinde bu an için övündüğüme inanmıyordum. Susuz kalmış olmalıydım. “Muhtemelen soğutucudan da kurtulmamız gerekiyor. Belki dikkat dağıtıcı olarak kullanabiliriz?”

“Dikkat damıtıcı da ne?” dedi Büyük Teyze.

“Dikkat dağıtıcı. Tuzak, insanları kandıracak bir şey anlamında. Yani mesela, soğutucuyu gerçek yiyeceklerle doldurabiliriz, böylece herhangi biri şüphelenirse –ki koca bir lobi dolusu insanın şüphelendiğine eminim– biz de çıkıp ‘Yoo, içinde sadece yiyecek var, gördünüz mü?’ diyebiliriz.”

Büyük Teyze başıyla onayladı. “Tamam güzel, bu dikkat damıtıcı olayı iyi fikir. Mutfaktan arta kalan malzemeleri getiririm.”

“Önce cesedi çıkaralım, sonra fotoğraf çekmek için gelin süitine gitmem gerek.”

Hepimiz ayağa kalkıp soğutucunun etrafına toplanırken odadaki hava kasvetli bir hâl aldı.

“Aç,” dedi Dördüncü Teyze.

“Neden ben açıyorum? Sen aç!” dedi annem.

“Ben yaparım,” dedim. Ben yapmak zorundaydım. Bu benim suçumdu. En azından kahrolası şeyi açabilirdim. Ona doğru ilerleyip sağ elimi uzattığımda elimden yukarı doğru bir ürpertinin süzüldüğüne yemin edebilirdim. Aman Tanrım, işte başlıyorduk...

Kapağını açtım ve tir tir titreyerek geri çekildim.

Annem ve teyzelerim başlarını ileri uzattı.

“Ne kadar kötü?” diye sordum arkalarından. “O... ahh, altına mı yapmış?”

“Hah,” dedi Dördüncü Teyze.

“Hmm,” dedi Büyük Teyze.

“Zambaklarım,” dedi annem iç çekerek.

Bu imkânsızdı. Önlerine geçip baktım. Gerçekten *hah*. Yani, ceset olduğu düşünülürse daha kötü de olabilirdi. Onunla ilgili fark ettiğim ilk şey ne kadar solgun olduğuydu. Yani, bu beklenmedik bir şey değildi ve doğal olarak al yanaklı olacağını düşünmüyordum ama bunu bizzat görmek biraz şok ediciydi.

“Tamam. Hadi yapalım şu işi,” dediğimde kimse kıpırdamadı.

Büyük Teyze, “San Medi, sen sol kolu al. Si Mei sen de sağ kolu al, Meddy sol bacak sende. Ben sol bacağı alıyorum,” diye emrettiğinde hepimiz başımızı salladık. İyi ki Büyük Teyze vardı. Hâlâ hiçbirimiz kımıldamamıştık, Büyük Teyze bile. Kimse cesede dokunmak istemiyordu. Büyük Teyze sertçe ellerini çırpı ve, “Cepat!” diye bağırdı. Anında hepimiz harekete geçtik. İşte bu kadardı. Kendime durup düşünme fırsatı tanımadan bacaklardan birini dizin aşağısından kavradım.

Aman Tanrım, aman Tanrım, ona dokunuyordum. Iyy. Cesetler ve hissettirdikleri hakkında ne düşünürsem düşünüyem, gerçek bir cesede dokunmak milyon kat daha kötüydü. O kadar katılaşmıştı ki ölüm sertliğinin başlamış olabileceğini düşündüm. Tüm kasları gerilmiş gibi hissettiriyordu ve herhangi bir yerini gerebileceğini düşünmek çok yanıltıcı.

Büyük Teyze, “Tamam, şimdi kaldırın,” dediği anda hep birlikte kaldırdık.

Ve Ah Guan geçirdi. Hepimiz çılgın atarak onu bırakırken kaçmak için birbirimizin üstüne tırmandık. Odanın diğer ucunda toplandığımızda nefes nefese kalmış hâlde kapağı açılan soğutucuya bakıyorduk.

“Yaşıyor mu?” dedi Dördüncü Teyze.

“Ah Guan, ahhh benim, Natasya Teyze. Hey, Ah Guan? Yaşıyor musun, yaşamıyor musun?” dedi annem, sanki adam onu görebilirmişçesine deli gibi gülümserken.

Ne olduğunu ilk önce ben anladım. “Sanırım sadece içinde hapsolan hava dışarı çıktı. Bu ölüm sürecinin bir parçası.”

Her biri korku ve hayranlık karışımı bir ifadeyle bana baktı.

“Meddy, böyle şeyleri nereden biliyorsun sen?” dedi annem. Omzumu silktilim. “İnternet? Bilmiyorum, internette gezi-

nirken bir sürü rastgele bilgiyle karşılaşıyorsun.” Ya da daha doğrusu, akşamlarını ağzınıza cips tıktırarak Reddit’te dolaşarak geçirirsen.

Büyük Teyze başıyla onaylasa da hâlâ şokta gibi görünüyordu. “Aferin Meddy, çok çalışıyorsun.”

Yine ve yeniden, bir parçam “Büyük Teyze çok çalıştığımı düşünüyor!” diye haykırmak istiyordu. Küçük bir parçam ama. Ufacık.

Büyük Teyze bunları söylediğinde annemin adeta koltukları kabarıırken, Dördüncü Teyze gözlerini devirdi.

“Tamam, hadi tekrar yapalım,” dedim sahip olduğum bilgiden cesaret alarak. “Bir de tekrar geçirirse şok geçirmeyin. Ya da osurursa.”

Yüzümüzü buruşturarak her birimiz parmak uçlarında soğutucuya doğru ilerledik. Sanırım hepimizin parmak ucunda yürüme sebebi, her ne kadar cesedin gaz kaçırmasının mantıksal açıdan mümkün olabileceği konusunda haklı olduğumu bilsek de bir yandan soğutucudan fırlamasını, ne bileyim, belki de bize saldırmasını bekliyorduk. Bunun hiç mantıklı olmadığıнын farkındaydım; ama bir gece önce öldürdüğünüz adamı taşımak söz konusu olduğunda mantıklı olmak zordu.

“Tamam o hâlde. Herkes bir uzvunu tutsun.” Bu kez, onlara söyleneni gerçekten yaptılar. Daha önce Büyük Teyze’ye bir şey emrettiğimi hiç sanmıyordum ve onun Ah Guan’ın bacağına tutması inanılmaz hissettiriyordu. Onu tekrar kaldırdık ve şükürler olsun ki bu kez ses çıkmadı. En yakın yatağa doğru sendeleyerek ilerleyip üzerine bıraktık ve sonra geri çekilip eserimizi inceledik.

“Onu sarhoş bir misafir kılığına sokmak istiyorsak biraz

temizlememiz gerekecek.” Neyse ki üzerinde pek kan yoktu. Sadece kulağından boynuna akan kurumuş bir kan lekesi vardı. Onu çıkardıktan sonra güneş gözlüğü takıp takım elbise giydirdiğimizde ortama uyum sağlayacaktı.

Takım elbise. Güneş gözlüğü. Bunları hangi cehennemden bulacaktım?

“Onu daha güzel giydirmemiz gerek,” dedi annem aklımı okumuş gibi.

“Daha güzel giydirmek mi? Takım elbise gibi mi?” dedi Dördüncü Teyze. “Takım elbiseyi nereden bulacağız?”

“Fena fikir değil,” dedi Büyük Teyze. Bir yerlerden kürdan çıkarmış –Büyük Teyze’nin yanında hep kürdan olurdu– onunla tırnaklarını temizliyordu. İşi sebebiyle tırnaklarının arasına hep şeker ve pasta hamuru sıkışıyordu. Genelde tırnaklarını temizlediğini görmek biraz midemi bulandırırdı ama şu anda şaşırtıcı derecede sakinleştirici bir etkisi vardı. Sanki gök devrilse de yatağında bir ceset olsa da Büyük Teyze’nin tırnakları temiz olsun yeter gibi hissediyordum. “Ben takım elbise bulurum.”

Hepimiz ona baktık. O ise bize bakmadan tamamen tırnaklarıyla ilgileniyordu. “Nereden Büyük Teyze?”

Kürdanı güçlük çıkararak bir parçanın içinden geçirirken kaşlarını çatı. “Çamaşırhanenin mutfağın yanında olduğunu gördüm. Konuklar elbiselerini ve takım elbiselerini kuru temizleme veya ütü için çamaşırhaneye gönderiyor. İçeri girerim, takım elbiseyi alırım, o kadar!” Kafasını kaldırıp gülmüsed.

Gerçekten bu kadar kolay olabilir miydi? Yine de başka bir seçeneğimiz yok gibi görünüyordu. “Teşekkür ederim

TEYZELERİNİ ARA

Teyze. Bu... evet, bu harika olur. Şimdi hızla gelin odasına gitmem gerek ama elimden geldiğince çabuk döneceğim.”

“Tamam sen git. Ben çiçekleri kontrol edeceğim,” dedi anem, eliyle gitmemi işaret ederken.

“Sanırım o hâlde cesede göz kulak olmak da bana kalıyor,” diye mırıldandı Dördüncü Teyze.

Yüzümü buruşturdum. “Çok özür dilerim Dördüncü Teyze.”

“Eh. Daha kötüsü de olabilirdi.” Diğer yatağa yerleşip rahatına bakarken kumandaya uzandı. “Uzun sürmesin.”

Hepimiz yakında döneceğimize söz verip diğer krizleri çözmeye gittik. Çalıştığımız düğünler hakkında söyleyebileceğim tek şey, asla sıkıcı geçmedikleriydi.

17

Gelin süiti tam bir karmaşaydı. İkinci Teyze'yi çalışma alanında gözle görülür bir şekilde ağlamamaya çalışan Jacqueline'in saçlarına son rötuşları atarken buldum. Maureen, Jacqueline'le alçak, rahatlatıcı bir tonda konuşurken ellerini sımsıkı tutuyordu.

"Sarhoş olduğuna inanamıyorum," dedi Jacqueline. "Düğün günümüzde!"

"Biliyorum," dedi Maureen, Jacqueline'in kollarını ovuştururken. "Ama sanırım şu an ayılıyor. Muhtemelen toparlanacak."

İkinci Teyze beni gördüğü anda canlandı. "İşte, fotoğrafçı geldi, artık ağlamak yok tamam mı? Sonra fotoğraflar mahvolur."

"Artık fotoğraflar kimin umurunda? Evleneceğim adam bir aptal!" diye haykırdı Jacqueline.

"Ah tatlım." Maureen onu sıkı sıkı kucakladı.

Dudağımı ısırırken ikisine biraz alan tanıdım. Gerçek şu ki, insanlar genellikle gelinleri gergin olmakla yargılıyor ve onlara "gelinzilla" adını takıyorlar; ama dürüst olmak gere-

kirse Tom gibi bir damat olmasa, Jacqueline gayet sakin bir gelin olurdu. Birkaç dakika sonra, “Seb damat süitinde, damat ve sağdıçların hazırlanmasına yardım ediyor. Her şey yoluna girecek,” dedim nazikçe.

Jacqueline’in çenesi titrerken gözleri yaşlarla parlıyordu. “Sadece... bunu bir yıldan uzun süredir planlıyoruz, herkes geldi ve...”

“Biliyorum.” Gözlerinin içine bakabilmek için çömeldim. “Ayrıca herkes keyifli vakit geçirecek ve bunu şimdiye kadar gördükleri en muhteşem gelinlerden birinin düğünü olarak hatırlayacak.”

Dudaklarına buruk bir gülümseme kondurdu. “Yine de Tom ve sağdıçları zamanında uyansalar bile berbat görünecekler ve Tom kendi düğününün tadını çıkaramayacak.”

“Düğünü iptal edebilir, erteleyebilir ya da ne istersen onu yapabilirsin,” dedi Maureen.

Kalbim karmaşık jimnastik hareketleri yapıyordu. Evettt, düğünü iptal et! Eve erken dönüp cesedi...

Jacqueline başını iki yana salladı. “İnsanlar Endonezya’dan buraya onca yolu uçakla geldi. İptal edersem sonuçları hiç iyi olmaz.” Derin bir nefes aldı. “İyi olacağım. Tom benim için doğru adam. Sadece bugünü atlatmam gerekiyor, sonra iyi olacağız. Boktan bir damat oldu ama muhteşem bir koca olacak.”

Kaçırdığımız fırsat karşısında hayal kırıklığı içinde yüksek sesle iç çekmekten kendimi güçlükle alıkoydum.

İkinci Teyze son rötuşları yaparken ben de kameramı Jacqueline’e çevirip fotoğraflarını çektim. Gelinin fotoğraflarını çekmek genellikle günün en sevdiğim kısımlarından biriydi. Hiç şüphesiz her düğünün en önemli noktası gelinlerdi.

Tüllü ve kabarık gelinliği içinde bir kadının fotoğraflarını çekmenin, bana işimi sevdiren bir yanı vardı. Genellikle. Bugün sadece her şeyi bitirip gitmek istiyordum. Gelinin içten içe mutsuz olduğunu bilmek de işimi kolaylaştırmıyordu.

İşimiz bittiğinde İkinci Teyze ve ben odadan çıkıp Jacqueline ve Maureen'e salak damatla onun salak arkadaşları hakkında sızlanmaları için biraz yalnız bıraktık. Odada çıkarken Maureen'in hemen Jacqueline'e sarılıp güven verici bir tonda konuştuğunu gördüm. Jacqueline'in güvенеbileceği bu kadar iyi bir arkadaşı olmasına sevindim. Gelin süütünün önünde İkinci Teyze'ye hızlıca olan biteni anlattım.

"Yani şimdi Büyük Teyze'nin çamaşırhaneden takım elbise çalmasını mı bekleyeceğiz?" dedi inanamıyormuş gibi.

Böyle söyleyince kulağa oldukça çılgınca geliyordu. Ters gidebilecek sonsuz ihtimali olan bir plana benziyordu. "Şey, başka bir yol bulamadık ve hemen hemen herkes o soğutucuyu gördü."

"Hepsi Büyük Teyze'nin suçu," dedi İkinci Teyze muzaffer bir edayla.

"Şey, ben öyle demezdim. Buzdolabı çok kalabalıktı, insanlar girip çıkıyordu."

"Eğer üstüne bir şeyler istifleysek kimse fark etmezdi. Bak işte, Büyük Teyze hep bunu yapıyor. En iyisini kendisinin bildiğini sanıyor ve bu yüzden sürekli kimseye sormadan iş yapıyor. İşin sonunda da daha büyük bir karmaşa yaratıyor.

"Yani... bu zor bir durum. Doğru bir cevap olduğunu sanmıyorum, anlıyor musun?"

İkinci Teyze burnundan soluyordu. "Ne zamandır hepini ze söylüyorum, sadece Büyük Teyze'ye bel bağlayamazsınız

TEYZELERİNİ ARA

ama herkes sürekli 'Büyük Teyze, böyle iyi mi? Şöyle iyi mi?' Büyük Teyze nereden bilsin? Hayır, ona bel bağlayamazsınız. Ben daha iyi bir fikir bulacağım."

"Ah." Bu, nerede çokluk orada bokluk tarzı bir kötülüğe gidiyormuş gibi hissettiriyordu. "Bence cidden..."

"Sen içeri git, birazdan çay seremonisi başlayacak. Ona hazırlan." Ardından yüzünde ne yapacağından kesinlikle emin olduğunu gösteren bir ifadeyle uzaklaştı.

Bir süre tereddüt ederek orada bekledim. Onu durdurmalıydım. Yoksa durdurmamalı mıydım? Hiçbir fikrim yoktu. Hiçbir zaman büyüklerime karşı gelmemem gerektiği öğretilerek büyümüştüm. Dediğim gibi, bu doğru cevabı olmayan zor bir durumdu ve bana bırakılsaydı, ben... pekâlâ, dürüst olmak gerekirse ne yapacağımı bilmiyordum. Bir adamı öldürüp cesedinden kurtulmak, konfor alanımın biraz dışında kalıyordu.

Neredeyse öğlen olmuştu. İnanılmaz. Sanki çok uzun bir günün sonuna gelmiş gibi hissediyordum ama penjemputan töreninden önce hâlâ biraz vaktim vardı. Çin-Endonezya düğünlerinde damat ve sağdıçlar gelinin evine (ya da gelinin otelde olduğu durumlarda gelinin süitine) giderlerdi. Nedimeler de onları kapıda karşılar, içeri girip gelini jemput'lamalarına – almalarına– izin vermeden önce onlara bir dizi utanç verici numara yaptırırlardı. Jacqueline'in arkadaşlarının, özellikle de kör kütük sarhoş oldukları için adamlardan intikam alma amacıyla ne tür eziyetler çecktireceklerini merak ediyordum. İster istemez bu düşünceye gülümsedim. Dürüst olmak gerekirse, iyi bir sopayı hak ediyorlardı.

"Eh, en azından birileri iyi vakit geçiriyor."

Kafamı kaldırdığımda Nathan'ın bana doğru geldiğini

gördüm. “Ah, selam.” Yüzüme yayılan gülümsemeye engel olamadım. Onu görmek. Bunu tarif edemiyordum. Yani göz kamaştırdığı herkesçe kabul edilebilirdi ama onda, bana uzun bir günün ardından eve geldiğimi hissettiren bir şeyler vardı.

“Damadın sütinden geliyorum,” dedi içini çekerek.

“Off. Ne durumdalar?”

“Eh, uyanıklar ve bu da bir şey ama birkaçı, bu kadar sarhoş olabilmeleri için içkilerine bir şey karıştırılmış olması gerektiğini söyleyerek suçu üstlerinden atmaya çalışıyor.”

Dehşete düşmüş hâlde ona baktım. “Gerçekten mi?” Nasıl oluyor da lanet olasılardan böyle bir hakkı olabiliyordu?

Nathan tekrar içini çekti. “Evet gerçekten. Maalesef bu tarz şeyler ilk defa olmuyor. Konukların, kendi kışını korumak ya da bedava bir şeyler koparmak için bizi alelade bir şeyle kaç kez suçladığına inanamazsın.”

“Bu çok boktan bir durum. Empati kurabiliyorum. İnsanlarla hayatlarının en stresli gününde uğraşıyorum, yani... evet. Genellikle en iyi taraflarını gördüğüm söylenemez.”

Dudakları kalp atışımı iki kat hızlandıran çarpık bir gülümsemeye kıvrıldı. “‘Hayatlarının en mutlu günü’ mü demek istedin?”

“Ne dediğimi anladın dostum. Elbette, gerçekten güzel anlara sahip mutlu bir olay ama aynı zamanda aşırı stresli, özellikle de Çin-Endonezya kökenliysen ve düğününe iki bin kişiyi davet etmen gerekiyorsa.”

“Doğru.” Bana, delirmiş ve saçma sapan şeyler söyleyen bir ucube değil de oldukça ilgi çekici biriymişim gibi gülümsemeye devam ediyordu. “Bu arada, ııı, bir şey itiraf etmem gerekiyor.”

Konuşmadan önce yutkunmak zorunda kaldım. “Öyle mi?”

“Çok düşündüm.”

“Eyvah. Kendine fazla yüklenme.”

Gülümsemesi genişlerken yüzünün muhteşemliğiyle ödüllendirildim. Yoğun saldırı altındaydım. Yüzü, bitter çikolata gözlerinin kenarlarındaki kırışıklıklar ve gamzeleri yasadışı olmalıydı. Daniel Henney ve Lewis Tan karışımı gibi görünüyordu ve bu karışım onun üstünde çoooooook seksi duruyordu.

“Daha çok ayaklar hakkında düşünüyordum.”

“Ahh.” Tamam, konuşmanın buraya gideceğini düşünmemiştim. “Eh, üniversiteden beri bir fetiş edinmiş olmana sevindim...?” Oldukça anlayışlı olduğunu umduğum bir şekilde gülümsedim. Sanırım biraz delirmişim gibi görünüyordu.

Nathan kahkahalarla güldü. “Üzgünüm, açık konuşmadım. Ama aklının oraya gitmiş olması ilginç.”

“Ah, sanki ‘ayaklar hakkında düşünüyordum’ cümlesini başka türlü anlamak mümkünmüş gibi?”

“İyi bir noktaya değindin. Her neyse, daha açık olmak gerekirse *senin* ayaklarını düşünüyordum.” Yüzünü buruşturarak hemen devam etti, “Tamam bir dakika, bu kulağa olması gerekenden daha sapıkça geldi.”

“Evet, bu kulağa epey sapıkça geliyor,” dedim gülerek ama Nathan’ın, benimle ilgili herhangi bir şey düşünmesi içimi kıpır kıpır ediyordu.

“Gece uyurken ayaklarını ileri geri sallayışını düşünüyordum.”

Anılarım canlanırken dudağımı ısırdım. Örtülerin altında yuvarlanıp günlerce yatağımdan çıkmadığımız zamanlar. Birbirimizi yiyip bitirmelerimizin arasında, başımı göğsüne yaslayıp kalp atışlarını dinlediğim sohbetlerimiz. Fizikten,

oyunlardan, ortak arkadaşlarımıza kadar her şeyi konuşur ve yatakta yatıp gökyüzünün mürekkep siyahından mora dönüşmesini izlerken, bütün geceyi uyanık geçirip de nasıl hiç yorgun hissetmediğimizi merak ederdik.

Beraber geçirdiğimiz ilk gece ben uyuklarken, “Ayaklarınla yaptığın o şeyi hep yapıyor musun?” diye sormuştu.

Ayaklarımı hemen durdurmuştum. “Neyi?”

“Hayır, durma. Örtülerin altında ileri geri sallanıyor gibiler.” Gülümseyerek bana dönmüştü. “Bu çok sevimli.”

“Üzgünüm,” diye inlemiştim. “Annem hep müstakbel kocamın huzursuz ayaklarımdan şikâyet edeceğini söylerdi.”

Gülerek, “Müstakbel kocan mı?” diye sormuştu.

“Eh, ona göre hayatta sadece bir erkekle aynı yatağı paylaşabilirim, o da kocam.” Ne kadar büyük bir şey söylediğimi fark ettiğimde içten içe irkildim. “Müstakbel kocam olduğunu söylemiyorum, yani ilk kez biriyle yatağımı paylaşmıyorum. Daha önce birçok kişiyle birlikte oldum. Çok değil ama bilirsin. Seninle evlenmek istiyorum demiyorum. Yani, şey gibi değil...”

Dudakları hoş bir öpücükle benimkilerin üzerine kapanmış ve dudaklarımız hâlâ birbirine değerken ikimizin de kıkırdamasıyla sona ermişti.

“Ne demek istediğini biliyorum,” demişti nazikçe. “Endişelenme. Ayakların beni hiç rahatsız etmiyor.”

Sonra birbirimizin kollarında öylece uyuyakalmıştık, uyanıldığında da kolları bana sıkı sıkı dolanmış ve...

Bulunduğumuz âna geri döndüğümde Nathan'ın, benim Nathan'ımın, gülümseyerek bana baktığını gördüm. Güçsüz bir şekilde sırtırken birlikte geçirdiğimiz ilk gecenin berrak

hatırasıyla midem kıpır kıpır oldu. Bana o geceyi hatırlatmak için ayak konusunu kasten mi açmıştı?

“Bu muhtemelen kariyerimin en önemli iki günü,” dedi Nathan. “Bu düğünün başarısı oteli ya batıracak ya çıkaracak.”

Usulca başımı salladım. “Anlıyorum.”

“Gerçekten işe odaklanmam ve her şeyin yolunda gittiğinden emin olmam gerekiyor Meddy ama... Tanrım o öpücükten başka bir şey düşünemiyorum.” Bana doğru eğildiğinde tüm duyularım onunla doldu. Kokusu... kolonyayla hiçbir ilgisi olmayan o güzel, temiz ve ferah kokusu içimi doldurdu. Her zaman yeni yıkanmış, sıcak çamaşır gibi kokardı. “Her şeyin yolunda gittiğinden emin olmam gerekiyor ama dönüp dolaşıp sana geliyorum.”

Tabii ki şimdi o bunlardan bahsettiği için benim de tek düşünebildiğim şey buydu. Bana o kadar yakındı ki tuhaf derecede uzun, kalın kirpiklerini ve dudakları hafifçe aralanırken çenesindeki kasların hareket edişini görebiliyordum. Başını bana doğru eğdi. Telefonum çaldığında dudakları sadece bir santim uzağımdaydı. Birbirimizden uzaklaştığımızda telefonumu açmaya çalıştım. Ama sadece penjemputandan beş dakika önce sine kurduğum alarmdı.

“Alarm. İçeri girme vaktim geldi,” dedim telefonu usulca sallayarak. Kalbim çığlık çığlığıydı. Kalpler çığlık atabilir miydi? Benimki epey tuhaf şeyler yapıyordu zaten.

Nathan kederli bir şekilde gülümsedi. “Belki daha sonra, ortalık durulduğunda bizim hakkımızda konuşabiliriz?”

“Evet. Evet, elbette.” Nathan’la bir şeyler konuşma, aramıza giren yılları kapatma ve onunla ilgili her şeyi öğrenme şansını her şeyden çok istiyordum.

Ama Ah Guan'ın otel odamdaki cesedinin sebep olduğu uğursuz his, bir bataklık canavarı gibi bilincimin derinliklerinden yüzeye çıkarken Nathan'dan uzaklaştım. “Konuşacağız,” derken sesim istediğimden daha ters çıktı. Nathan'ın gülümsemesi biraz sarsılsa da uzaklaşmadan önce başını salladı ve hayatımda ikinci kez onu kaybediyormuşum gibi hissetmeme sebep oldu.

18

Çin-Endonezya düğünleri küçük seremonilerle doluydu. Penjemputan öncesinde; gelinin anne babasının kızlarının ya-nağından öpüp duvağını yüzüne kapatarak, kadından geline dönüşümünü tamamladığı kısa bir örtü töreni yapılırdı. Genellikle herkesin ağladığı bir etkinlikti; Çin-Endonezya ailelerinin çoğunda, çocuklar kaç yaşına gelirse gelsin evlenene kadar aileleriyle yaşırdı. O sebeple bu çoğu aile için bir vedaydı ve örtü töreni de bunun görsel bir hatırlatıcısıydı.

Jacqueline ve ailesi de aynı durumdaydı. Hızlı ve sessizce hareket ederek o andan uzaklaşmadan, yüzlerindeki yoğun duyguların çekebildiğim kadar fotoğrafını çektim. Tante Yohana ve Om* Hendrik, Jacqueline'in yüzüne duvağı örttüğünde yüzlerinde beliren gülümsemeler gözlerimi yaşarttı. Düğün fotoğrafçılığının en sevdiğim anları bunlardı. Arada kalanları yakalamak. Büyük anlar arasında, saf duyguların oldukça yoğun bir şekilde resmedildiği ve sanki kameramla kalplerinin melodisini yakalıyormuşum gibi hissettiğim anlar.

* (Endonezce) Amca. (ç.n.)

Tören bittiğinde, penjemputan için damat ve sağdıçların gelmesini bekledik.

Bekledik.

Bekledik.

Bekleme sebebimizi öğrenmek için Seb'e mesaj attım. Yani ciddi, odamda bir ceset vardı ama nasıl oluyorsa düğünde en berbat durumdaki kişi ben *değildim*.

Meddy (12.17): Heeey, herkes nerede? Penjemputana geç kalıyorlar.

Seb (12.18): Bu aptallara inanamazsın. Hepsi telaşla etrafta dolanıyor, hazırlanıyor, saçlarıyla uğraşıyor. Bazıları gömleklerini, pantolonlarını falan bulamıyor.

İç geçirerek annem ve teyzelerimle olan grubumuzu açtım.

Meddy (12.19): Her şey yolunda mı?

Büyük Teyze net bir yanıt vermek yerine tamamen alakasız bir dizi emoji gönderdi.

Annem ve teyzelerime emojileri kim öğrettiyse, yüksek bir binadan atılması gerekiyordu. Emojileri öğrendiklerinden beri annem de kız kardeşleri de bunun tamamen kabul edilebilir bir iletişim yolu olduğunu düşünüyordu. Ama hepsi, emojileri biraz farklı yorumluyordu ve tam olarak ne demeye çalıştıklarını anlamam için üç kez okumam gerekiyordu. Mesela şimdi, başparmak yukarı emojisi her şey yolunda demekti ve bu iyi bir şeydi; ama o zaman neden onun yanında kızgın surat emojisi vardı?

TEYZELERİNİ ARA

Sonra da gömlek emoji... Bir gömlek çalmayı başardığını ama insanların ona kızdığını mı söylemeye çalışıyordu? Peki o zaman başparmak yukarı emojisini neden koymuştu? *Neden?*

Meddy (12.22): Ne demek istediğini anlamadım.

Annem (12.23): Aiya, nasıl anlamadın? Gayet açık.

Büyük Teyze (12.24): (Bir dizi emoji daha.)

Meddy (12.25): Her şey yolunda, değil mi?

ikinci Teyze (12.26): (Bir dizi emoji)

Pes ettim. “Deli sürüsüne çobanlık etmek kadar zor” lafını kim söylediyse, bir grup Asyalı teyzeye çobanlık etmeyi hiç denemediği belliydi. Polis arabası, polis karakolu veya diğer korkunç emoji kullandıkları için her şeyin yolunda olduğuna inanmam gerekiyordu. Ya da yolunda olmasa da felaket durumunda olmadığına inanabilirdim.

Tam ben telefonumu cebime koyarken kapının önünde bir hareketlenme oldu. Hemen toparlandım. Nihayet! Damat ve arkadaşları gelmişti. Kameramı kaldırdım –şu an bana daha geniş bir açı sağlayarak herkesi yakalayabilme fırsatı veren 35mm lensimi kullanıyordum– ve süitin kapısında toplanan nedimelerin, “Kim o?” diye seslendiği anları yakaladım.

“Damat!” cevabı geldiğinde nedimeler kıkırdadı.

Çift kapıları açarken bir tezahürat yükseldi ama damat ve arkadaşları akşamdan kalma oldukları için zayıf ve düzensizdi.

“Geç kaldınız!” diye bağırdı Maureen.

Tom Cruise Sutopo –her seferinde kafamın içinde ona tam adıyla seslenmeyi bırakmam gerekiyordu; ama yine de onu çakma Tom Cruise olarak düşünmeden edemiyordum– ve öndeki sağdıçları Maureen’in bağırışıyla irkildi. Tom güçsüz bir gülümsemeyle, “Bizi içeri alır mısınız?” dedi.

“Ancak bizim için birkaç şey yaparsanız!” Bunun üzerine tüm nedimeler tezahürat yaparken sağdıçlar teatral bir şekilde inledi.

Fotoğraflarını çekerken gülümsüyordum. Acara penjempu-tanı seviyordum. Nedimelerin sağdıçlara yaptığı birbirinden yaratıcı testler görmüştüm: Birbirlerinin göğüs kıllarını al-dırmak, pantolonlarının üstüne çocuk bezi giydirmek, onlara gelin hakkında rastgele sorular sormak ve yanlış bildiklerinde çiğ biber yedirmek...

Şu an, bir Victoria’s Secret kutusu nedimeden nedimeye geçerek baş nedimeye ulaştırılıyordu. “Bunları giymeden gel-meyin,” dedi gülerek kutuyu Tom’a uzatırken.

Çocukların hepsi yüksek sesle inlese de bir yandan gülü-yorlardı ve bazıları kutudan dantelli iç çamaşırlarını çıkarırken yüzlerini kapatıyordu. Neşeli bir şekilde takım elbiselerinin üzerine iç çamaşırlarını giydiler ve işte o zaman herkes kutuda bir iç çamaşırı takımı kaldığını fark etti.

“Neden biri kaldı?” dedi Maureen, dantelli iç çamaşırını kaldırırken. “Hepinizin bunları giymesi gerekiyor! Çık ortaya, saklanmayı bırak! Kim eksik?”

Sağdıçlar etrafına bakınırken kafaları karışmış ve... suçlu gibi görünüyordu. Hah. Neden suçlu görünüyordlardı ki?

“Ah, Ryan burada değil,” dedi Tom, en sonunda.

“Neden?”

“O, ııı...” Sesi gittikçe kısılırken biraz eğildi ve, “Lütfen Jac’e söyleme ama kıyafetlerini bulamıyor,” dedi.

“Ne?” diye haykırdı Maureen. “Lanet olsun Tom. Hadi AMA. Yapacağınız tek BİR iş vardı. Bir! Sadece gelmek. Ve siz...” Kendini durdurup derin bir nefes aldıktan sonra kendini gülümsemeye zorladı. “Tamam, her neyse. Devam edelim. Bir sonraki teste geçiyoruz.” Başıyla nedimelerden birine işaret verdiğinde kız telefonunda bir şeyler yapmaya başladı. Müzik sesi odayı kapladı, Kelis’in “Milkshake” şarkısı. “Sallayın popolarınızı beyler!” diye bağırdıktan sonra nedimelerden birine bir şeyler fısıldayarak odaya geri döndü. Nedime başıyla onaylayıp onun en öndeki yerini aldı.

Maureen aceleyle oturma odasından geçip Jacqueline’in beklediği yatak odasına girdi. Dakikalar sonra, müziğin uğultusuna rağmen Jacqueline’in, “Cidden mi?” dediğini duydum.

İç geçirmeden edemedim. Sahiden, bu sağdıçlar sorun çıkarmak dışında ne işe yarardı? Yatak odasına gidip kapıyı çaldım. Jacqueline başını kaldırıp, “Aman Tanrım, sağdıcımız eksik Meddy!” dedi.

“Evet duydum. Bak, bunun büyük bir mesele gibi görüldüğünün farkındayım ama değil. İnsanların birinin eksik olduğunu fark edemeyeceği kadar nedime ve sağdıcınız var, fotoğrafların da bir o kadar güzel olacağına söz veriyorum.”

“Peki ya törenden sonra sunağa doğru yürürken ne olacak? Becca’yı tek başına yürütemem, bu çok üzücü.”

“Başka bir çiftle birlikte yürüyebilir. Sunağa doğru yürürken sağdıç iki nedimenin arasında dursun,” diye çözüm sundum hemen.

Jacqueline ve Maureen aralarında bakışarak söylediklerimi

kafalarında tarttı, sonra Maureen omuz silkti. “O haklı. En iyi seçeneğimiz bu.”

Jacqueline iç çekti. “Tamam. Sen söyleyebilir misin?”

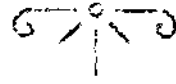
“Ben ona durumu anlatırım,” dedi Maureen, “Sen endişelenme.” Jacqueline’in elini sıkıca tutup odadan çıktı.

Jacqueline başını duvara yaslayıp tuttuğu nefesini bıraktı. “Karmakarışık bir gün.”

Tahmin bile edemezdi. “Düğünler hep böyledir. Ama inan bana, seninki harika gidiyor. Ve muhteşem görünüyorsun.”

Hafifçe gülümsedi. Ona fotoğraf çekmek için geri döneceğimi söylediğimde başıyla onayladı. Bu ufak engel çözüldükten sonra penjemputan seremonisinin devamı hızla geçti. Çocuklar tüm sınavları ve işkenceleri geçtiğinde süite girmelerine izin verildi. Tom’un, gelini gelinlikle gördüğü ilk anı ve yüzündeki herkesin “yaaa” demesine neden olan ifadeyi yakaladım. Duvağını kaldırıp –Çin-Endonezya geleneklerine uygun olarak– yanağına iffetli bir öpücük kondurdu. Gelinin ailesi onaylarcasına gülümsüyordu. Gelin süitinden ayrılmadan önce Jacqueline’in, anne babasına sarıldığı ve acara penjemputanın sona erdiği andaki ağlamaklı anları yakaladım. Artık düğün şenlikleri başlıyordu.

19

Bir sonraki adım, çoğu çiftin hoşlandığı çay seremonisiydi. Gelin ve damat, büyüklerine çay ikram ediyor; büyükler de onlara hediyeler veriyordu. Geleneklere göre, hediye ya altın olarak ya da para dolu bir kırmızı kese olarak verilirdi. Gösterişli Çin-Endonezya düğünlerinde, teyzeler ve amcalar genellikle birbirini alt etmeye çalışırlardı. Bir düğünde, bir amcanın en sevdiği yeğenine araba hediye ettiği anın fotoğrafını bile çekmiştim. Nadir de olsa böyle anlar yaşanıyordu. Tom ve Jacqueline'in aileleri bu kadar zenginken, en büyük hediye ne olacağını kim bilebilirdi?

Etkinlik alanındaki atmosfer gergindi. Seb ve ben yerlerimizi aldık: Ben gelin ve damadın fotoğraflarını çekebilmek için aile büyüklerinin arkasına geçerken, Seb odanın diğer ucuna gitti. Tüm teyzeler, amcalar, büyükanne ve büyükbabalar çay ikramı için sıralarının gelmesini beklerken yan gözle birbirlerine bakıyordu. Düğün organizatörü gelin ve damadın yanına tünemiş, ikişer ikişer çıkacak olan akrabaların isimlerini söylüyordu.

Çıkan ilk çift, Tom'un anne ve babasıydı. Maureen, üstün-

de dumanı tüten iki fincan oolong çayının durduğu tepsiyi Jacqueline ve Tom'a uzatırken deklanşörüm düzinelerce fotoğraf yakaladı. İkisi de birer fincan alıp başlarını eğerek Tom'un ailesine sundular. Tom'un anne ve babası zarif gülümsemelerle kabul edip bir yudum aldıktan sonra fincanları tepsiye geri koydu. Tom ve Jacqueline onları selamladıktan sonra Tom'un babası cebinden bir şey çıkardı ve gösterişli bir kâğıt parçasını onlara hediye etti.

Düğün planlayıcısı, "Yeni evinizin tapusu!" diye duyurduğunda konuklar ooo, ayy ve alkış sesleriyle karşılık verdi. Tom ve Jacqueline, Bay ve Bayan Sutopo'ya sarıldıktan sonra Maureen tapuyu önceden hazırlanmış kutuya koymadan birlikte fotoğraflarını çektim.

Bir sonrakiler Jacqueline'in anne ve babasıydı; Jacqueline'e o sabah erken saatlerde fotoğrafını çektiğim muhteşem mücevher setini ve Tom için de Chopard saat taktıklarında, düğün planlayıcısı, "Sınırlı üretim, BMW'den pahalı," diye duyurdu. Seyirciler, takdirle alkışlarken hediyeler kadife kutuda bekleyen tapunun yanına katıldı. Konukların geri kalanı da yaşlıdan gence olacak şekilde aynı şeyleri tekrarlardı.

Cartier ve Patek gibi birkaç saat ve Jacqueline'in teyzelerinden birinin La Cornue fırın ile amcasının Hastens yatağı gibi daha büyük eşyalar için de faturalar eklenmişti. Bir de mücevherler vardı: Yine yeniden Cartier, birkaç Bulgari ve biraz da Tiffany. Son olarak, her zamanki gibi kırmızı keseler vardı. Bunlar yüz dolarlık banknot desteleriyle doldurulmuş şişkin keselerdi. Kırmızı kesesine biraz daha fazla para destesi dolduran bir teyze gördüm; görünüşe göre tüm bu akıl almaz hediyeler karşısında kendini aşağıda hissetmişti. Onun için

üzülmüştüm. Hiç kuşkusuz, çay seremonisi en çok uzaktan akrabalar için stresli geçiyordu.

Herkes tamamlandığında, Maureen tüm hediyeleri koymak için başka bir kutu istemek zorunda kaldı. Herkes alkışladıktan sonra öğle yemeği yemek için farklı bir salona geçtiler.

“Bana ihtiyacın var mı?” dedi Seb, kamera ekranından başını kaldırdığında. “Yoksa öğle yemeğine geçeyim mi?”

“Git sen, ben idare ederim. Sağdıçlarla ve diğer her şeyle ilgilendiğin için teşekkür ederim.”

“Ne zaman istersen. Sonra görüşürüz.”

Maureen’in iki kutuyu birden kaldırmaya çalıştığını gördüğümde, kameramı omzuma takıp ona doğru koştum.

“Dur sana yardım edeyim.”

Şaşkın şaşkın başını kaldırıp bana baktı. “Ahh, hiç sorun değil, ben hallederim.”

Kutuları üst üste koyup homurdanarak kaldırırken tereddüt ederek onu izledim. Üstteki kutu tehlikeli biçimde sallandı ve devrilip tüm o pahalı mücevherler yere saçılmadan önce onu tam zamanında yakaladım.

“Off, teşekkürler. Sanırım halledemiyormuşum.”

“Neden kimse sana yardım etmiyor? Bunlar çok ağır.”

Maureen sırtıttı. “Bu iş için güvendikleri tek kişi benim.”

“Tabii, mantıklı. Harika bir baş nedimesin. Sana sahip olduğu için çok şanslı.”

Gülümsemesi biraz solduğunda yanlış bir şey söyleyip söylemediğimi merak ettim. Gelin süitine giden yolun geri kalanında sessizce yürüdük. İçeri girdiğimizde Maureen, “Kutuyu sehpanın üzerine bıraksan yeter,” dedi. Dediğini yaptıktan sonra tekrar tereddüt ettim. Gitmem mi yoksa onu beklemem

mi gerekirdi? Aklımı okumuş gibi, “Artık gidebilirsin,” dedi, eliyle beni kovarken.

Dışarı çıkıp programı kontrol ettiğimde rahat bir nefes aldım. Şu an öğle yemeği yeniliyordu ve sonrasında da günün en sıcak vaktinde, herkesin biraz dinlenmesi için birkaç saatlik mola verilecekti. Öğleden sonra portre vakti gelene kadar birkaç saat kimsenin bana ihtiyacı olmayacaktı, sonrasında da düğün merasimi ve resepsiyon olacaktı. Tüm düğün çalışanları için öğle yemeği verilen restorana gitmek üzereyken telefonum çaldı. İkinci Teyze’nin yüzü ekranda belirdi.

“Meddy, bir sorun var.”

Kalbim durdu. “Ne oldu?”

“Ah Guan’ın telefonu. Sürekli çalışıyor, biri onunla çok fena konuşmak istiyor. Belki açıp...”

“SAKIN açma! Hemen geliyorum.”

Odama dönerken tüm yol boyunca koştum. Daha kapıyı açmadan bile hafif bir müzik sesi duyabiliyordum. Kartı delirmiş gibi kapıdaki sensöre okutup odaya daldım. Dördüncü Teyze yerinden sıçradı ama beni görünce içini çekti.

“Bana kalp krizi geçirteceksin!”

“Bu müzik de ne?” dedim içeri girdiğimde.

“Ayakkabılar!” diye azarladı Dördüncü Teyze.

Cidden mi? Ayakkabılarımı fırlatıp yatağa doğru koştum. Biri Ah Guan’ın üstüne yorgan örtüp alttan görünen çorapları dışında her yerini kapatmıştı. Müzik masanın üstünde ters bir şekilde duran telefonundan geliyordu çünkü İkinci Teyze’nin dediği gibi biri onu arayıp duruyordu.

“Neden sessize almadınız?” Telefona uzanırken duraksadım. Ne yapacaktım? Artık buradaydım ama ne yapmam ge-

TEYZELERİNİ ARA

rektiğini bilmiyordum. Cevaplayacak mıydım? Asla olmaz. Bunu yapamazdım. Ben hâlâ orada donmuş hâlde beklerken telefonun müzik sesi yarıda kesildi. Odaya yoğun ve ağır bir sessizlik çöktü.

“Tekrar çalacak,” dedi Dördüncü Teyze. “Son on dakikadır çalıyor. Er Jie dayanamayıp dışarı çıktı.”

“Dışarı derken?” Kafamı kaldırdığımda balkonda Taiciçü-en yapan İkinci Teyze’yi gördüm.

“Bu pozisyona ‘Beyaz Turna Bacaklarını Açıyor’ deniyor,” dedi. Ona baktığımda, “Ne? Ben ciddiym. Sence bu isimleri uyduruyor olabilir miyim?” dedi.

“Aslına bakarsan, evet.” Başımı iki yana salladım. Ne diye şu an Taiciçü-en pozisyonlarının isimleri hakkında tartışıyordum ki? “Büyük Teyze ve annem nerede?”

“Öğle yemeğine gittiler. Acıktıklarında ne kadar sinirli olduklarını biliyorsun. Çok... açlığı sinirine vurmuş oluyorlar. Aaa, az önce yeni bir terim buldum!”

“Doğrusu ‘açlığı başına vurmuş’ ve hayır, o terimi sen bulmadın.” Telefon konusuna odaklandım. *Pekâlâ Meddy. Düşün. Tamam, her şeyin bir sırası var: önce kimin aradığını öğrenmemiz gerek. Evet. Tamam.*

Derin bir nefes alıp elimi uzatırken aynı zamanda vücudumun geri kalanı da telefondan uzaklaşıyordu. Dudaklarım bile saklanıyor, sanki tüm cildim sürünerek kaçmaya çalışıyordu. Yüzümü buruşturarak telefonu aldım ve ekrana dokundum. Ekran aydınlandığında şifreyi ya da parmak izini girmemi istedi.

Sesli bir şekilde küfrettim.

“Ne oldu?”

“Parmak izine ihtiyacım var.”

Dördüncü Teyze, “Off. Hmm, evet sana bu konuda yardımcı olamayacağım,” dedikten sonra kaşlarını almaya devam etti.

“Tabii, sen dert etme,” diye mırıldandım yatağın yanına doğru yürürken. “Pekâlâ. Bunu yapabilirim. Abartılacak bir şey yok. Hiç sorun değil.” Tuvalete koşup bir el havlusu aldıktan sonra elime sardım. Derin bir nefes aldım. Yorganı kaldırıp elini gördüğümde dişlerimi sıktım. Solgun elini. Manken eli kadar solgun. Kahretsin, kahretsin, kahretsin. Dikkatli bir şekilde hareket ettirerek başparmağını ekrana bastırdım. Hiçbir şey olmadı. Ahh. Pekâlâ, diğer parmak. Yine bir şey olmadı. Artan çaresizliğimle işaret parmağını denedim ve sonunda tuturdum. Ekranın ışığı yandı ve kilit açıldı. Sana şükürler olsun, yüce İsa. Elini bırakırken tüm vücudum titriyordu. Iyy.

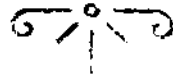
Sonra ödülüne baktım. Ah Guan’ın kilidi açılmış telefonu. İlk iş ayarlara girip telefonun kilidini kaldırdım ki telefonu açmak için tekrar parmak izine ihtiyaç duymayalım. Sonra arama listesine tıkladım ve...

“Kahretsin.”

“Ne oldu?” dedi Dördüncü Teyze.

Kafamı kaldırıp dehşet içinde ona bakarken ağzım açık kalmıştı. “Arayan Maureen Halim.”

20

“Maureen Halim kim?” dedi Dördüncü Teyze odaya girerken.

“Baş nedime.” Ses tonumdan sersemlediğim anlaşıyordu. Anlamıyordum. Maureen neden Ah Guan’ı arasın ki? Tam bunu düşünürken bir mesaj geldi.

Maureen (13.32): Hangi cehennemdesin???

Maureen (13.32): Her şey hazır!!

Maureen (13.32): Bu senin fikrindi, şimdi bana geri adım attığını söyleme!!

Ne geri adım atması? Parmaklarım zihnimden daha hızlı hareket ederken, ben daha ne olduğunu anlayamadan cevap yazdım.

Ah Guan (13.33): Geri adım atmak yok ama şimdi konuşmam.

Maureen (13.34): Konuşamaz mısın?! Benimle dalga mı ge-
çiyorsun şu an?

Telefon tekrar çaldığında bu kez açtım. O bir tirada başla-
madan önce tek kelime etmeme gerek kalmadı. Öyle ki onu
hoparlöre almama bile gerek yoktu; sesi küçük, sessiz odada
acı verecek derecede net duyuluyordu.

“Seni siktiğimin bok kafalısı, hemen buraya gelip sıçtığın
boku temizlesen iyi olur, yoksa seni ihbar ederim. Kapının
kilidi açık. Onlar ortadan kaybolduğumu anlamadan yemek-
haneye döneceğim. Kaldır. Kıçını.” Ardından aramayı bitirip
beni telefona bakakalmış hâlde bıraktı.

“Vay, bu Maureen denen kız çok sinirli,” dedi İkinci Teyze
arkamdan. “Taiciçüen yapması gerek.”

“Sanırım Ah Guan’ın öldüğünü anlamaması için onun al-
ması gereken şeyi almam gerekiyor,” dedim güçsüz bir şe-
kilde.

“Ben seninle gelirim,” dedi İkinci Teyze. “Taiciçüenimi
yaptım, çok sakinim. Sakin birine ihtiyacın var.”

Haksız sayılmazdı. Ona teşekkür ettikten sonra birlikte
odadan ayrıldık.

“Nereye gidiyoruz?”

“Şey, en son bıraktığımda Maureen gelin süitindeydi, o yüz-
den sanırım oradan başlayacağız.” Yürümeye devam ederken
kafamda uğursuz bir şüphe belirmeye başladı. Düşündüğüm
şeyin olmamasını umuyordum ama gelin süitine vardığımda,
kapıdaki sürgü kilitli konumda ve kapı hafif aralık bırakılmış-
tı, böylece kapı kendiliğinden kapanıp otomatik olarak kilit-

lenmiyordu. Midem burkulsa da kendimi kapıyı çalmaya zorladım ve, “Maureen? İçeride misin?” diye seslendim.

Cevap gelmedi. Kapıyı hafifçe iterek açtım ve içeri baktım. “Maureen?”

Yine sessizlik. İkinci Teyze kapıyı sonuna kadar itti. Ya da en azından denedi. Arkasında onu engelleyen bir şey vardı. Karşılıklı bir bakış attıktan sonra geçebileceğimiz kadar aralanması için ittik. Kapının arkasındaki şeyin ağır bir spor çantası olduğunu gördük. Eğilip fermuarı açtık ve...

“Ahh, kahretsin,” dedim iç çekerek.

“Ne oldu? İçinde ne... ah.”

Sıktığım dişlerimin arasından soludum. “Çay seremonisindeki hediyeler.”

“Vayyy, bu parça harika,” diye haykırdı Dördüncü Teyze, kadife kutuyu açıp içinde elmas bir kolye bulduğunda. Onu, bir annenin yeni doğan bebeğini okşadığı gibi hayran hayran okşuyordu. “Bir tanesi bende kalamaz mı?”

“Hayır!” diye tersleyip kutuyu elinden aldım. Kapatıp spor çantasına geri koydum. Arkama döndüğümde İkinci Teyze suçlu suçlu bakıyordu. Otel odamın ortasında Taiciçüen yaparken esnettiği kollarından birinde kalın, altın bir Cartier bilezik, diğerinde Patek Philippe saat vardı. “İkinci Teyze!”

“Onları almayacaktım,” diye mırıldandı. Sadece Taiciçüen yaparken nasıl görüldüğünü görmek istedim.” Farklı bir pozisyona geçerken, “Kuş Kuyruğunu Tutuyor duruşu. Aaa, güzel görünüyor ha?”

Dördüncü Teyze takdir eder gibi başını salladı.

Yanına gidip elimi uzattım, “Onları geri ver.”

“Çok mızıkçısın.” Takıları çıkardıktan sonra somurtarak elime bıraktı.

“Benim ya da bizim, neler olduğunu çözmemiz gerekiyor.” Odada volta atmaya başladım. “Pekâlâ, görünüşe göre Maureen ve Ah Guan her nasılsa birbirlerini tanıyorlar ve çay seremonisinin hediyelerini çalmayı planlamışlar. Maureen hediyeleri kutulardan çantaya taşıdı ve Ah Guan’ın da onları alması gerekiyordu, ki bunu da onun yerine biz yaptık ve şimdi... şimdi ne olacak?”

“Biraz çay iç Meddy, çok gerginsin,” dedi Dördüncü Teyze, en sevdiğim çay olan Tie Guan Tin’le dolu, dumanı tüten bir fincanı bana uzatırken.

“Çayda kafein var, onu daha da strese sokar. Onun yerine Taiciçüen yapsan daha iyi Meddy. Gel, benimle birlikte yap.” İkinci Teyze çay fincanını elimden alıp masaya bıraktıktan sonra Taiciçüen pozisyonu aldı. “Vahşi Atın Yelesini Ayırıyor,” dedi iki elini birden uzatırken.

İnanamıyordum. “Balkona çıkıp düşüneceğim.” Dışarı çıkıp sürgülü kapıyı arkamdan kapattım. Balkon korkuluklarına yaslanarak derin derin nefes verdim. Önümde dağ manzarası vardı, ki bu “okyanus manzarası yok” demenin kibar bir yoluydu ama tüm bu ağaç ve yeşilliğin görüntüsü sakinleştiriyordu. Pekâlâ, yani Ah Guan sandığımdan daha büyük bir pislikti. Gözlerimi kapattım. Bir an için kendimi onun yerine koydum. Pahalı hediyelerle dolu bir spor çantam var. Ne yapardım?

Bir an önce adadan kaçardım.

Bize seyahat detaylarının olduğu bir e-posta göndermişlerdi. Telefonumu çıkarıp e-postayı açtım ve “çalışanların tekne çizelgesi” yazan yere kadar kaydardım. Tabii ki, geceyi burada geçirmeyecek olan çalışanlar için on beş dakika içinde bir yat yola çıkacaktı. Bir sonrakinin kalkmasına altı saat vardı. Ah Guan olsa bir an önce gitmek isterdi. Peki ama spor çantasını nasıl kaçıracaktı?

Zambaklar. O olsa buraya kasalarla gelirdi. Sanırım çantayı kasalardan birinin içine sokardı ve kimse de anlamazdı. Doğru. Dolayısıyla, planının bu olma ihtimali yüksekti. Şimdi bunu çözdüğüme göre, ben ne yapacaktım? Maureen onun burada olmadığını öğrenmesin diye spor çantasını almıştım. En iyisinin hâlâ hayattaymış gibi görünmesi olacağını düşünmüştüm. Ama onların planlarına göre hareket edersem, bu Jacqueline ve Tom’un hediyelerini çalmış olacağım anlamına geliyordu. Ve onlar bunu hak etmiyordu. Zaten katil olmuşum, artan suçlar listesine “hırsız” maddesini eklememe gerek yoktu.

Hediyeleri onlara geri verecektim. Sadece bunun bir yolunu bulmam gerekiyordu. Öylece gidip Jacqueline’e baş nedimesinin yalancı, hırsız pisliğin teki olduğunu söyleyemezdim çünkü o zaman nasıl öğrendiğimi açıklamam gerekirdi. Belki spor çantasını gelinin süitinin önüne bırakabilirdim? Ama o zaman Maureen, Ah Guan cephesinde bir şeylerin ters gittiğini anlardı. Ahh. Tamam. Bir şekilde çözecektim. Bu sırada odamda acayip bir ceset ve bir çanta dolusu çalıntı mal olacaktı çünkü neden olmasındı ki?

Biri cam kapıya tıklattı. Açtığımda Dördüncü Teyze, “Bir süre burada kalacaksın değil mi? Er Jie ve ben öğle yemeğine gidiyoruz. Açlıktan öleceğiz,” dedi.

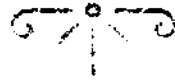
“Ahh. Olur, tabii ki. Gidin siz. Ben yokken, şey, ona göz kulak olduğunuz için teşekkür ederim.”

“Elbette, aileler böyle yapar,” dedi İkinci Teyze. Ayakkabılarını giyip benimle vedalaşarak odadan çıktılar. İçeri girip balkon kapısını kapattım ve Dördüncü Teyze’nin bana yaptığı çaydan bir yudum aldım. İç çekerek diğer yatağa çöktüm ve Ah Guan’a baktım. Daha doğrusu yorganın kapladığı tepeciğe. Ah Tanrım, bizden birinin bir cesedin olduğu yatakta saatlerce uyumak zorunda kalacağı kafama şimdi dank etmişti. Akıl alır gibi değildi. Ben... ben küvette uyurdum. Veya anemle. Ya da yerde. Ah Guan’ın cesedinin soğuduğu yatak dışında her yerde. Aşağıdan görünen çoraplarına baktım. Bunun altında gerçek bir insan vücudunun olması inanılmaz geliyordu. Benim öldürdüğüm bir insanın vücudu. Ve orada, masanın üzerinde de bir spor çantası. Alıp dolaba koydum. Bir çanta dolusu çalıntı mücevher ve parayı bu şekilde ortada bırakmak yanlış geliyordu.

Tam dolabın kapısını kapatırken biri kapıyı çaldı. Hiç düşünmeden kapıyı açıp, “Bir şey mi unuttun Dördüncü...” derken son kelime boğazımda düğümlendi. Çünkü karşımda duran Dördüncü ya da İkinci Teyze değildi.

Nathan’dı.

21

“Nathan!” diye haykırdığımda bunun “şok olmuş ya da dehşete düşmüş” gibi değil “hoş bir sürpriz olmuş” gibi duyulmasını umuyordum. Normal şartlar altında, demek istediğim odamda bir ceset ve çalıntı şeylerle dolu bir çanta olmadığında onu gördüğüme şok olmaz veya dehşete düşmezdim. Odadan çıkıp kapıyı arkamdan çektikten sonra rahat bir nefes aldım.

İşte oradaydı. Benim Nathan’ım. “Selam.”

“Selam,” dedi, sanki tüm dünyada görmek istediği tek kişiymişim gibi gülümserken. Üniversite zamanlarımızdan beri insanlar üzerinde böyle bir etkisi vardı. Safeway’deki kasiyere gülümsediğinde çocuk eriyip giderdi. “Biraz boş vaktim var... tamam, aslında yok ama ben biraz boş zaman yarattım, seni düşünmeden yapamıyorum Meddy.”

“Ben de.” Yalan sayılırdı çünkü ceset aklımdan çıkmıyordu; ama son dört yıldır ona takıntılı olduğum düşünülürse teknik olarak yalan değildi. Duymak istediği şey bu olmalıydı ki bir an sonra kollarını belime dolayıp beni kendine çekti. Durdu, dudakları benimkilerden birkaç santim uzaktayken özlem kontrolümü ele geçirdi ve aramızdaki mesafeyi kapattım.

Her öpücüğümüz gibi bu da nefesimi kesti, dünyayı durdurdu. Zaman durdu, havadaki moleküller dondu ve şu anda ne ben ne o ne de diğer şeyler vardı. Sadece biz vardık. Onu açlıkla öperken, o da aynı tutkuyla karşılık verdi. Dudaklarım hafifçe aralanırken dili ağzımın içine kaydı. Karnımda erimiş lav birikiyordu. Ona doyamıyordum. Tadı sarhoş ediciydi, dilinin dilim üzerindeki nazik dokunuşları aklımı yitirmeme sebep oluyordu. Beni sahiplenircesine sımsıkı tutan ellerinden biri göğsümü kavramak için hareketlendiğinde sırtımı bir kedi bükerek avucunu doldurdum ve dokunuşunun altında tenimin alev alev yandığını hissettim. Tanrım, onu o kadar istiyordum ki.

“İçeri girebilir miyiz?” diye mırıldandı, dudakları boynumda gezinerek arzuyla inlememe neden oldu. Kollarımı ona daha sıkı sararken kelimeler dudaklarımdan anlamsızca döküldü.

İçeri. Birbirimizin kıyafetlerini yırtıp tenin tene, onun sıcağlığının benimkine karışacağı yere, içimde...

İçeri. Ah Guan'ın cesedinin soğuduğu yere. Gözlerim anında açıldı. Elektrik çarpmış gibi görünüyor olabilirdim. Tüm kaslarım kaskatı olurken puta döndüm. “İçeri mi?” diye cıykladım.

Nathan hafifçe geri çekildi. Gözlerimi inceledi. “Evet, ben sandım ki...” Kızardı. “Çok ileri gittiysem özür dilerim...”

“Hayır! Hayır gitmedin. Gerçekten ama gerçekten seninle içeri girmeyi çok isterim. Kaç kez bunun hayalini kurduğuma inanamazsın. Sadece... kahretsin, aslında kapıda kaldım.” Ceplerimde anahtar kartımı aradım. Yalan da değildi. Nathan'ı burada görünce kapıyı kapatma telaşımdan masadaki kartı almayı unutmuştum.

“Ah. Sorun değil, bende âna kart var.” Gülümseyerek cebinden bir kart çıkardı. “Bak, her şeyin çok hızlı ilerlediğinin farkındayım ama şey... Aslında seninle oturup konuşabilmeyi çok isterdim, arayış kapatmamız gereken çok şey var ve tamamen dürüst olmam gerekirse, üniversitedeyken nerede yanlış yaptık hâlâ anlamıyorum. Ne yaptığımı anlamaya çalışırken kafayı yedim ve aynı hatayı tekrar yapmak istemiyorum.”

“Yapmadın. Sen hiçbir şey yapmadın.”

Kafa karışıklığı yüzünden okunuyordu.

“Seninle uzaklara taşınmaktan çok korktum ve sadece kafayı yedim. Burada kalıp aile şirketine yardım etmek istiyordum; ama senin de benim yüzümden iş teklifini reddetmeni istemedim. Evet. Hayatımın en büyük hatasıydı. İnan bana, gitmene izin verdiğim için her gün kendime kızıyorum.”

Nathan gülümsedi ve Tanrım, gülümsemesi o kadar güzeldi ki... Sanki yıllar yüzüne kazınmış gibiydi. “O zaman. İlişkimizin içine ben etmedim mi?”

“Tanrım, hayır! Sen benim hayatımın aşkıydın. Ben de düzgünce konuşmak istiyorum...”

Ben “ama” diyemeden kartını kapıya tuttu ve kapı kolunun üstündeki ışık kırmızıdan yeşile döndü. Kilit klik sesiyle açıldığında Nathan kapıyı benim için açtı. Kalbim durdu. Tüm benliğim donup kaldı.

Ama Nathan, benim sandığım gibi içeri girmek yerine dışarıda bekledi.

Şaşkın, sersemlemiş bakışlarımı fark ettiğinde dudaklarına acıklı bir gülümseme kondurdu. “Bu konuda net karar vermediğin açık Meddy. Sana istemediğin hiçbir şeyi yaptırmam. Bu hafta sonu bittiğinde ikimiz hakkında konuşmak için dün-

ya kadar vaktimiz olacak.” Elimi tutup sıcaklığıyla sardıktan sonra dudaklarına götürdü. Elimi büyük bir saygıyla öperken dizlerimin bağı çözüldü. “Sen beklemeye değersin.” Serbest kalan bir saç tutamını kulağımın arkasına sıkıştırdıktan sonra parmaklarını, yanımdan boynuma doğru sürükleyerek zevkten titrememe sebep oldu.

“Bu hafta sonundan sonra,” diye söz verdim. “Tamamen senin olacağım, söz veriyorum ailemle ilgili her şeyi ve neden bu kadar aptal olup ilişkimizi bitirdiğimi anlatacağım.”

Gülümsemesi tüm yüzünü aydınlatırken o hâlâ eski Nathan’dı, yıllar önce deli gibi âşık olduğum çocuktu ve bu güneşin doğuşunu izlemek gibiydi. Dudaklarının her bir enfes kıvrımını, bağımlılık yapan tadını ezberlemeyi o kadar çok istiyordum ki onu tekrar öptüm. Birbirimizden ayrıldığımızda ikimiz de nefes nefeseydik. Kapıdan içeri süzülürken neredeyse tamamlanmış gibi hissediyordum. Gözü omzumun üzerinden bir yere takıldığında gülümsemesi dondu.

“O...” Kaşlarını çatarak kapı aralığından boynunu uzattı. Tekrar konuşmaya başladığında ses tonu tüm sıcaklığını yitirmişti ve bana bir yabancıymışım gibi bakıyordu. “Yatağında bir adam mı var?”

O an kafama dank etti. Ah Tanrım, cesedi görmüştü. CESEDİ GÖRMÜŞTÜ.

Ama Nathan’ın yüzünde korku değil, hayal kırıklığı belirdi.

Biraz tuhaf bir kahkaha attı. “Kimseyle görüşmediğini sanıyordum ama...” Tekrar keyifsiz bir kahkaha attığında yüz ifadesini görmeye dayanamıyordum. İhanet. Bunu görmek yüreğimi sızlatıyordu. Küçük bir parçam bunun şok-dehşet karışımından çok daha kötü olduğunda ısrarcıydı. Küçük bir

parçam, “Hayır! O erkek arkadaşım değil! Sadece dün gece görücü usulü randevuya çıkıp öldürdüğüm biri, benim için hiçbir anlamı yok yemin ederim! Onu öldürene kadar gerçek adını bile bilmiyordum!” diye haykırmak istiyordu.

Ama orada bir aptal gibi gözlerimi kırpıştırarak hayatımın aşkının, benim hâlâ odamda uyuyan bir adama bağlıyken ortalıkta sevişen, aldatan bir pislik olduğumu düşünmesine izin verdim.

“Her neyse.” Bana, Trader Joe’s’taki aşırı samimi kasiyerin susmasını sağlamak için yapacağınız şekilde ağzını sımsıkı kapatarak gülümsedi. “Görüşürüz Meddy.” Sonra gitti. Odama geri dönüp kapıyı kapattım ve gözlerimde çoktan yaşlar birikmeye başlarken kapıya yaslandım. Göğsüm sanki biri demir bir yumrukla kaburgalarımı parçalamış, kalbimi tutup yerinden sökmüş gibi ağrıyordu ama Nathan’ın gitmesini engellemek için elimden hiçbir şey gelmiyordu.

22

Annem beni yataklardan birinde iki büklüm olmuş, onun Kore dizilerinden birini izliyormuşum gibi hıçkıra hıçkıra ağlarken buldu.

“Meddy?” Koşa koşa yanıma gelip hafifçe omzumu sarstı. “Kenapa”? Ne oldu? Neden ağlıyorsun?”

Kafamı kaldırdığımda onun yuvarlak, buruşuk yüzünü görmeye dayanamadım. Gözlerimden yeni yaşlar süzülürken “Özür dilerim anne. Çok özür dilerim,” dedim. Tüm bunlar, hepsi çok fazlaydı. Ah Guan. Annem ve kız kardeşlerinin tek kelime etmeden Ah Guan konusunda bana yardım etmeleri. Aslında benim nasıl aile işinden ayrılmayı planladığımı.

Tabii ki, Nathan. Ruh eşimle üniversitede tanışmış, dönüşü olmayacak şekilde âşık olmuş ve bunu anneme hiç anlatmamıştım. Aptalca olsa da bir şekilde en büyük ihanetimi buymuş gibi hissediyordum. Ve şimdi onu tekrar kaybetmiştim.

“Sadece...” Derin bir nefes aldım. “İşler çok karıştı. Ve tüm bunlara seni bulaştırdığım için özür dilerim.”

Tuttuğu nefesini bıraktı. “Aiya. Tabii ki tüm bunlara bu-

* (Endonezce) Neden? (ç.n.)

laşacaktım.” Belli belirsiz Ah Guan’ı işaret etti. “Ben senin annenim. Seni korumak zorundayım.”

“Ama olay da bu anne. Beni korumanı istemiyorum. Bunu çok uzun zamandır yapıyorsun ve bunun için minnettarım ama bu kadar darmaduman olmamayı dilerdim, anlıyor musun? Keşke beni korumak zorunda kalmasaydın.”

Annem bana ufak, kederli bir gülümseme sundu ve kendimi bildim bileli yaptığı gibi elini yanağıma yerleştirdi. “Sen darmaduman değilsin. Sadece yanlışlıkla birini öldürdün. Kötü şans. Herkesin başına gelebilir.”

Bu, her şeye rağmen beni güldürdü. “Yanlışlıkla randevuya çıktığın adamı öldürmenin herkesin başına gelebilecek bir şey olduğunu sanmıyorum anne.” İç çektim. “Sana karşı dürüst olmadım ve bunca olan biten şeyin arasında sana Nathan hakkındaki gerçeği anlatma şansım olur mu bilmiyorum, o yüzden... sana anlatmak istiyorum anne. Artık senden bir şey saklamak istemiyorum.”

Annemin yüzüne bir ışık doğarak yılların izlerini sildi, onu yirmili yaşlarında, heyecan ve kahkaha dolu gibi genç ve enerjik gösterdi. “Evet,” dedi. “Anlat bana.”

Birkaç dakika sonra, balkonda oturup ellerimizde çay fincanlarımızı tutuyorduk.

“Nathan’la üniversitenin ilk haftasında tanıştık. İlk görüşte aşktı, çok saçma olduğunun farkındayım ama... Öyle işte.”

Güldü. “Babanla düğünde tanıştığımı biliyorsun. Sürekli bana gülümsüyordu, aduh ona o kadar sinirlendim ki ‘Eh, ne bakıyorsun ha? Bana bakmayı keser misin?’ dedim ve o da ‘Güzel şeyleri izlemeyi seviyorum,’ diye karşılık verdi. İşte bu kadar, GÜM diye âşık oldum.”

Babam ve annemin genç ve âşık hâllerini düşünmek acı ama tatlı bir histi. “Olan onca şeyden sonra nasıl oluyor da ondan bu kadar sevgiyle bahsedebiliyorsun?”

“Ah, Meddy. Çünkü sen varsın. Ayrıca baban başlarda çok nazikti. Her zaman beni dinleyen, çok iyi bir adamdı. Birbirimize karşı iyi olmak için çok çabaladık. Yürütemedik ama önemi yok, sen yetersin.”

Uzanıp elini tuttum. Teni benimkinden daha pürüzsüzdü ve ben küçükken, zorbalığa uğradıktan ya da bir sınavdan kaldıktan sonra kucagında ağırlarken saçlarımı okşamasının nasıl bir his olduğunu hatırladım. Annemin elleri hep böyle pürüzsüzdü ama artık, üstünde kırışıklıklar ve yaşlılık lekelerinin de olması beni sarsıyordu. Benim yüzümden ne kadar yaşlanmıştı?

“Ee anlat bakalım, ne oldu o çocukla?”

İç çektim. “Hey şey oldu. O benim her şeyimdi ve sanırım beni en çok da bu korkuttu. On sekiz yaşındaydım. Henüz her şeyimi bulmaya hazır değildim, anlıyor musun? Bir de tabii aile laneti var.”

“Hangi aile laneti?”

Gözlerimi ona diktim. “Biliyorsun işte, ailemizdeki erkeklerin hepsini kaçıran lanet hani! Ben çocukken sen ve teyzelerim bundan bahsediyordunuz. Hepiniz ‘Ah, çok şanssızız, kocalarımızın bizi terk etmesiyle lanetlendik,’ diyordunuz.”

Annem kahkahalarla güldü. “Aile lütfu demek istiyorsun herhâlde?”

“Ne?”

“Aiya, buna başta lanet diyorduk çünkü kocalarımız bizi terk ettiği için elbette üzgündük. Ama birkaç yıl sonra bunun aslında lanet olmadığını anladık. Bu bir aile lütfuydu. Baban

TEYZELERİNİ ARA

beni terk ettiği için teyzelerininle daha da yakınlaştım. Onlar da kocaları ve oğulları olmadığı için birbirleriyle daha fazla yakınlaştılar. Ve seni de hepsi kızları olarak görüyor. Dört anneyle büyümüş gibisin. Bu bir lütuf Meddy. Çekirdek ailemize sahip olduğumuz için çok şanslıyız.”

Gözlerim doldu. Bunca yıl, buna hiç bu açıdan bakmamıştım ama annem haklıydı. Dört anneyle büyümek gerçekten inanılmazdı. Hayatımda kıymetini bilmediğim çok fazla sevgi olmuştu.

“Haklısın anne.”

“Ayrıca babanı bizden alan lanet değildi zaten. Sadece yürütemedik, sorun değil, biz de yolumuza baktık. Teyzelerin ve enişterelerin için de aynı şey geçerli. Belki başta kalp kırılır ama bir süre sonra düzelir. Lanetlendiğimizi düşündüğün için âşık olma fırsatını kaçırma, seni aptal. Bundan daha bilinçli olduğunu sanırdım.”

Ağzımdan bir kahkaha kaçtı. Batıl inançlı annem, lanetlere inandığım için beni azarlıyordu. Hayat daha fazla tuhaflaşamazdı.

“Bu yüzden mi bana hiç Nathan’dan bahsetmedin?”

“Hem evet hem hayır.” Derin bir nefes aldım. “Gerçek şu ki, okulda evdekinden daha farklı biriydim. Nasıl açıklayacağımı gerçekten bilmiyorum. Sana ya da teyzelerime karşı olan bir şey değildi, bilmiyorum...”

“Kim olduğunu keşfederken daha özgür hissediyordun.”

Ona şaşkın şaşkın baktım. “Evet. Kesinlikle. Nasıl bild...”

“Aiya, bir tek sen okula gittin sanıyorsun, değil mi? Ben de üniversiteye gittim, ne demek istediğini anlıyorum. Evdeyken en önemli, en büyük ya da en küçük olmayan üçüncü kardeş-

tim. Ne en güzeli ne de en akıllısı. Ama okulda kendim olabiliyordum. Sadece üçüncü kardeş değil, kendim. Natasya.”

“Evet, tam olarak bu.” Başından beri beni anlıyordu. Tabii ki anlıyordu. O da benim gibi zorba akrabalarla dolu, birbirine sıkı sıkıya bağlı kocaman bir ailede büyümüştü. “Bu yüzden başta onu eve getirmek istemedim, sonra da yakınlaşıp hayatımın daha büyük bir parçası hâline geldikçe onu eve nasıl getireceğimi ve sana uzun bir süredir birlikte olduğumuzu nasıl söyleyeceğimi bilemedim. Sana büyük bir ihanet etmişim gibi gelmişti ve nasıl tepki vereceğini bilemedim. Özür dilerim anne. Sana daha çok güvenmem gerekirdi.”

“Evet, güvenmen gerekirdi,” dedi basitçe. Kendimi suçluluk duygusu uyandıran bir azarlamaya hazırladım ama annem ilk kez sessiz kalıyordu.

“Her neyse, sonra mezun olduk ve o New York’tan iş teklifi aldı, ben de onunla birlikte olmak için ülkenin diğer ucuna taşınmak istemedim. Bilmiyorum. Ya da belki istedim ve bunu istemem beni deli gibi korkuttu. Bu yüzden başka bir yolu seçtim. Bizi ayıracak bir yol. Ama onu asla unutamadım çünkü onun o kişi olduğunu biliyordum anne.” İlk kez yüksek sesle itiraf ettiğimde gözyaşlarım yeniden akmaya başladı. “O benim için doğru kişiydi ve onu ilk seferinde kaybetmek bile beni mahvetmişken tekrar kaybettiğime inanamıyorum.”

“Neden onu tekrar kaybettin?” Kafa karışıklığıyla kaşlarını çattı.

Dudaklarımdan titrek bir kahkaha döküldü. “Ah Guan’ın ayaklarını gördü ve onu yatağında uyuyan erkek arkadaşım sandı. Tabii ki ona gerçeği söyleyemedim, o yüzden ben de böyle düşünmesine izin verdim.”

Annem dudaklarını büzdü. “Ahh. Kötü şans, çok kötü şans.”

“Doğru söze ne denir.”

“Şimdi ne olacak? O çocuğun peşinden koşacak mısın?”

Başımı iki yana salladım. “Ona gerçeği anlatmadan fikrini değiştirmek için ne söyleyebileceğimi bilmiyorum. Ve dürüst olmak gerekirse, ona orada uyuyanın teyzem olduğu gibi bir yalan da söylemek istemiyorum...” Tabii ki kelimeler ağzımdan çıkar çıkmaz içimde bir umut ışığı belirdi, hah belki de ona yorganın altındakinin teyzelerimden biri olduğunu *söyleyebilirdim*. Ama ona yalan söylediğimi düşününce içimdeki tüm hisler soluyordu. Bunu yapmayı hiç istemiyordum. Onun gözlerinin içine bakıp yalan yanlış kelimelerle kandırmak zorunda olma düşüncesine katlanamıyordum. “Neyse zaten aramızdaki şey yüzünden dikkatimi dağıtmamam gerekiyor muhtemelen.”

“Aşk iyi bir dikkat dağıtıcıdır. Belki de ben yakında torunlarıma kavuşurum,” dedi annem sırtarak.

Gözlerimi devirsem de dudaklarımın köşesini çekiştiren gülümsemeye engel olamadım. Annem her seferinde bunu nasıl yapıyordu? Beni paramparça buluyor ve her nasılsa, bir şekilde tekrar bir araya getirmeyi başarıyordu. Uzanıp elini tuttum. “Teşekkür ederim anne.”

“Aiya, ne için teşekkür ediyorsun?” Elini savurarak beni geçiştirdi ve keskin, küçük bir nefes aldı. “Haa! Bunu dışarıda bulduğumu söylemeyi unuttum. Aduh çok dikkatsizsin, kendi kartını nasıl unutursun?” Pantolonunun cebini karıştırıp düz beyaz bir kart gösterdi.

Kaşlarımı çatarak kartı elinden aldım. “Bu benim kartım

değil. Benimkini oradaki masaya koydum.” İkimiz de masaya döndük, kartım gerçekten de oradaydı. Annemin elindeki kartı çevirdim. Öteki yüzünde düzgün harflerle ANA KART yazıyordu. Hafif bir “off” sesiyle nefesimi bıraktım.

“Bu Nathan’ın kartı. Benim için kapıyı açtıktan sonra düşürmüş olmalı. Ahh, bunu bir şekilde ona iade etmem gerekecek.” Aklıma bir fikir geldi. “Çay seremonisi hediyelerini yerine koyduktan hemen sonra.” Odanın içinde volta atarken bunu nasıl ve ne zaman yapacağımı planlamaya başladım. Bu gece, resepsiyondan hemen sonra, herkes dışarıda havai fişekleri izlerken yapmam gerekiyordu. Gizlice buraya dönüp spor çantasını alır, gelin süitini açmak için kartı kullanır ve çantayı bir yere bıraktırdım. Maureen’in planında bir terslik olduğunu anlamadan önce bize daha fazla zaman tanınması için gelinin yatağının altı gibi kolay kolay bulunmayacak bir yer olabilirdi. Planımı tekrar gözden geçirip kusur bulmak amacıyla ayrıntılara odaklandım ve evet, kusurlar olsa da genel olarak, içinde bulunduğumuz durum göz önüne alındığında yapılabilecek en iyi plan buydu. Tüm bu fiyaskonun başından beri ilk kez kendimi biraz olsun iyi hissediyordum. Evet, hâlâ yatağında bir ceset ve dolabında çalıntı mücevher zulası vardı ama hey, en azından artık ikinci meseleyi çözmek için geçerli bir planım vardı. Sonrasında hiç vakit kaybetmeden ilkinden kurtulmak için de plan kuracaktım. Umarım.

“Aklında bir şey mi var?” dedi annem.

Otuz iki dış sırtarak ona döndüm ve tam çalınan mücevherleri iade etme planımı ona anlatacaktım ki Ah Guan’ın telefonu titredi. Havayı yarıp geçen ses ikimizi de susturdu. Sanırım ikimiz de nefes almaya cesaret edemiyorduk. Bakış-

larım masanın üzerinde büyük bir böcek gibi vızıldayan telefona kaydı. İstemeye istemeye, nefesimi tutup yaklaştım ve ekranda Maureen'in yüzünü gördüm. Ahh, harika. Şimdi ne olacaktı? Tanrım, umarım spor çantasını aldıktan sonra buluşmak gibi bir planları yoktu. Aramanın sesli mesaja düşmesine izin verdim.

Annem dudağını çiğniyordu. "Belki sadece görmezden..."
Gelen mesajla telefon titredi.

Maureen (14.02): Acil durum, hangi cehennemdesin?

Acil durum. Midemi bulandıran korku, kurşun gibi ve sıcaktı. Söyleyecekleri iyi şeyler olamazdı. Derin bir nefes alarak telefonu açıp şunu yazdım:

Ah Guan (14.04): Sorun ne?

Saniyesinde cevap geldi.

Maureen (14.04): TELEFONU AÇ SENİ SİKİK.

Aman Tanrım, tekrar arayacaktı değil mi? Hızlıca cevap yazdım:

Ah Guan (14.04): Açamam, yanımda insanlar var.

Maureen (14.05): Kurtul onlardan! Bu acil bir durum!

Ah Guan (14.05): Ne olduğunu anlat direkt.

Maureen (14.06): Mesajla mı? Kafan mı güzel senin?

Doğru. Bana mesajla anlatamazdı çünkü işler ters giderse kanıt olarak kullanılabilirdi. Tamam. *Düşün, Meddy.*

Ah Guan (14.08): Birazdan seni arayacağım ama etrafımda insanlar var, konuşamam.

Maureen (14.08): |Y|.

“Onu geri arayacağım. Biz konuşurken tek kelime etme.”

Annem başını sallarken toparlanmak için kendime biraz süre tanıdım. Derin derin nefes aldım. Pekâlâ. Maureen’in ismine tıklayıp aradım. İlk çalışta açtı.

“Dostum, aman Tanrım, durumlar çok kötü. Ben... her şey ters gidiyor!” Sesi titrek ve gözyaşları yüzünden boğuk çıkıyordu.

İçgüdüsel olarak bir şey söylemek istedim. Burada durup sessiz kalmak çok yanlış geliyordu. Bunun yerine Hugh Jackman gibi Wolwerine homurtusu çıkarmayı tercih ettim. “Hmm.”

“Onlar... kahretsin, hediyelerin kaybolduğunu anladılar!” diye tısladı.

Ah! İçimi umut kapladı. Belki de bu iyi bir şeydi. Maureen’i yakalarlardı ve... ah. Ve onu sorgulayıp gerçeği bulmaya çalışacaklardı. Ya her şeyi dökülürse? Ya Ah Guan’ın gelip hediyeleri aldığını söylerlerse ve sonra... bilmiyorum, ne yaparlardı ki? Belki de tüm tatil beldesini ararlardı? Bunu yaparlarmıydı? Kimi kandırıyorum? O spor çantasında rahat birkaç

milyon dolarlık mücevher ve birbirinden güzel saat vardı; tabii ki arayacaklardı. Onları geri almak için her şeyi yaparlardı. Adayla anakaranın bağlantısını kesebilirlerdi. Her konuğa odalarında kalmalarını söyleyip sistemli bir şekilde herkesin odasını dolaşabilirlerdi. Aman tanrım. Bu kötüydü. Bu çok ama çok kötü olurdu.

“Ve herkes sinirini benden çıkarıyor,” diye devam etti Masureen. “Çünkü hediyeleri gören son kişi bendim. Şüphelenmelerine izin veremem... o olmaz, aman Tanrım, yapamam.... Planlar değişti, beni duydun mu?”

Tekrar Wolverine homurdanışımı yaptım.

“Fotoğrafçının üstüne yıkacağız.”

“Ne?!”

“Kutuları odaya taşımama o yardım etti... sesin tuhaf geliyor, üşüttün mü?”

Başka bir homurtu çıkarabilmek için tüm gücümü kullandım.

“Her neyse, kutuları odaya taşımama yardım etti. Onlara dikkatsiz davrandığımı, kasayı açarken kızın hâlâ odada olduğunu söyleyebilirim. Belki kasa şifresini falan görüp daha sonra hediyeleri çalmak için geri gelmiş olabilir. İnandırıcı, değil mi? Bu bize yeterince zaman kazandırır. Senin... kahretsin, hediyeleri ne yapacağız? Onları fotoğrafçının odasına koyman gerek ve...”

Telefonu suratına kapattım. Kalbim deli gibi çarpıyor, aklım tuzla buz oluyordu. Tutarlı bir düşünceyi bir araya getirmekte bile zorlanıyordum.

“Ne dedi?” diye sordu annem dirseklerini ovuştururken, yüzü endişeyle buruşmuştu. O kadar endişelenmişti ki İngi-

lizceyi unutup Endonezceye geçti. “Meddy çok korkmuş gibi görünüyorsun, ne oldu?”

Telefona baktım. Anneme baktım. Ağzımdan tek kelime çıkmadı.

“Meddy!” Annem parmaklarını şıklattı. Aynı anda telefon titremeye başladı. Yerimden sıçrarken gerçeklik sel gibi üzerime akın etti.

Reddet tuşuna bastıktan sonra yeni bir mesaj gönderdim:

Ah Guan (14.11): Şu anda konuşamam hediyelerle ilgileneceğim. Merak etme.

Tekrar başımı kaldırdığımda annemin kaşları havalandı. “Ee?”

“Çay seremonisi hediyelerinin kayıp olduğunu öğrenmişler ve Maureen suçu benim üzerime atmak istiyor.”

Beş yaşındayken, anaokulunda sürekli saçımı çekip beni çimdikleyen bir çocuk vardı. Annem okul yönetimine bunu şikâyet ettiğinde gülmüş ve “Yaa, bu çok tatlı! Minik Bobby, kızımıza âşık olmuş. Bu çok sevimli değil mi?” demişlerdi. Annem bir elli sekiz boyuyla ayağa kalkmış, göğüslerini kabartmış ve yüz hatlarını bir savaşçının ruhu ele geçirmiş gibi bir ifadeye bürünmüştü. Öğretmenim Bayan Mallone ona aptal aptal sırtıyordu. Bir sonraki hamlesinin ne olacağına dair hiçbir fikri yoktu. Ama annem tiradını bitirdiğinde, Bayan Mallone gözyaşları içinde, Bobby’nin ailesiyle sınırlar hakkında konuşacağına söz vermişti.

Annemin yüz ifadesi bana o ânı hatırlatmıştı. Her şeyiyle dik, gururlu ve öfkeli duruyordu.

“O işe yaramaz hırsız benim kızımı mı suçlamak istiyormuş?”

Tam bu sırada kapı açıldı ve tüm teyzelerim içeri girdi. Karınlarını ovuşturup Mandarin dilinde tatlı tatlı sohbet ederek içeri girdiler ama sonra Büyük Teyze annemin yüz ifadesini fark etti.

“Ne oldu?” dedi. “Bir sorun mu var?”

“Hırsız, Meddy’yi suçlamak istiyor!” diye haykırdı annem.

Teyzelerim nefesini tutarken, içlerinde şok ve öfke dalgalanıyordu. Büyük Teyze Mandarin dilinde s ile başlayan küfrü haykırırken, İkinci Teyze anında saçma sapan bir ismi olduğuna emin olduğum Taiciçüen pozisyonu aldı ve Dördüncü Teyze tıslayarak abartılı tırnaklarını boynunda kaydırды. Hepsi sine sımsıkı sarılmak istiyordum. Her biri benim adıma aşırı öfkelenmişti.

Büyük Teyze, “Halledeceğiz,” dediğinde İkinci Teyze ilk kez alaycı bir karşılık vermedi. Adı muhtemelen Ekstra Büyük Kabak Taşımak gibi bir şey olan pozisyonu almak için çömelirken başıyla onayladı ve, “Endişelenme Meddy. Halledeceğiz,” dedi.

“Hayır.”

Hepsi bana baktı. Annem yanıma doğru yaklaşıp, “Meddy...” dedi.

“Hayır, hepiniz bana çok yardımcı oldunuz. Bunu kendim halledebilirim. Ne yapmam gerektiğini çok iyi biliyorum. Bundan kurtulacağım...” dedim dolaptan çantayı çıkarırken. “Sonra da ceset için döneceğim.”

23

Temel düğün çalışanlarından biri olmanın sağladığı bir avantaj da düğün planlayıcısının benimle günü programının, önemli kişilerin telefon numarasının ve herkesin oda numarasının bulunduğu oldukça kullanışlı bir listesini içeren Google çizelgesini paylaşmış olmasıydı.

Hızlıca Maureen'in adını aradım ve işte oradaydı.

İsim: Maureen Halim

Rol: Baş Nedime

Ve hırsız, diye hırladı kafamın içindeki ses rahatsız bir şekilde.

Telefon Numarası: (626) 526-1755

Oda Numarası: 317

Dudaklarım düz bir çizgi hâlini alırken spor çantasını omzuma atıp hızlı adımlarla merdivene doğru yürüdüm. Üçüncü kat. Koridora girmeden önce kafamı uzatıp kimsenin gelmedi-

ğinden emin oldum. Şansım yaver gitti ve 317 numaralı odaya doğru hızla ilerledim. Bunu yaptığımı inanamıyordum. Çok hızlı yürüyordum, kendime ikinci kez düşünme fırsatı veremeyecek kadar hızlı. Zaten ikinci kez düşünecek kadar vaktim yoktu, eğer şimdi donup kalırsam, eğer korkup kaçarsam bir çanta dolusu çalıntı eşyayla yakalanırdım ve bu kimin işine yarayacaktı ki? Bu sebeple, kafamdaki panik dolu seslerin hiçbirine aldırış etmeden yürüdüm ve farkına bile varmadan odaya ulaştım. 317 numaralı oda.

Tamam. Kahretsin. Tamam. Bunu gerçekten de yapıyordum. Bir gün önce, muhtemelen hayatım boyunca yaptığım en kötü şey Nathan'dan ayrılmaktı. Şimdi ise, (1) yanlışlıkla birini öldürmüş, (2) cesedi saklamış ve (3) yaklaşık iki milyon değerinde çalıntı eşyayla etrafta dolanmıştım.

Maureen'in Jacqueline ile birlikte olması gerektiği için muhtemelen oda boştu ama ne olur ne olmaz diye kapıyı tıklattım. "Merhaba?" diye seslendim. "Oda servisi." İki saniye bekleyip tekrar çaldım. Koridoru tekrar kontrol ettim. Ortalıkta kimse yoktu. Cebimden ana kartı çıkarıp kapı kilidine okuttum. Küçük yeşil ışık yandı ve kilit vızıldayarak açıldı. Battı balık yan gider. Kapı kolunu çevirip Maureen'in odasına girdim.

Maureen bir oturma odası ve bir yatak odasından oluşan junior süitte kalıyordu. Pekâlâ, eğer ben pis, hain, hırsız bir baş nedime olsaydım kirli, hain, hırsız ellerimin en yakın arkadaşından çaldığı eşyalarla dolu bir çantayı nereye saklardım?

Tabii ki yatak odama.

Hızla yatak odasına girip etrafa bakındım. Oldukça yüksek sayvanlı karyolanın altı? Çok belirgindi. Dolabın içi? Dolabı açıp inceledim. Raflar tavana kadar uzanıyordu ve hiç kimse

oraya kadar uzanamadığı için aptalca bir tasarımıdı. En üst katta ne olduğunu bile göremiyordum...

Ki bu da onu mükemmel bir saklama yeri yapıyordu. Çalışma masasından bir sandalye alıp odanın diğer ucuna sürükledikten sonra üstüne çıktım. Ayağa kalkarken sendeledim ve bir an için ağır spor çantasıyla sandalyeden düşecektim ama dengemi sağlamak için raflardan birine tutunmayı başardım. Spor çantasını kafamın üstüne kaldırıp olabildiğince derine ittikten sonra sandalyeden atladım. Kafamı kaldırıp baktığımda bulunduğum yerden spor çantasının görünmediğini büyük bir memnuniyetle teyit ettim. Parmak uçlarıma kalktığımda bile göremiyordum. En üstteki raf çok yüksekti.

Tam sandalyeyi masaya geri koymuştum ki dünyanın en kötü sesini duydum. Kapının kilidi vızıldayarak açıldı. Bir an sonra kapı açıldı ve biri içeri girdi. Aklım kısa devre yaparken bir an için bir şahinin, onu bulmasının an meselesi olduğunu anlayan hamster gibi öylece orada donup kaldım. Sonra içgüdülerim devreye girdi ve harekete geçtim... ama nereye? Delirmiş gibi etrafıma bakındım. Az önce çantayı sakladığım dolap? Hayır, içi ısıtılı elbiselerle doluydu ve Maureen'in oradan bir şey alması gerekebilirdi. Banyo? Ya da...

Yatak!

Odanın diğer ucunda yere atlarken yatak odasının kapısı ardına kadar açıldı. Halı kaplı zemine yapıştım ve gelen kişi içeri girdiği sırada yatağın altına yuvarlandım. Neyse ki anlaşılan Maureen, yatağın altına yuvarlanırken çıkardığım ufak sesleri duyamayacak kadar sinirliydi. Yüksek sesle burnunu çekip, sık ve kesik kesik nefesler alıyordu. Yatağa oturup hıçkırığa hıçkırığa ağlamaya başladığında yatak gıcırdadı ve hafifçe

çöktü. Burada ne haltlar dönüyordu? Maureen'in pis, yalancı bir hırsız olduğunu bilmesem onun için ciddi üzüldüm hat- ta şu an onun için *gerçekten* üzüliyordum. Herhangi bir insa- nın bu hıçkırıkları duyup da biraz olsun kötü hissetmemesinin mümkün olduğunu sanmıyordum.

Elimden geldiğince sessiz bir şekilde cebimden Ah Guan'ın telefonunu çıkarıp sessize aldım. Ne olur ne olmaz diye...

Tam da ben bunu düşünürken aradı. Öngörüm için tannıya şükrederken, ekranda yüzünü görmeye dayanamayıp telefonu göğsüme bastırdım. Sesli mesaja döndüğünde Maureen küçük bir çığlık atarak telefonu odanın diğer ucuna fırlattı ve telefon duvara çarpıp yere düştü. Eyvah.

İşte tam burada onu almaya gidip odada onunla birlikte başka birinin daha olduğunu fark edecekti.

Ama yapmadı. Orada öylece durdu, koca bir saat gibi his- settirse de iki dakika boyunca ağladı. Tüm bu zaman boyunca Ah Guan'ın telefonundan gözlerimi ayırmadığım için iki dakika olduğunu biliyordum. Sonra büyük ihtimalle yüzünü yıkamak için banyoya gitti. Kaçmak için bu fırsatı kullanmalı mıydım? Ama ben daha bunu düşünürken Maureen banyodan çıkıp tele- fonu yerden aldı. Donup kalsam da o beni fark etmedi. Ayakları bir süre kıpırdamadan orada kaldı ve birini aradığını ya da mesaj attığını fark ettiğimde ne halt ettiğini merak ettim. Tabii ki, Ah Guan'ın telefonuna baktığımda yeni bir mesaj geldiğini gördüm.

Maureen (14.15): Telefonu neden açmadığını bilmiyorum ama her şey hazır olsa iyi olur. Onlara fotoğrafçının odasını kontrol etmelerini söyleyeceğim.

Fotoğrafçının odasını kontrol etmelerini. Fotoğrafçının odası. AH GUAN'IN CESEDİNİN OLDUĞU FOTOĞRAFÇININ ODASI. Vücudumdaki her bir hücre panikle parçalara ayrılırken yatağın altından fırlayıp onu boğmamak için tüm irademi kullandım. Bir şekilde, o yatak odasından çıkana kadar hareketsiz kalmayı başarmıştım. Birkaç dakika sonra süit-in kapısının kapandığını duydum. Hemen yatağın altından çıkıp annemi aradım. Bir kez çaldı. İki kez çaldı. Hadi anne.

“Alo?”

Tanrıya. Şükür. Hayatım boyunca onun sesini duyduğuma hiç bu kadar şükretmemiştim. “Anne, hâlâ odamda mısın?”

“İya*, tabii ki. Mango kesip biraz daha çay yapıyorum, teyzelerinin hepsi yedi...”

Mango mu? Nereden buldu... neyse boş ver. “Anne dinle, cesetten hemen kurtulman gerekiyor. Maureen onlara çay seremonisi hediyeleri için odamı aramalarını söyleyecek. Ben hemen döne...” Gelen aramayla telefonum öttü. Arayan Jacqueline'di. Kahretsin. Maureen düşündüğümünden de hızlıydı. “Geri dönemem. Gelin beni arıyor, muhtemelen odasına çağıracak.”

“Tamam sen merak etme, biz cesetten kurtuluruz, sorun yok. Gelin odasına gidip her şeyi hallet, biz de cesedi hallederiz merak etme.”

“Tamam...” Son dakikada koca bir insan cesedini saklaması söylenen birine göre kendinden oldukça emin konuşuyordu.

“Şey, onu nereye götüreceksiniz?”

“Aiya, endişelenme, bir planımız var. Tamam güle güle, şimdi Ah Guan'ı saklayacağız, hadi güle güle, seni seviyorum, görüşürüz.”

* (Endonezce) Evet. (ç.n.)

Aramayı sonlandırdığında Jacqueline'in aramasını kabul ettim.

"Merhaba? Meddelin?" Sesi delirmiş gibi, oldukça tiz ve hassas, kırılmaya hazır çıkıyordu. "Sen... şey, hemen odama gelebilir misin? Lütfen?"

"Selam, olur tabii." Yutkunarak devam ettim, "Her şey yolunda mı?"

"Hıhı," dedi biraz öncekinden bile daha tiz bir sesle. "Sadece hemen odama gel, olur mu?"

Midem bulanmaya başladığında gözlerimi kapattım. Demek Maureen gerçekten bunu yapmıştı. Jacqueline muhtemelen korkup kaçmamam için keyfi yerindeymiş gibi davranıyordu. "Hemen geliyorum."

"Harika!"

Derin derin nefes aldım. Maureen'in odasından gizlice çıkıp gelin süitine doğru yürürken, çalıntı eşyalardan kurtulmuş olmama rağmen kendimi bir tuzağa düşmüş gibi hissediyordum. Gelin süitinin önünde durup kendime çekidüzen verdim. Nefesim hâlâ düzensizdi, nefes alıp vermeye odaklanmak zorundaydım. *Unutma, ters giden bir şeyler olduğunu bilmiyorsun.* Doğru. Tek bildiğim, aile portresini çekmek için falan burada olduğumdu. Pekâlâ. Kameramı korumacı bir tavırla kavrarken avuçlarım o kadar terliydi ki az kalsın düşürüyordum. Ellerimi pantolonuma silip kapıyı çaldım.

Gelin süiti kalabalıktı ama bu kez pastel renkli elbiseler giymiş cılız nedimelerle değil, güvenlik üniformaları giymiş sert görünümlü adamlarla. Bu sert görünümlü adamlardan biri kapıyı açıp ben içeri girerken yüzüme ters ters baktığında, kendimi bir kez daha şahin yuvasına giren hamster gibi hissetmeme neden oluyordu.

Başımı kaldırıp ona gülümsedim ve, “Merhaba, aile portreleri için geldim,” dedim, kameramı ona doğru sallayarak.

Üst dudağı küçümsemeye kıvrılırken kolumu kavradı. Kolumun üst kısmında duran büyük eline baktım. Sonra dönüp ona baktım.

“Bunu yapmasan olur mu?” Kolumu çekmeye çalıştım ama tutuşu daha da sıkılaştı.

“Kaçıp gidebileceğini sanma, seni hırsız...”

“Rob!” Nathan yatak odasından çıkıp aceleyle yanımıza geldi. “Kes şunu. Bırak kızı.”

“Ama efendim, o...”

“Daha hiçbir şey bilmiyoruz,” dedi Nathan. Sesi alçak ve tehlikeli bir tona bürünürken gözlerini kısarak güvenlik görevlisine baktı. “Kolunu bırak.”

Rob kaşlarını çatarak bana son kez baktıktan sonra kolumu bıraktı. Kafamın içinin alev alev yandığına yemin edebilirdim. Daha önce hiç böyle bir muamele görmemiştim. Çok hızlı olmuştu.

“Meddy, gelmene sevindim,” dedi Nathan. “Rob adına özür dilerim.”

“Neler oluyor?” Güzelim oturma odasında tepinen güvenlik görevlilerinin oluşturduğu kalabalıktan uzakta bir köşeye giderken onu takip ettim. “Nedimeler nerede?”

“Hepsinin odasına dönmesini istediler. Gelin onların öğrenmesini istemedi.”

“Neyi öğrenmesini?”

Nathan derin bir soluk verdi. “Çay seremonisinde verilen hediyeler; tüm o saatler, mücevherler ve paralar, hepsi kayboldu.”

Nefesim kesilmiş gibi yapmayı başardım. Ağzım açık kalmış, gözlerim büyümüş, kaşlarım havalanmış gibiydi. Gerçekten şaşırmış gibi görünüyor muydum?

Nathan elimi tuttu, sonra nerede olduğumuzu hatırlamış gibi bıraktı. Tekrar iç çekerek, “Baş nedime de onları senin aldığını iddia ediyor,” dedi.

“Ne?” Doğru miktarda şok ve öfke karışımını tutturmuş muydum? Daha mı fazla kızgın olmalıydım? Yoksa sadece şaşırmış mı? Tanrım, bu konuda çok kötüydüm. Kendi kendime sorular sormayı bırakmam gerekiyordu. Evet, kesinlikle kızgın olmalıydım. “Neden böyle düşünsün ki?”

Başını iki yana salladı. “Kutuyu odaya taşımasına yardım edenin sen olduğunu ve kasanın şifresini gördüğünü söyledi.” Sesini alçalttı. “Bak Meddy, tabii ki ben bunların tek kelimesine bile inanmıyorum, demek istediğim, Yüce İsa. Ama odanı aramaları için ısrar ediyor ve benim de protokole uymam gerekiyor...”

“Anlıyorum,” dedim hızlıca. Onu bu derece kederli görmek canımı yakıyordu. Bana bunları söylemek zorunda kaldığı için kendinden nefret ettiği her hâlden belliydi. “Hiç sorun değil. Odamın kontrol edilmesi benim için sorun olmaz.” Yeter ki annem ve teyzelerim cesedi öncesinde çıkarabilmiş olsun. Muhtemelen onlara daha fazla zaman kazandırmam gerekiyordu.

“Emin misin?” Nathan’ın gözleri benimkileri incelerken, dile getirilmeyen pek çok şeyle doluydu. Endişe, öfke ama en önemlisi ihtiyaç. Bunu görmek benim içimde de yoğun bir ihtiyaç uyandırıyordu ve Tanrım, şu anda burada olduğumuza ve tüm bu lanet olası güvenlik görevlileri yüzünden ona dokuna-

madığıma inanamıyordum. Şey, bir de üstüme atılan hırsızlık suçlaması yüzünden. Ellerini kendine sakla Meddy. Şu an zamanı değil. Bakışlarımı kaçırdım.

“Evet, eminim.”

“Pekâlâ. Hadi içeri girelim.”

Nathan, beni ana yatak odasına doğru götürürken kendimi her şeye karşı hazırladım. İçeri girdiğimde, bunun düşündüğümünden de kötü olduğunu gördüm. Ya da daha doğrusu, tıpkı hayal ettiğim gibiydi ama gerçek olduğu için daha kötüsüydü. Gerçekten burada durmuş, Maureen’in işlediği suçun sonuçlarına tanık oluyordum.

Jacqueline, beyaz ipek ve firfırlardan oluşan bir kabarıklığın içinde yatağın ayak ucunda oturmuş ağlıyordu. Maureen yanına oturmuş, kolunun Jacqueline’in solgun omuzlarına dolayarak ona peçete uzatıyordu. Tom, cumba pencerenin önünde öfkeyle telefonunun ekranına dokunurken her iki ebeveyn çifti de yanında duruyordu. Bay Sutopo telefonda birini azarlıyor, Bayan Sutopo telefonda başka birini terletiyor ve Jacqueline’in anne babası da kendi aralarında tartışıyordu... “Çay seremonisinden sonra bir sorun olup olmadığını kontrol etmek için buraya gelmen gerekirdi.”

“Ben mi? SENİN gelmen gerekirdi! Sen ne yapıyordun?”

Büsbütün ve mutlak bir kaos oluşurken tüm benliğim buradan defolup gitmek için haykırıyordu. Ama Nathan’ın sırtımda duran eli, sanki düşüncelerimi okuyabiliyormuş gibi güven verici şekilde hafifçe okşuyordu.

O anda, Jacqueline kafasını kaldırdı. “Meddy!” diye bağırdı, aceleyle ayağa kalkarken. Elbisesine takıldı ve tam düşecekken Maureen onu yakaladı. Jacqueline telaşla yanıma gelip

ellerimi tutarken Maureen bana ters ters bakıyordu. Elleri soğuktu ve titriyordu.

“Meddy,” dedi bakışlarını benimkilere kenetlerken. “Meddy, Meddy lütfen bana doğruyu söyle...” Hıçkırıklara boğulurken cümlesi yarım kaldı.

Bay Sutopo hızla bize doğru gelirken bağırdı, “İşte hırsız burada!”

“Hayır!” dedi Nathan. “Lütfen herkes sakın olsun. Önce Meddy’nin... Meddelin’in söyleyeceklerini duyalım.”

Oda sessizliğe gömülürken tüm gözler bana döndü. Jacqueline titrek bir nefes alıp, “Çay seremonisi hediyelerini sen mi aldın?” diye fısıldadı, kesik kesik.

“Hayır.” Kelime dudaklarımdan kolayca süzüldü.

Odadaki herkes aynı anda iç çekti ve ardından herkes aynı anda tepki verdi.

Maureen: “Yalan söylüyor!”

Bay Sutopo: “Tabii ki böyle söyleyecek.”

Tom: “Hadi ama, polisleri arayalım.”

Jacqueline gözyaşlarının arasından bana bakıyordu. “Gerçekten mi? Kayboldular Meddy ve ben bilmiyorum...”

“Onları ben almadım.” Sesim sağlam çıkmıştı. Kendime güç vermeyi umarak ellerini sıktım ve ardından bakışlarımı Maureen’e çevirdim. “En son hediyelerin yanında o vardı. Ben sadece onların buraya getirilmesine yardım ettim ama hepsini ona bıraktım.” Birini bir şeyle suçlamak tuhaftı. Beni suçlamak istemesine rağmen suçlunun Maureen olduğundan emin olsam da iyi bir his değildi. Kendimi haklı falan da hissetmiyordum; bok gibi hissediyordum. Özellikle Jacqueline’in boğuk hıçkırıkla birlikte Maureen’e baktığında, iç organlarım sanki de-

rimden çıkmaya çalışıyormuş gibi kıvranıyordu. Maureen'in yılmaz ifadesinde eşit derecede korku, öfke ve anlamlandıramadığım başka bir şey daha vardı ama bunu görmek acı vericiydi.

"Ben yapmadım," diye haykırdı Maureen. "Hadi ama Jackie, beni tanıyorsun, bunu asla yapmam! Odasını arayın; muhtemelen orada saklıyordur."

Jacqueline bana döndüğünde ifadesi af diliyor ama aynı zamanda da çaresizmiş gibiydi. "Ben... sorun olur mu Meddy? Bunu yapmaktan nefret ediyorum ama..."

Çenemi kaldırıp bakışlarına karşılık verdim. "Sorun değil. Saklayacak bir şeyim yok." Ceset dışında tabii, ama ailemin o kısmı halletmiş olduğuna inanıyordum.

24

İçerideki herkes, gelin süitinden çıktığında geniş koridorun sıkışık görünmesine neden oldu. En önde Tom ve babası, ardından güvenlik ekibi, sonrasında ise Jacqueline ve Maureen geliyordu ve Maureen'in kolu hâlâ sıkı sıkı Jacqueline'inkine dolanmış hâldeydi. Nathan ve ben de herkesin arkasındaydık. İçimdeki bu duygu karmaşasını nasıl idrak edeceğimi bile bilmiyordum. Endişe, stres, öfke ve tabii ki Nathan için hâlâ hissettiğim o tanıdık bağ vardı. Eline uzanıp parmaklarının sıcaklığını hissetmek için can atıyordum. Kollarının arasına girmek ve sımsıkı kucaklamasında kaybolmak istiyordum. Ama bunların hiçbirini yapmadım. Bakışlarımı düz ve çenemi yukarıda tutarak kafamı kazığa geçirmeye niyetli gibi görünen insan kalabalığını takip ettim.

Damat süitinin yanından geçerken kapı hafifçe açıldı ve Dördüncü Teyze'nin kapı aralığından gözetlediğini gördüğümde az kalsın dönüp tekrar bakacaktım. Beni fark edip oda-ya girdi. Yürümeye devam ederken zihnim deli gibi dönüyordu. Ne oluyordu? Neden damat odasındaydı? Bu ne anlama

geliyordu? Ah Guan'ın cesedi hâlâ yatağında mı duruyordu? Aman Tanrım!

Telefonumu çıkardım ama hiç mesaj gelmemişti. Hiçbir şey yoktu. Tam anneme mesaj atacaktım ki bunun beni daha da şüpheli göstereceğini fark ettim. Ayrıca ya telefonumu kontrol edip “o şeyi taşıdınız mı?” diye mesaj attığımı görürlerse? Çalınan eşyalardan bahsettiğimi zannedeceklerdi.

Telefonu cebime tıktırıp, “Dert etme,” diye mırıldandım. Sesim çok uzaktan gibi geliyordu. Kendi sesimi zar zor tanıyordum. Odama ulaştığımızda güvenlik görevlilerinden biri Nathan'a baktığında iç çekerek başını salladı. Görevli bir ana kart çıkarıp kapının kilidine götürdü. Kilidinin tanıdık vızıltısı duyulduktan sonra gereksiz bir gösterişle kapıyı açtı.

İşte bu kadardı. Gerçekleri konuşma vakti. Öne doğru bir adım attım ama güçsüz düşen ayaklarım iki büklüm oldu. Daha önce hiç bu kadar vücudumun kontrolünü yitirmemiştim. Nathan anında kolunu uzattığında ona tutundum.

“İyi misin?”

Başımla onayladım. “Sadece haliya takıldım.” Hadi bakalım, iç organlarım. Demir gibi olduklarını hayal ettim. Çelik gibiydiler. Ama sonra tüm bu insanların küçük odama –içinde ceset olan küçük odama– daldığını gördüğümde kaslarım yine kâğıt gibi oldu. İçeri giremezdim. Yapamazdım. “Ben burada bekleyeceğim. Orası oldukça kalabalık görünüyor.” En azından sesim biraz normale yakın çıkmıştı.

Nathan başıyla onaylarken ben de güven verecek kadar sağlam ve güçlü olan kolunu tuttum, gömleğinin altındaki kasların sımsıkı olduğunu avucumun altından hissedebiliyordum.

Beni duvara doğru götürdüğünde, dağılmış değil de rahatlamış görünmeyi umarak duvara yaslandım. Yüzüme düşen bir tutam saçı geri atmak ister gibi öne uzandı ama son anda durdu.

“Nathan, ben...”

Gözlerinde bir ateş yanarken bana doğru bir adım attı. “Evet?”

Ben ne? Sesim gücünü kaybetti. Seni seviyorum mu? Üniversiteden beri seni aklımdan çıkaramadım mı? Odamda senin erkek arkadaşım sandığın bir ceset var ama aslında o dün gece öldürdüğüm randevum mu? Başımı iki yana salladım. “Bir şey yok.”

Gözlerindeki ışıltı anında sönerken yüzü hayal kırıklığıyla asıldı. Suçluluk içimi kemiriyordu. Ama her an, odamdaki insanlar yatağımdaki tuhaf adamın neden etrafındaki gürültüye rağmen uyanmadığını merak edecekler ve sonra...

“İçeri girip acele etmelerini söyleyeceğim.” Ben daha cevap veremedi odama girdi.

Teyzelerim ve annemin halletmiş olmasını umarak, gözlerimi sınıksıkı kapatıp öylece bekledim. Ayak seslerinin yaklaştığını duyduğumda göz kapaklarımı açtım. Maureen yüzü kıpkırmızı hâlde, göğsü inip kalkarken tam önümde duruyordu.

“Onları bir yere sakladın. Zulalamış olmalısın...” Akkor öfkesi yüzünden irkilmeme engel olamadım. “Nereye sakladın?” dedi.

Nathan bir anda arkasında belirip omzuyla kolundan tutup benden uzaklaştırdı. “Yeter,” derken sesinde alçak da olsa Maureen dâhil herkesi susturan tehlikeli bir ton vardı. “Somut bir neden olmadan Meddelin’in mahremiyetine el uzattık ve hiçbir şey bulamadık.”

Hiçbir şey. Boğazımdaki devasa yumruyu yutup kontrol-süzce ağlamamak için tüm gücümü kullandım. Hiçbir şey bulamamışlardı. Annem ve teyzelerim cesetten zamanında kurtulmayı başarmıştı.

“Ama onları bir yere saklamış olmalı!” diye bağırdı Maureen. “Diğer çalışanlar da onun ailesinden değil mi? Belki de onların odalarını da aramalıyızdır!”

Tom kaşlarını çattı. “Doğru...”

“Hayır.” Nathan’ın yüzündeki ifade bana dalgalı bir denizi hatırlatıyordu. “Yeterince sorun çıkardık. Senin de Meddelin’den özür dilemen gerekiyor.”

“Özür dilemek mi?” diye haykırdı Maureen tiz bir sesle. O kadar şaşırılmış görünüyordu ki içimde bir şeyler parçalandı.

Ve aniden içimi öfke kapladı. Aslına bakarsanız, içimden taşıyordu. En yakın arkadaşının hediyelerini çalmış ve ortaya çıkacağını anlayınca onları odama koydurmaya çalışmıştı. Beni yargılayacak durumda değildi.

Konuşmaya başladığımda kelimeler ağzımdan bir yumruk gibi sert çıkıyordu. “Bence şimdi *senin* odanı kontrol etmeliyiz Maureen.”

Herkes sessizliğe gömülürken tüm gözler Maureen’e döndü.

“Ama...” Maureen her ne söylemeyi planlıyorsa, bir anda uçup gitti. Gözlerini bana diktiğinde, ne olduğunu bilmesem de yüz ifademdeki bir şeyin beni ele verdiğini fark etmiş olmalıydı. Gözleri şaşkınlıkla genişlerken ağzı sessizce kapandı. İlk kez gün gibi apaçık, yüzüne yazılmış hâldeydi. Korku.

Planlarını bozacak bir şey yaptığımı biliyordu.

Şaşkınlığı yüzünden maskesi biraz kaydı ve Jacqueline en

TEYZELERİNİ ARA

yakın arkadaşını, az önce neler olduğunu anlayacak kadar iyi tanıyordu. Maureen'e bakarken solgun omuzları titremeyi bıraktı. Ardından, kara düşen bir tüy kadar sessizce, "Hediyeleri alan son kişi sensin," dedi Jacqueline. Çok sessizdi ama duymazdan gelmek imkânsızdı.

"Hayır Jackie, yemin ederim..."

Jacqueline, Nathan'a dönüp, "Onun odasına bakmak istiyorum, lütfen," dedi aynı acı dolu ses tonuyla.

Nathan büyük bir ciddiyetle başını salladı.

"Hayır!" diye haykırdı Maureen ama artık çok geçti. Tüm ekip durdurulmaz bir gelgit gibi dönerek ben daha farkına varmadan koridorda ilerlemeye başladık, Maureen peşimizden tökezleyerek gelirken durmamız için yalvarıyordu.

Bu iyi hissettirmiyordu. Kutlamak isteyeceğim bir şey olmadığı kesindi ama sanırım olması gereken buydu. Ve 317 numaralı odaya geldiğimizde, onlara durup geri dönmeleri için bağırarak istiyordum. Ama geri çekilip kapıyı açmalarına izin verdim, o sırada Maureen "Hiçbir şey bulamayacağınızı biliyorsun, Tanrım, ne büyük zaman kaybı" ile "Bir şey yapmış olmalı, bir şeyler ayarlamış olmalı" cümleleri arasında volta atıyordu. Midem bulanmaya başladı.

Biraz önceki gibi dışarıda beklemek istiyordum ama Maureen'le yalnız kalmak istemediğim için diğerlerini takip ettim. Tekrar onun odasıdaydım. Güvenlik görevlileri odayı kurcalarken kapıdan girip hemen yanındaki banyo kapısının önünde durdum. Muhtemelen patronları burada olduğu için saygılı davranıyorlardı ama her şeye rağmen mahremiyet ihlali gibi geliyordu. İstila. Bu sözü şimdi anlıyordum. Tüm bu irikiyim

adamlar güzelim otel odasını incelerken her yastığı alt üst ediyor ve her dolabı açıyordu. Maureen'in valizini karıştırdıklarını, ellerinin iç çamaşırları arasında gezdiğini düşünmek mi-demi bulandırıyordu.

"Durmalarını söyle," diye yalvardı Maureen, Jacqueline'e.

Jacqueline gözlerini yere dikip ondan uzaklaştığında Maureen Nathan'ın yanına gitti. "Bunu yapamazsınız. İzin vermiyorum!"

"Üzgünüm," dediğinde onun da zorlandığını görebiliyordum. Bundan hiç keyif almıyordu, azıcık bile.

Tom uzun adımlarla sağa sola gidiyor, gardiyanların omuzlarının üzerinden bakıp onlara daha çabuk ve daha hızlı bakmaları için emirler yağıdırıyordu. Gerçekten, kahrolası bir anlamı varmış gibi, "Daha çabuk ve daha hızlı bakın," diyordu. Gözleri alev alev yanıyordu. Onu daha önce hiç görmediğim kadar canlı görünüyordu. Bu durumdan keyif almıyor, buna bayılıyordu. O an, ondan nefret ettiğime karar verdim. Jacqueline bu kadar yıpratıcı ve kibirli biriyle birlikte olmamalıydı. Sevimli bir mizacı vardı ama aksine Tom sevimli olmaktan çok uzaktı. Zamanla onu yıpratacak, geriye sadece sert ve keskin bir kırılğanlık kalana kadar nezaketini yok edecekti.

Yatak odasındaki biri, "Buldum!" diye bağırdı. Gözlerimi kapatırken içimdeki her şey hafifledi. İşte bu kadardı.

Sanki bir silah ateşlenmiş gibiydi. Herkes dikkat kesildiğinde odadaki atmosfer gerginleşiyordu. Güvenlik görevlisi spor çantasıyla birlikte yatak odasından fırladığında Tom ve babası koşarak çantayı elinden aldı. Ya da en azından denediler. Güvenlik görevlisi, "Lütfen geri çekilin efendim," diye bağırdı ama Nathan elini kaldırıp aşırı hevesli görevliye sorun

olmadığını belirtti. Çanta Bay Sutopo'ya teslim edildiğinde onu yırtarcasına açtı.

Mücevherler, ıslıl ıslıl bağırsaklar gibi etrafa saçıldı. Neden-se mide bulandırıcı görünüyordu. Herkes nefeslerini tutarken ben bakışlarımı kaçırdım. Jacqueline hıçkırık ve iç çekme karışımını bir ses çıkardı.

“Hayır,” diye inledi Maureen. “Hayır olamaz. Benim... ben...” Beceriksizce telefonunu çıkardı ama Tom elinden aldı. “Onu geri ver!”

“Bence bu kanıt sayılır,” dedi neşeyle.

Nathan kaşlarını çattı. Belli ki o da Tom'dan benim kadar hoşlanmıyordu. Tom'un haklı olup olmadığını bilmiyordum. Telefonu delil sayılır mıydı? Nathan elini uzattı. “Lütfen telefonu bana verin. Onu güvenli bir odamıza koyup yetkililer buraya gelene kadar hiçbir şeye bakmayacağız.” Tom istemeye istemeye kendine söyleneni yaptı.

“Şükürler olsun ki bunları geri aldık,” dedi Bayan Sutopo, eğilip mücevher yığınının bebekmiş gibi okşarken.

Jacqueline başını iki yana sallayarak, “Bunu nasıl yaparsın?” diye fısıldadı Maureen'e.

Maureen'in bundan daha kötü görünebileceğini sanmıyordum ama Jacqueline bunu söylediğinde yüzü daha da çöktü.

“Böyle olsun istemedim... ben sadece...”

Nathan elini Maureen'in omzuna koydu. “Bence şimdilik başka bir şey söylemeseniz iyi olur. Ofisime gidelim.” Ses tonu güven verici ama kararlıydı, o an ona yardımcı olmaya çalıştığını anladım. Göğsüm acıyla sıkıştı. Uzanıp ona dokunmak, biraz olsun şefkat gösterdiği için teşekkür etmek istedim.

“Ofisine mi?” dedi Tom alayla. “Şaka yapıyor olmalısın. Bu artık senin problemin değil, bu bir suç. Polisleri arıyorum.”

“Hayır!”

Herkes durup bariz bir kafa karışıklığıyla etrafa bakındı. Maureen ve Jacqueline aynı anda bağırmıştı.

“Bebeğim,” dedi Tom, Jacqueline’in elini tutarken, “Anlamıyorsun...”

“Anlıyorum,” dedi sessizce. “Şikâyetçi olmak istemiyorum.”

Maureen nefesini tuttu. “Teşekkür ederim...”

“Pekâlâ, bu delilik.” Tom, Jacqueline’in elini bırakıp keyifsiz bir kahkaha attı. “Demek istediğim, arkadaşın olduğunu biliyorum ama bizi *soydu*.”

“Ve bu sebeple arkadaşlığımız bitti. Ama artık hediyeleri bulduğumuza göre bu olayı atlatıp arkamızda bırakmak istiyorum.”

Tom gülerek burnundan çirkin bir ses çıkardı. “Tamam, bebeğim bak şu anda düzgün düşünebildiğini sanmıyorum. Düğün günü olduğu için kafan karışmış olabilir ama bu ciddi bir suç.”

“Hediyeleri bulduk işte! Daha ne istiyorsun?” diye tersledi Jacqueline.

“Pekâlâ, ne var biliyor musun? Bunu söylemekten nefret ediyorum ama hediyelerin çoğu benim akrabalarımın geldi, o yüzden bence onları çalmaya çalışan hırsıza ne olacağına karar vermek bana düşüyor.”

“Ne?” Sözcük dudaklarından zehirliymiş gibi döküldü. Odadaki hiç kimsenin nefes almadığından oldukça emindim ve açıkçası, vay be. Tom Cruise Sutopo, ona koyduğum oldukça düşük çitanın bile altında kalıyordu.

Akıntının tersine döndüğünü hissetmiş olmalı ki kekeleydi ve üstelemekte tereddüt etti. “Sadece... ahh, baba bana yardım et. Ona biraz mantıklı davranmasını söyle!”

Bay Sutopo birkaç adım öne çıkıp oğlunun koluna dokundu. “Hadi oğlum. En iyisi bırakalım gitsin.”

“Evet,” dedi Bayan Sutopo, “Size hep söylediğimiz gibi, mümkün oldukça cömert davranmayı seçin. O yüzden şimdi cömert ol.” Nathan’a dönüp, “Teşekkürler, sorun halloldu. Şikâyetçi olmayacağız,” dedi.

Nathan, Tom’un feryat figan şikâyetlerine aldırış etmeden başını salladı.

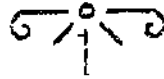
“Teşekkürler Jackie,” dedi Maureen hıçkırarak. “Çok özür dilerim...”

“Gitmeni istiyorum,” dedi Jacqueline, hâlâ çok sakın bir ses tonuyla. “Seni bir daha asla görmek istemiyorum. Gitmesinde bir sakınca var mı?” diye sordu Nathan’a. “Müsait olan bir yat var mı?”

“Hemen ayarlarım.” Nathan güvenlik görevlilerinden birine başıyla işaret edip hâlâ ağlayan Maureen’e odanın dışına kadar eşlik etmesini istedi. “Tüm bu sorunlar için üzgünüm. Sizin için yapabileceğim başka bir şey var mı?”

Jacqueline başını iki yana salladıktan sonra hepimiz kendi sıkıntılı düşüncelerimizde boğulurken odadan çıktık.

25

Dışarı çıktığımızda Jacqueline'in annesi saatine bakıp, "Aman tanrım, tören vakti yaklaşıyor," dedi.

"Peki ya aile portreleri ne olacak?" diye sordu Bay Sutopo.

"Vakit yok. Törenden sonra yapabiliriz belki?" Bayan Sutopo bana soru sorar gibi bir bakış attığında başımla onayladım.

"Tabii olur, fotoğraf çekimini sonraya sıkıştırabiliriz," dedim, elimden geldiğince güven verici bir ses tonu kullanarak.

"Az önce bize doğru yaklaşan bir fırtına uyarısı geldi," dedi Bay Sutopo telefonuna bakarken. "Umarım tören sırasında buraya ulaşmış olmaz. Oldukça kötü bir şans olurdu, ha?"

"Dert değil," dedi Nathan hemen. "Yağmur yağmaya başlarsa diye balo salonunu hazırladık."

"Güzel. Tamam, bizim gidip tören için makyajımızı tazelememiz gerekiyor," dedi Jacqueline'in annesi. "Meddelin, teyzeni arayıp bizimle gelin süitinde buluşmasını söyler misin?"

"Tabii." Herkes törene hazırlanmak için koşuştururken telefonumu çıkarıp İkinci Teyze'nin numarasını çevirdim. Açması neden bu kadar uzun sürmüştü ki?

Gürültü telefonda kulağıma akın etti. “Alo? Meddy?” dedi İkinci Teyze resmen bağırarak.

“İkinci Teyze? Neredesin?”

“Aduh, Meddy. Biraz sorun çıktı.”

Ah hayır. Göğsüm sıkışırken boştaki elimi yumruk yaptım. Hayır, sorun her neyse, lütfen çok ama çok kötü bir şey olmasın. Daha az önce bir kriz atlatmıştım, hiç ara veremeyecek miydim? Ses tonumu korumaya çalışarak, “Ne oldu?” dedim.

“İl. Şey, anlarsın ya. Şey. Kimin suçu olduğunu açıklamak zor, biliyor musun? Çünkü kimse kimseye ne yaptığını söylemiyor, o yüzden de herkes her şeyi yapıyor.”

“İkinci Teyze, beni mahvediyorsun. Lütfen ne olduğunu anlat.”

“Şey, hmmm. Açıklaması zor.”

Daha fazla hüsrana uğramam mümkün müydü? Şu anda yere göğe sığamayacak kadar gergin ve kızgın olduğuma gayet eminim. Yine de değildim. Ama olabilirdim de. “İkinci Teyze!”

“Şey, önemi yok, yapılacak bir şey kalmadı. Beni ne için aradın?”

Zihnimi öfke bulutundan çıkarmaya çalışarak hafifçe salladım. Derin nefesler. Nefes al. Nefes ver. Düğüne, zavallı Jacqueline’e odaklan. Ayrıca zaten istediğim zaman ne haltlar döndüğünü anneme sorabilirdim. Annem benden asla sır saklamazdı.

“Törenden önce gelinin makyajını tazelemen gerekiyor.”

“Ahh, tamam! Hemen gidiyorum.”

Telefonu kapatır kapatmaz annemin numarasını çevirmek için kişi listemde dolaşmaya başlıyordum ki biri boğazını temizleyerek araya girdi.

“Nathan!” Ahh olamaz, ne zamandır oradaydı? Ne duy-
muştı? Ne demiştin?

“Üzgünüm, seni korkutmak istemedim.”

“Ha, hayır korkutmadın.” Korkutmuştu. “Sen bana yardım
edebilir miyim?”

“Ne?” dedi kaşlarını çatarak.

Yüzümü buruşturdum. İkinci Teyze ile olan konuşmamız-
da beni suçlu gösteren herhangi bir şey var mı diye deli gibi
beynimi didiklerken konuşmaya çalışırsam böyle olurdu. “Üz-
günüm, demek istediğim yardımcı olabileceğim bir şey var
mı?” Bu kulağa çok mu kaba geliyordu?

“İıı. Özür dilemek istedim...” Nathan iç çekerek etrafını
işaret etti. “Bilirsin. Az önce olan her şey için. Odanı arama-
larını engellemeye çalıştım. Bunun tam anlamıyla hak ihlali
olduğunu biliyorum.”

İçim eriyordu. “Bunun için teşekkür ederim. Elinden geleni
yaptığını biliyorum. Ama sorun değil, umurumda değildi ve
her şey yoluna girdi en sonunda.” Seni seviyorum. Sana hâlâ
aşığım. *ODAKLAN*. Ne kadar sevimli görünürse görünsün, şu
anda dikkatimin dağılmasına izin veremezdin. Annemi arayıp
ne olduğunu öğrenmem gerekiyordu. “Her neyse...”

“Erkek arkadaşın nerede?”

“Neyim?”

Nathan derin bir nefes aldığı anda söylemek üzere olduğu
şeyin onu kırdığını belli etmemeye çalıştığı her hâlimden an-
laşılıyordu. “Erkek arkadaşın? Daha önce odanda gördüğüm
adam.”

Birkaç dakika önce içimde eriyen her şey donup sivri uç-
lara dönüşüyordu. Kahretsin. Dikkatli. İlerle. “Ah, şey, tesiste

yürüyüşe çıktı,” dedim güçsüz bir şekilde. Aman Tanrım, onu iki kez öptükten sonra erkek arkadaşım olduğunu söylediğimde dünya üzerindeki en boktan insan olduğumu düşünmüş olmalıydı. Ahhh!

“Yaa. Bu... ilginç.” Yakışıklı yüzünden hiçbir şey okunmuyordu. “Ama yat yolcu listesine baktığımda, siz adaya gelirken yolcu listesinde olmadığını gördüm.”

“Bu... evet. Hıhı.” Düşün! Çabuk! “Personellerden biri olduğu için olabilir mi?” dedim hızlıca. Zihnim ağzıma uyum sağlamakta, kelimeleri düşünüp tartmakta zorlanıyordu. Aslında bu kötü bir fikir değildi. “Evet, aslında erkek arkadaşım değil, tek gecelik bir ilişkiydi. Ya da tek sabahlık, nasıl demek istersen.” Dünyanın en sahte kahkahasını attım.

“Diyorsun ki personelimden biri seninle bir... bir şeyler yaşamak için işini bırakıp sonrasında da odanda şekerleme mi yaptı? İşvereni olarak bunu duyduğuma pek memnun olmadığımı söylemem gerekir.”

İşler daha ne kadar kötüye gidebilirdi? “Kimsenin başını belaya sokmak istemiyorum,” diye mırıldandım. “Ben sadece... o uyuyalı çok olmamıştı, biz sadece... bilirsin.”

Nathan iç geçirirken geniş omuzları hafifçe düştü. “Biliyorum. Muhtemelen kıskançlıkla hareket ediyorum. Açıkçası önemi yok. İkiniz de kendi rızanızla birlikte olan yetişkinlersiniz. Sadece biraz uzun bir gün oldu, hepsi bu.”

“Çok üzgünüm.” Ah, her bir kelimesini o kadar içten söylemişim ki. Bütün bunlar hakkında ne kadar üzgün olduğumu tarif bile edemezdim.

Yüzünde ufak bir gülümseme belirlediğinde tanıdığım ve sevdiğim Nathan’a dönüştü. Keşke onu uzanıp öpebilseydim.

“Hayır, özür dileme. Sorun değil. Kriz sona erdi. Gitmem gerekiyor. Törende her şeyin yolunda gittiğinden emin olmak için.”

“Doğru, evet. Sonra görüşürüz.”

“Görüşürüz, Meddy.”

Sadece ismimi o alçak, yoğun ses tonundan duymak bile omurgamdan aşağı bir ürpertinin süzülmesine yetiyordu. Giderken arkasından onu izledikten sonra zihnimi boşaltmak için başımı iki yana salladım. Bugün bunu çok sık yapıyordum. Bugün yaşanan tüm o çılgınca şeylere zihnim ayak uydurmakta zorlanıyordu. Telefonumu tekrar çıkarıp annemi aradım.

“Alo, Meddy?” Arka planda bağırان ve yüksek sesle gülen insanların sesi geliyordu.

“Anne, neler oluyor?”

“Küçük bir problemimiz var. Minicik.” Arkasından bir şeylerin çarpıp kırıldığını duydum. Kulağa oldukça büyük geliyordu.

“Neler oluyor?”

“Aduh, sorun Dördüncü Teyze, lah, kimseye söylemedi, buraya geldiğinde onlara o içkiyi vermiş, absenten miydi neydi?”

“Absentten mi?” Bir an için kafam karman çorman oldu. Sonra jeton düştü ve korku içeri süzüldü. “Absent mi? Kime absent vermiş?”

“Hepsine... ah!”

“Anne?”

“Annene bakma sen.”

“Sen... Dördüncü Teyze? Sen misin?”

“Evet elbette, başka kim olabilir?”

“Lütfen bana neler olduğunu anlat. Kime absent verdin?”

“Pekâlâ, bu tam olarak doğru değil. Pekâlâ evet, absent getirdim ama annen de her zamanki Çin tıbbı saçmalıklarını getirdi,” diye tısladı, muzaffer bir tavırla. Annemle birbirlerine ölümcül bakışlar attıklarını hayal edebiliyordum. Arkada başka bir şey kırıldığında, “Hey! Kesin şunu! Hayvanlar,” diye bağırdı.

“Çin tıbbı saçmalıkları,” diye tekrarlardım. “Anlamıyorum...”

“Şey, bu tam olarak kötü bir şey değil sanırım. Bak, çok dert etme, en iyisi böyle olması.”

Alarm çalmaya başladı ve bu kafamın içinde sapıtan alarmlardan değildi. Kahretsin. Telefonuma baktım. Tören için havuzda olmam gerektiğini hatırlatan alarmımdı.

“Gitmeliyim. Lütfen...” Lütfen ne? “Gitmem gerekiyor.” Telefonu kapatıp hızla Jacqueline’in odasına gittim.

Her zamanki gibi kaos içindeydi ama irikıyım güvenlik görevlilerinin yerini bir kez daha nedimeler almıştı. Jacqueline’in makyajı tazelenmişti ve kusursuz görünüyordu, arada sırada çenesinin hafifçe titremesi dışında yüzünde Maureen’le yaşadığı çirkin olaydan hiçbir iz taşımıyordu. Beni gördüğünde gülümsedi. “Kızlar, Meddy ile bir dakika yalnız konuşabilir miyim lütfen?”

Jacqueline’in etrafında dönüp duran, saçına görünmez küçük rötuşlar yapan İkinci Teyze bana dönüp bir bakış attı. Bakışın ne anlama geldiğine dair hiçbir fikrim yoktu. Onu kenara çekip neler olduğunu anlattırana kadar sarsmak için ölüp bitiyordum; ama bunun yerine nedimelerle birlikte yatak odasından çıkmasını izledim.

Hepsi gittikten sonra Jacqueline içini çekti. “Meddy, Çok ama çok özür dilerim.”

“Ne... neden?”

“Tüm bu çay seremonisi hediyeleri ve odanı arattırdığım için! Korkunç hissediyorum.”

“Ah, doğru. Evet, hayır, o konu için endişelenme lütfen. Ben sadece, sen bu kadar stresli şeyler yaşamak zorunda kaldığın için üzgünüm.”

Ellerimi sıkı sıkı tuttu. “Ben sadece... Maureen onları senin aldığından o kadar emindi ki... Bunu yaptığına hâlâ inanmıyorum.” Ağzından boğuk bir hıçkırık kaçtığında tavana bakıp gözyaşlarının akmasını engellemek için öfkeyle gözlerini kırpiştırdı. Masadan bir parça kâğıt alıp yüzünü yelledim. “O benim en yakın arkadaşım, on yılı aşkın süredir. Hâlâ...” Gözleri ışıldarken gözyaşları dökülüp İkinci Teyze’nin tüm emeğini mahvetmekle tehdit ediyordu.

“Sorun değil,” dedim hemen. “Şimdi bunları düşünmeyelim. Düğünden sonra hepsini düşünmek için dünya kadar vaktin olacak.”

“Hiçbir arkadaşıma anlatamadım bile çünkü hepsi nedimem ve Tom, içlerinden biri öğrenirse itibarımızı kaybedeceğimizi çünkü bunun beni kendi baş nedimem tarafından kandırılacak kadar aptal gösterdiğini söyledi; o yüzden sadece burada oturup bu konuda biriyle, anlayacak biriyle konuşabilmek için can atıyorum...”

“Anlıyorum. Ama sen aptal değilsin.” Cidden mi Tom? Bu nasıl bir saçmalık? “Gerçekten değilsin. Kimse bunun olacağını tahmin edemezdi.”

Burnunu çekti. “Teşekkür ederim.”

“O kadar göz alıcı görünüyorsun ki fotoğrafların çok güzel çıkacak.”

TEYZELERİNİ ARA

“Gerçekten mi?” dedi biraz neşelenerek.

“Evet. Açık ara fotoğraflarını çektiğim en güzel gelinsin. Ve kesinlikle favori müşterimsin. Şey, ilk beşte diyelim.”

Kahkahalarla güldü. “İlk beş mi? İlk üçte bile değil miyim?”

Burnumu buruşturdum. “Belki ilk on.” Birbirimize sırtıtarak baktıktan sonra kabarık elbisesin önündeki tüyleri silkeleyerek kalkmasına yardım ettim. “Çok güzel olmuşsun.” Telefonumdan saate baktım. “Salonda yerimi almam gerekiyor. Orada görüşürüz Jacqueline. Harika olacaksın.” Çıkmadan önce bir kez daha ellerini sıktım.

Gelin süitinin oturma odasında İkinci Teyze’yi aradım ama hiçbir yerde bulamadım. Lanet olsun. Koridordan koşarak geçip açık havaya çıktım ve ferah okyanus esintisinin tadını çıkardım. Düğün töreni suyun üstünde gerçekleşecek şekilde ayarlanmıştı. Kelimenin tam anlamıyla suyun üstünde; tesis, dev bir sonsuzluk havuzunun etrafında hafifçe kıvrılan devasa, geniş bina ile yarım daire şeklinde inşa edilmişti. Sahne havuzun tam üstüne kurulduğu için yüzüyormuş gibi görünüyordu. Sunağa giden yolu sıra sıra çiçekler süslüyor ve ortasında fenerler olan çiçek kâseleri havuzun yüzeyinde sakın sakın yüzüyordu. Tüm ortam nefes kesiciydi.

Havuzun etrafında iki bin koltuk vardı ve hepsi doluydu. İronik bir şekilde, Çin-Endonezya düğünleri için iki bin kişi az sayılırdı. Cakarta’da ortalama bir orta sınıf düğününe üç binden fazla kişi katılırdı. Neyse ki konuklar mutlu görünüyordu; sanırım hiçbirinin perde arkasında yaşanan sorunlardan haberi yoktu. Tek bildikleri şey, bu harika düğünün sorunsuz gidiyor olduğuydu. Anneme ve teyzelerime bakındım ama ortalıkta görünmüyorlardı. Seb bana uzaktan el salladığında başpar-

maklarımı kaldırarak onu onayladım. O 18-200mm ile bütün töreni uzaktan takip edecekti. Derin bir nefes alıp 35mm lensimi ilk kamerama, 24-70mm lensimi de ikinci kamerama takıp işe koyuldum. Tüm sahnenin fotoğraflarını elimden geldiğince insanları rahatsız etmeden, çekebildiğim kadar çok detayın yakın çekimlerini yaptım.

Daha sonra müzik başladı ve hoparlörden sunucunun sesi duyuldu.

“Hanımlar ve beyler, lütfen damadın anne babasını selamlamak için ayağa kalkın!”

Misafirler ayağa kalkarken Tiffany sandalyeler geriye doğru kayd.

“Karşınızda, Bay ve Bayan Sutopo!” dedi sunucu, bu sırada Tom’un anne ve babası geçitte yürürken ailelerine ve arkadaşlarına el sallıyordu. Havuza düşmeyeceğimden emin olacak şekilde geçidin yanında durup hızla fotoğraflarını çektim.

“Vee arkasından sağdıçlar geliyor. Hadi onlara... ııı.” Deklanşör hızımı ayarlarken sunucunun titreyen sesine takıldım ve başımı kaldırdığımda ilk sağdıcin köşeyi dönüp geçitte yürüdüğünü gördüm. Ya da daha doğrusu, sallandığını. Gömleğinin yarısı iliklenmemiş hâlde gözle görülür şekilde tökezliyordu. İç organlarıma korkunç bir kramp girdi. İkinci sağdıç da üçüncü sağdıç da daha iyi durumda sayılmazdı.

“Alkışlar sağdıçlara, millet!” dedi sunucu tekrar, tedirgin bir ses tonuyla.

İsteksiz alkışlar başladı ama sonra dördüncü ve beşinci sağdıç kollarını birbirlerine dolayarak sarhoş bir şekilde geçitte tökezleyerek ilerlerken mırıltılar başladı. Sunucu, mırıltıları bastırmaya çalışarak gevezelik etmeye devam ederken

altıncı, yedinci ve sekizinci sağdıç çıktığında durumları daha da beterdi; çünkü içlerinden biri o kadar sarhoştı ki ayakta duramıyor, resmen diğer iki adam tarafından taşınırken ayak-kabıllarının uçları yapay çiçek yapraklarından oluşan halının üzerinde sürükleniyordu. Sağdıçların geri kalanı da içeri gürültüyle girerken bir yandan sallanıyor bir yandan artık sessiz olan kalabalığı yuhalıyordu.

Aklıma fotoğraflarını çekmeye devam etmek dışında hiçbir şey gelmiyordu. Sanırım bu kez, bu benim problemim değildi, ki bu iyiydi...

Aman.

Tanrım.

Sağdıçlar mihrapta yerini alırken yürüyemeyecek kadar sarhoş olduğu için diğerleri tarafından taşındığını düşündüğüm sekizinci sağdıcı görecektim kadar yakındım artık.

Sekizinci sağdıç Ah Guan'dı.

PART 3

KIZ, ÇOCUĞU ALIR

(Ya da en azından dener.

Ortalıkta bir ceset falan olduğu için zor tabii.)

26

Çılgılık atmayacaktım. Yapamazdım. Sorun yok. Kesinlikle hiç problem değil. Aynen. Bunu halledebilirdim. İki bin kişinin önünde korkunç bir kukla gibi mihraba yaslanmış siktüğimin cesedi ufacık bir sorundu değil mi? Ayrıca bunu kim halledemez ki?

Ben gayet iyiydim. Ta-ma-men.

Sanırım kusmak üzereydim. Ya da bayılmak. Veya bir anda alev almak. Ne haltlar dönüyordu? Onu neden dışarı çıkarmışlardı? Ah Guan'ı taşıyan iki sağdııcı inceledim. Aramızda sadece birkaç metre olduğu için güneş gözlüklerinin ardında kör kütük sarhoş olduklarını görebiliyordum. On iki sağdıç da aynı durumdaydı. Hepsi bir o yana bir bu yana sallanıyor, kıkırdıyor ve sağı solu işaret ederken neler döndüğünü bilmiyor gibi görünüyordu. Absentin insanlar üzerinde bu kadar büyük bir etkisi olabilir miydi? Dördüncü Teyze onlara ne kadar içirmişti?

Ensemden ter damları süzülüyordu. Bir şeyler yapmam gerekiyordu. Bu adamlar uzun süre ayakta kalamayacaklardı ve yere devrildiklerinde Ah Guan'ın cesedine ne olacağı belli

değildi. Etrafıma bakınırken fazla dikkat çekmeden düğün organizatörüne kendimi göstermeye çalıştım ama olmadı; kalabalığın arkasında, çalışanları denetliyor ve muhtemelen gelin partisinin girişindeki müziğin zamanını koordine ediyordu.

“Ve şimdi de işte karşınızda,” diye gürledi sunucu, sağdıçlar tarafından bölünmesinin ardından eski ritmini yakalarken, “Günün adamı, yakışıklı damat Tom Cruuuuise Sutopo!”

Panikten sıyrılarak kameramı kaldırdım ve Tom’un kendini beğenmiş gülümsemeye mihraba doğru kasıla kasıl yürüdüğü anı yakaladım. Fotoğraf çekmek için tuşa her bastığımda histerik bir kahkaha atmak istiyordum. Neden hâlâ işimi yapmaya zahmet ediyordum ki? Mihrapta gerçek bir ceset vardı! İşler muhtemelen şu an olduğundan daha da kötüye gidemezdi. Yine de paniğime rağmen bir şekilde ardı ardına fotoğraflar çekmeye devam ettim, hatta fotoğraflar arasındaki deklanşör hızını bile ayarladım. İşte burada kendini beğenmiş Tom, işte burada da başka bir kendini beğenmiş Tom, takım elbisesiyle hoş görünen ama aynı zamanda yine kendini beğenmiş görünen bir Tom daha. Ve tüm bu zaman boyunca, Ah Guan’ın cesedi benden yalnızca birkaç metre uzakta duruyordu. Sanki ruhunun soğukluğunu sırtımda hissedebiliyordum. Dönüp dönüp ona bakmayı bırakmam gerekiyordu.

Tom mihraba yaklaşırken gülümsemesi sarsıldı. Ah. Sağdıçlarını görmüştü. Sırtışı yüzünden silinmesin diye elinden geleni yaptı ama buruşuk smokinlerini, güneş gözlüklerini ve dengesiz duruşlarını incelerken gözleri ateş saçıyordu. Yanlarındaki yerini aldı.

“Ne bok yiyorsunuz çocuklar?” dedi dudakları sahte bir gülümsemeye gerilirken. “Cidden, ne oluyor lan?”

Tom'un yanındaki sağdıç ağzı beş karış açık şekilde dönüp ona baktı. Beyninin idrak edebilmesi birkaç saniye sürdükten sonra, "Hı?" dedi.

"Sikeyim yapacağınız işi," diye mırıldandı Tom. "Başınız büyük belada."

Yutkundum. Tom ve Ah Guan'ın cesedi arasında yedi sağdıç vardı. Ona çok yakındı. Sağdıçların düzensiz sırasına bakmak için öne eğildiğinde kalbim sıkıştı ve az kalsın bayılacaktım. Ama Tom'un tek yaptığı, onları küçümsercesine gülüp başını iki yana salladıktan sonra tekrar doğrulmak olmuştu.

Müzik durdurulduğunda sunucu, "Şimdi de hanımlar ve beyler, gelin takımına hoş geldiniz diyelim!" Pachelbel'in *Cannon in D Major* şarkısı çalmaya başlarken ilk nedime dışarı çıktı.

Tüm gözler onun üzerindeyken, ilk sağdıcin başının yavaş yavaş düştüğünü ve sonra aniden kalktığını gören tek kişi bendim. Ah olamaz. Uyumak üzere gibi görünüyordu.

Tom'a biraz daha yaklaştım. Fısıldayacak mesafeye geldiğimde, "Tom, sanırım sağdıçlarını kovmamız gerekiyor," dedim.

Bana sinirini bozan bir sinekmişim gibi baktıktan sonra dudaklarını büktü. "Tabii ya, kahrolası bir zavallı gibi kendi törenimde sağdıçsız mı kalayım? Olmaz."

"Onlara bir bak. Ayaklarının üstünde zar zor duruyorlar." En az üçü önemli ölçüde sallanan sağdıçları başımla işaret ettim. Kahretsin, içlerinden biri Ah Guan'ı taşıyordu. Eğer o düşerse... "Düşerlerse büyük olay olur," diye fısıldarken sesim panikle yükseliyordu. "Her şey mahvolur!" Mesela benim hayatım.

Tom'un yüzünde ufacık bir kararsızlık belirtisi gördüm ama sonra çenesini kaldırıp inatçı bir tavırla sıktı ve, "Düşerlerse onları dava ederim," dedi.

"Dava mı edersin?" Bu çocuğun o küçük çarpık zihni nasıl çalışıyordu? Kendi arkadaşlarını dava etmek de ne demekti? Demek istediğim, onun açısından bakıldığında tabii ki arkadaşları onu oldukça hayal kırıklığına uğratmıştı ama yine de bu, olacaklara engel olmayıp kendi düğününü mahvetmesi için yeterli bir neden değildi. Pire için yorgan yakmaktan başka bir şey değildi. Ayrıca, sağdıçların hiçbir suçunun olmadığı kafama dank ettiğinde içimi suçluluk duygusu kapladı. Onları zil zurna sarhoş eden Dördüncü Teyze'ydi. Bunu düzeltmem gerekiyordu ama nasıl? Telefonumu çıkarıp düğün planlayıcısının numarasını çevirdim.

"Alkışlar muhteşem nedimelerimiz için," diye duyurdu sunucu, şu âna kadar çıkan nedimelerin hiçbiri sarhoş görünmediği için sesindeki rahatlama bariz bir şekilde anlaşılıyordu.

"Merhaba? Meddelin?" dedi düğün planlayıcısı. "Ne oldu? Sen görevinin başında değ..."

"Bu sağdıçları sahneden indirmemiz gerek."

İçini çekti. "Evet, bok kafalılar gerçekten de sarhoş görünüyorlar. Ama her şeyi durdurmadan bunu nasıl yapabiliriz bilmiyorum."

Dördüncü nedime çoktan mihraba doğru yürümeye başlamıştı. Zamanım tükeniyordu.

"Sunucudan bunu duyurmasını iste, en başından beri planın gelin ve daması sahnede yalnız bırakmış gibi görünmesini sağla. 'Ve şimdi de gelin ve damat takımı ayrılıp sahneyi gelin ve damada bırakacak,' diyebilir."

“Hah. Bu işe yarayabilir. Evet. İyi fikir. Ona haber vereceğim. Tanrım, o şerefsizler düşmek üzere gibi görünüyor.” Telefonu kapattığında tuttuğum nefesimi serbest bıraktım. Lütfen, lütfen işe yarasın. Lütfen sağdıçlar sahneden inecek kadar uzun süre dağılmasın. Tabii ki sahneden indiklerinde Ah Guan’a ne olacağını bilmiyordum ama adım adım ilerleyecektim.

Son nedime de mihraptaki yerini aldığında, beklenti dolu bir sessizlik oluştu. Çin-Endonezya düğünlerinde, tören başlamadan önce damat ve yakın aile üyeleri gelini görmüş olurdu ama düğüne katılanların geri kalanı görmezdi. “Ve şimdi de! Hepinizin beklediği an! İşte karşınızda, güzeller güzeli gelinimiz Jacqueline Wijaya!” diye bağırdı sunucu.

Jacqueline yanında anne ve babasıyla birlikte köşeyi dönüp geçitte zarif bir şekilde yürürken herkesten yaa ve ayy sesleri yükseldi. Peri kraliçelere benziyordu. Elbisesi rüzgârda hafifçe dalgalanırken onu rüya gibi gösteriyor ve şeffaf dantel duvağın altında yüzü parlıyordu. Ama yaklaştırdı fotoğraflarını çektiğimde zorla gülümsediğini ve çenesinin hafifçe titrediğini gördüm. Tante Yohana ona bir şey söylediğinde hafifçe başını salladı.

Uzak bir mesafeden, düğün planlayıcısının sunucuya doğru koşup bir şeyler fısıldadığını gördüm. Sunucu kaşlarını çatıp başını iki yana salladı. Kalbim duracak gibi oldu. Gelin ve damat takımının sahneyi terk etmesi için anons yapmayı reddediyordu. Düğün organizatörü çılgın hareketlerle bir şeyler söylediğinde sunucu sahneye bakıp sağdıçları gördü ve yüzünü buruşturdu. Jacqueline sahneye gelip anne babasına sarıldıktan sonra kendisini sırtarak bekleyen Tom’a döndü.

“Ve işte karşınızda, gelin ve damat, ah ne hoş bir çift,” dedi sunucu. “Tören başlamadan önce, lütfen tüm nedimeler

ve sağdıçlar, gelin ve damadın biraz yalnız kalabilmesi için mihraptan ayrılabilir mi?”

Kalabalıktan bir mırıltı yükselirken Jacqueline ve Tom şaşkınlık içinde arkalarına döndüler.

“Ne haltlar dönüyor burada?” dedi Tom.

Elimden geldiğince çaktırmadan yanlarına gidip, “Sanırım en iyisi böyle olacak. Sağdıçlar hasta gibi görünüyor. Tören sırasında olay çıkarmalarını istemezsiniz,” dedim.

Jacqueline sağdıçların darmadağınık hallerini fark ettiği anda gözleri kocaman oldu. “Aman Tanrım. Evet, haklısın. Bence de onlara gitmelerini söyletin.”

“Hayır!” diye çıkıştı Tom. “Onlar BENİM sağdıçlarım, onlarla ne yapacağıma ben karar veririm ve ben kalacaklarını söylüyorum.”

“Onlar eşya değil Tom,” diye tısladı Jacqueline. “Dön bir bak, berbat hâldeler. Gidip uzanmaları gerek.” Öne eğilip sesini yükseltti. “Evet, burada olduğunuz için hepinize teşekkür ederim. İıı, tören oldukça uzun sürecek, siz oturabilirsiniz.” Nedimelerine de gitmeleri için işaret verdi.

Nedimler geçide yönelseler de sağdıçlar, Jacqueline nedimelerinden birine başıyla işaret edene kadar oldukları yerde sallanmaya devam ettiler. Nedime sahneye yürüyüp ilk sağdıçın elini tutarak onu geçide doğru yönlendirmeye çalıştı.

“Hayır! Sakın hiçbiriniz hareket edeyim demeyin,” diye bağırdı Tom en ön sıradaki konukların duyabileceği kadar yüksek bir sesle. Yerlerinde kıpırdanıp birbirlerine bakarken mırıltılar arttı.

“Mantıksız davranıyorsun,” dedi Jacqueline. “Hadi,” dedi nedimeye doğru, “Onları buradan götür.”

Nedime kendisine söyleneni yapıp sağdıçın koluna girerken diğer eliyle de sıkı sıkı tuttu ama sağdıç sallanarak ağırlığının bir kısmını ona verdiğinde biraz sendeledi.

“Durun,” dedi Tom ama artık çok geçti. Artık ondan nefret eden tüm nedimeler etrafında toplanıp sağdıçların sahneden inmesine yardım ediyordu. “Hayır, bekleyin... BEKLEYİN!”

Her şey ağır çekimde gerçekleşti. Tom’un çaresizce, öfkeyle uzanabildiği her şeye uzandığını gördüm. Hepsinin sanki su altında ya da bir rüyadaymış gibi çok yavaş olmasını izledim. Ya da daha doğrusu kâbus. Çünkü o anda, Tom’a en yakın olan adam yedinci sağdıçtı. Ah Guan’ı taşıyan çocuklardan biri. Dudaklarım aralandı ve arasından alçak, yavaş ve çok geç bir zamanda, “Haaayır” sesi yükseldi.

Tom sağdıcı yakalayıp geriye doğru çekti ve yedinci sağdıç o sarhoş hâliyle bowling lobutu gibi devrildi. Ah Guan’ı diğer kolundan tutan altı numaralı sağdıç da tökezlediğinde ayakları sahnenin kenarına ulaşana kadar sendeledi ve abartılı bir şekilde sonsuzluk havuzuna düştü. Hiçbir desteği kalmadığında Ah Guan sahne zeminine kütük gibi devrildi.

Kusmak üzereydim. Bu çok kötüydü, bu gerçek olamazdı.

İnsanlar çığlık çığlığaydı. Birkaç sağdıç daha suya düştü ve aman Tanrım... yüzemeyecek kadar sarhoşlardı.

“Kurtarın onları!” diye bağırdı biri. Çok fazla çığlık vardı ama algılayamıyordum. Dünya bir gürültü ve hareket karmaşasından ibaretti.

Misafirlerden birkaçı ceketlerini çıkarıp suya atladı. Nathan törenin arka tarafında dikilip işlemleri denetlediği yerden koşarak geldi. Güvenlik görevlileri de peşinden gelip suya atladılar.

Hızla gerçekliğe dönerken kaosun içinde kimsenin cesede dikkat etmediğini fark ettim. İnsanlar sağa sola hücum ederken Ah Guan hiç rahatsız olmadan sahnede yatıyordu. Fırsat bu fırsat. Onu buradan çıkarmam gerekiyordu. Kolundan tutarken bir an bile tereddüt etmedim. Tüm gücümü kullanırken damarlarımda dolaşan adrenalin beni yukarı, yukarı, yukarı itti ve farkına bile varmadan ayağa kalkıp Ah Guan'ın kolunu omzuma atmıştım. Belinden sıkı sıkı kavradım ve ölü bir adamı taşıdığım için yüzümü birazcık bile buruşturmadan, beynime kafayı yiyecek kadar boşluk bırakmadan ileri doğru bir adım attım. Ve bir adım daha. Bunu yapabilirdim. Onu buradan çıkarabilirdim.

"Ah Tanrım, tamamen kendinden geçmiş," dedi Jacqueline ileri atılarak.

Hayır, hayır, hayır.

"Sorun yok!" diye haykırdım.

"Bırak yardım edeyim..."

Diğer koluna uzandı. Parmakları eline dokundu. Soğuk, sert, ölü eline. Yüz ifadesi donup kaldı. "Bir dakika..."

"Hayır!" İçgüdülerim beni ele geçirdiğinde onu bir kenara ittim... öğrenmesine izin veremezdim; güzel, saf Jacqueline öğrenemezdi, böyle değil, olmaz... Geriye doğru sendelerken gözleri kocaman açıldı ve ben daha ne olduğunu anlamadan mihraptan doğruca suya düştü ve etrafa sular sıçradı.

27

Hayatımda ilk kez tereddüt etmedim. Bir an bile “Şimdi ne yapacağım?” diye düşünmedim. Jacqueline havuza düştüğü anda tüm değerli teçhizatımı bırakıp arkasından atladım.

Havuzun yaklaşık iki metre derinliğinde olduğu uçtayıp ve tüm o tülleri kabarık dantel katmanları karada hafif ve ferah görünseler de en az altı kilo ağırlığındaydı. Suyun altında elbisesi metal zırh kadar ağırlaşabilirdi. Kollarını yakalayıp yukarı çektim ama bu bir örsü hareket ettirmeye çalışmaktan farksızdı. “Aman Tanrım, boğulabilir” diye düşünecek kadar bile vaktim yoktu. Yukarı çekip bacaklarımı deli gibi *çırpmaya, çırpmaya, çırpmaya* başladım. Bir şekilde, ikimiz de suyun üstüne çıkmayı başardık. Jacqueline çaresizce, hırıltılı nefesler alırken gücüm tükendi ve ikimiz birden tekrar suya gömüldük. Ciğerlerim feryat ediyor, göğsüm yanıyor ve kaslarım eriyormuş gibiydi. Tekrar ayaklarımı çırptım ama bacaklarım çok güçsüzdü.

Birdenbire etrafımızda baloncuklar uçuşmaya başladı. Ayaklar ve bacaklar suya girdi. Bedenler daldı. Eller uzanıp bizi yakalayıp mengene gibi tuttu ve ben farkına bile varma-

dan ikinci kez suyun üstüne çıktım. Berrak, keskin ve acı verici hava ciğerlerime doldu. İçime çekmeye çalıştım. Öksürdüm, belki biraz da kustum, tekrar nefes almaya çalıştım.

“Sakin, sakın, sorun yok,” dedi alçak bir ses.

Gözlerim kayıp duruyor ve her an bayılacakmış gibi hissediyordum ama yine de bir şekilde sesi ve göğsümü saran kolu tanıdım.

“Nathan...” dedim. Ya da daha doğrusu demeye çalıştım. Kulağa boğuk bir uğultu gibi geliyordu.

“Jacqueline. Jacqueline’i kurtar!”

“O iyi, o iyi. Cankurtaranlar onu çıkardı.”

Tabii ki, birkaç metre uzağımda iki cankurtaran Jacqueline’e yardım ediyordu. Ona bir can simidi fırlatıp havuzun kenarına doğru çekiyordu. Rahatlasam da uzun sürmedi. Gelin takımının yaklaşık yarısının hâlâ aceleyle kaçmaya çalıştığı sahneye baktım ve sanki tüm evren benim bakmamı bekliyormuş gibi, o anda nedimelerden biri telaşla sahneden kaçmaya çalışırken sahnede yüzüstü yatan Ah Guan’ın cesedine takıldı.

O kadar sert düştü ki suyun içinde süzüldüğüm yerden bile güm sesini duyabiliyordum.

“Neredeyse geldik,” dedi Nathan güven verici bir şekilde ama ne dediğini güçlkle fark ettim.

Nedime yüzünde korku dolu bir ifadeyle ayağa fırladı. Ayağa kalkarken de yanlışlıkla Ah Guan’ı tekmeledi. Hareket etmiyor, orada patates çuvalı gibi yatıyordu. Ağzı beş karış açıldı. Çığlığı, kalabalığın içindeki bütün kaosu ve paniği delip geçerek benliğimi parçalara ayırdı.

“O ölmüş!”

TEYZELERİNİ ARA

Başta duymadılar. En azından çoğu. Hepsi fazlasıyla Jacqueline gösterisine odaklıydı. Telefonların hepsi kaslı can-kurtaranlar tarafından havuzun kenarından çekilen kabarık beyaz kütleye yöneltilmişti.

Ama sonra başka bir nedime diğerini kaldırmak için geldi.

“O ölmüş!” diye bağırdı tekrar ilki.

“Ne?”

“Şu adam! Ölmüş!”

İkinci nedime Ah Guan’a baktı. Elini uzatırken yüzünde inanmamış gibi bir ifade vardı. “Hey, ahbap.” Adamı dürttü. Sonra geri çekildiğinde onun da yüzünde korku dolu bir ifade vardı. Çığlık atmadı ama ağzı hareket ettiğinde ne dediğini net bir şekilde gördüm. “Kahretsin. O ölmüş.”

Otelin güvenlik ekibi huzuru sağlamak için ellerinden geleni yapıyordu ama iki bin seçkin konuk az önce bir ceset görmüşken huzuru sağlamak neredeyse imkânsızdı. Çığlıklar, abartılı iç çekişler, daha da abartılı baygınlıklar ve çok fazla “sorumlu kişiyle konuşma” talebi vardı. Sorumlu kişi Nathan, şu anda mihrabın kordon altına alınmasını ve o şerifin ofisini ararken konukların odalarına götürülmesini emreliyordu.

Biri etrafıma bir havlu sardığında, kıyafetlerim o kadar ıslaktı ki havluyu anında ıslattım. Daha önce ılık olan deniz meltemi soğumaya başladı. Fırtına yaklaşıyor ve rüzgâr ıslak havlum ve kıyafetlerimi bıçak gibi kesiyordu. Titriyordum. İçeri girmem gerekirdi ama öldürdüğüm adamın cansız bedeni

her şeyin göbeğindeyken ve etrafımda onu işaret edip bağırarak binlerce insan varken kendimi içeri girmeye ikna edemiyordum.

Nathan telsizinden emirler vererek sağa sola gidiyordu. O da sıırıslıklardı ama fark etmiş gibi görünmüyordu. Hastalıklı şekilde meraklı insanların mihraba yaklaşmasını engellemek için iki güvenlik görevlisi dikmişti. Konuklar dehşete düşmüş gibi görünseler de büyülenmiş, ölü bedene umutsuzca çekiliyor gibi görünüyorlardı.

“Meddy!”

Kalabalığın arasından koşarak gelen annem ve teyzelerimi gördüğümde neredeyse ağlayacaktım. Ben onlara bakarken Büyük Teyze, annem ve diğer teyzelere yer açmak için uzun boylu bir adamı dirseğiyle kenara çekti. Tüm kalbimi sevgi kapladı. Otoriter, gürültücü, bunaltıcı ailem buradaydı. Her şey... eh, her şeyin yoluna girmesi pek olası değildi ama en azından bunu tek başıma yaşamayacaktım.

Annem nihayet kalabalığın arasından sıyrıldığında onu kucaklamak için koştum. Hiçbir zaman sarılmayı seven biri olmamıştı ama umurumda değildi, şu an değildi. Sadece kokusunu içime çekmek istiyordum. Kısacık, kıymetli bir an için evimin kokusunu –yeni yıkanmış giysiler ve biraz balık sosu– aldım ve hepsini içime çekip ondan güç aldım.

“Meddy, iyi misin? Nasıl oldu? Ne oluyor?” Teyzelerim etrafımıza toplandı. “Aduh, ceset neden orada?”

“Bilmiyorum, ben...” Etrafımda bir sürü insan vardı. “Önce buradan gidelim.” Kalabalıktan iyice uzaklaşıp ana tesis binasının yanından dönene kadar teyzelerim ihtiyaç duyduklarında (bazen ihtiyaç duymadan bile) insanların göğüslerini dirsekleyip, ayaklarını tekmeleyip bizim için yol açarken birlikte

kalabalığın arasından ilerledik. Burada kimse yoktu. Sanırım etraftaki herkes merakını gidermek için kalabalığın gürültüsünü ve enerjisini takip etmişti. Yine de tamamen yalnız olduğumuzdan emin olmak için birkaç dakika etrafa bakındık.

“Tamam öyleyse.” Derin bir nefes aldım. “Ah Guan’ın mihraba nasıl geldiğine dair hiçbir fikrim yok. Ne olduğunu bilen var mı?”

Aile üyelerimin birbirlerini işaret ederek “bu onun hatası” demeden önce bir an için suçlulukla kafalarını eğmelerine şaşırmış mıydım? Pekâlâ, sanırım şaşırmıştım ama aynı zamanda hiç de şaşırmamıştım.

“Tamam.” Bir derin nefes daha. “Bir bakalım.” Büyük Teyze kendisini suçlayıcı bir şekilde parmağıyla işaret eden İkinci Teyze’ye ters ters bakıyordu. Annem ve Dördüncü Teyze de birbirlerini işaret ediyordu. Öyle olsun. Demek ki değişen bir şey yoktu. “Neden hepiniz bir diğerinizin suçu olduğunu düşünüyorsunuz?” Ellerimi kaldırdım. “Bekleyin, her seferinde bir kişi konuşsun. Büyük Teyze, önce sen başla.”

“Neden önce o?” dedi İkinci Teyze.

Omuz silktim. “Bilmiyorum, en büyüğümüz olduğu için olabilir mi? Kurallar böyle değil mi? Her neyse... çok vaktimiz yok, o yüzden... evet Büyük Teyze? Senin bakış açısından neler yaşandı?”

Büyük Teyze, İkinci Teyze’ye son kez muhteşem bir bakış attıktan sonra bana döndü. Yüz ifadesi yumuşarken hikâyesini Mandarin dilinde hızlı hızlı anlatmaya başladı.

“Ah Guan’a garson üniforması bulmak için mutfağa geri döndüm. Etrafta o kadar çok garson ve çeşit çeşit görevli var

ki bunun kusursuz bir kılık deęiřtirme olacaęını dūřundūm. İyi fikir, deęil mi?”

Bir sūre sonra cevap bekledięini fark edince hemen bařımı salladım. “Evet, çok iyi fikir.”

“Bu yūzden aşırı dikkatli davranmaya ōzen gōsterdim. So-yunma odasına gidip, içeride kimsenin olmadığına emin ol-duktan sonra tek tek dolapların içine baktım ve aha! Bir garson ūniforması bulmuştum! Ah Guan’ın ayakkabılarının olmadığı-nı hatırlayınca ayakkabılarını bile aldım. Bilirsin, iřim gereği detaylarda iyiyimdir,” diye ekledi bariz bir gururla.

Tūm Mandarin kelimeleri ōzmem biraz zaman aldı ve aldı-ęımda, “Evet, çok detaycısın Būyūk Teyze. Yani bir garson ūni-forması buldun... ama neden Ah Guan’ın ūstūnde deęil?” dedim.

“Aynen ōyle! Neden deęil? Ona sor!” dedi Būyūk Teyze muzaffer bir edayla, İngilizceye geçip parmaęını İkinci Tey-ze’nin yūzūne dikti. Tanrım, gerçekten iyiydi. Kendi kısmına dūřeni anlatmayı bitirdięi için, İkinci Teyze’yi hikāyesini İn-gilizce anlatmaya teřvik etmek için İngilizceye geçmiřti.

“ok uzun anlattın!” dedi İkinci Teyze, yemi yutarak. “Ve hata yapıp bir řeyleri unutacaęını biliyordum. Zaten her řeyi būyūk bir karmařaya dōnūřtūrdūn. Neden kenarda kalıp daha fazla hata yapmanı bekleyeyim diye soruyorum kendime? Ne-den? Hayır. Bu kez kontrolū ben alacaęım. Damat ve saędıç-lar saçlarını yaptırmak istedikleri için damat odasına gitmem gerekti, ben de gittim. İçeride ne gōreyim, waduh çok kala-balıklardı. Çok fazla! Ve hepsi ortalıkta saędıç kıyafetleriyle dolanıyor, tūm o aptal çocuklar içip içip hiçbir řeye aldırıř etmiyorlardı, ben de dūřundūm, aha! Bu mūkemmел bir kılık deęiřtirme olurdu. Burada o kadar çok saędıç vardı ki fazla-

dan birini kim fark ederdi? O yüzden onların görmedikleri bir anda, bir takım alıp hemen odaya döndüm.”

“Eğer seni iyi hissettirecekse, annen ve ben de ona sağdıç kıyafetleri giydirirken yardım ettik,” dedi Dördüncü Teyze.

Bunun beni biraz olsun iyi hissettirmesi nasıl mümkün olabilirdi?

Annem yüzümdeki ifadeyi okumuş gibi, “Biz hep Büyük Teyze’nin sözünü dinleriz...” dedi ve Büyük Teyze’ye dönerek devam etti. “Da Jie, sen her zaman iyi tavsiyeler verirsin ama bu kez sağdıç kıyafetleriyle çok hızlı döndüğünde Er Jie’ye bir şans verebiliriz diye düşündük.”

Elimi alınma vurdum. “Bu kimi dinlediğinle ilgili değil, kimin planının en iyisi olduğuyla ilgili!”

Büyük Teyze kendini beğenmişçe gülüyordu.

“Eh, o sırada onu sağdıç gibi giydirmek en iyi plan gibi görünüyordu,” dedi Dördüncü Teyze.

“Sadece, demek istediğim alınma İkinci Teyze ama bu berbat bir fikir! Kıyafetlerini çaldığınız zavallı sağdıca ne oldu? Nerede şu an?”

“Muhtemelen horluyor, zil zurna sarhoş hâlde bir yerlerde, dolabın içinde,” dedi Dördüncü Teyze elini savurarak.

“Ama...”

“Sözümü kesmeyi bırak,” dedi Dördüncü Teyze. “Her neyse, biz de onu sağdıç gibi giydirdik ve herkes tören için hazırlanırken ondan kurtulmaya karar verdik.”

“İkimiz de birer koluna girip onu odadan çıkardık,” dedi annem. “Onu arka bahçeye taşıyıp bir bankta bırakabileceğimizi ve insanların onu uzun zaman sonra bulacağını düşündük. Sonuçta kimse arka bahçeye gitmiyor, değil mi?”

“Bu üzerinde düşünölmüş bir plan değil,” diye inledim.

“Gayet iyi düşünöldü! Sağdıcin cesediyle bir alakamız olduğunu kim nereden bilecek?” diye haykırdı annem.

Ağzımı açtım ama tek kelime edemeyince geri kapattım.

“Ama arka bahçeye giden yolun yarısında, hepiniz çay seremonisi hediyelerini aramak için koridora çıktınız,” dedi İkinci Teyze. “Panikledik! Waduh, bizi cesetle görürlerse ne olacaktı? Bu yüzden hemen oda servisi arabasının arkasına yaslandık.”

Ah Tanrım. Her geçen saniye daha da kötüleşiyordu.

“Harika bir servis arabasıydı. İçinde bir sürü şampanya şişesi vardı,” dedi Dördüncü Teyze. “Bu da aklıma bir fikir getirdi. Odaya koşup absent şişesini aldım...”

“Neden yanında bir şişe absent var ki?” Sesimdeki şaşkınlığı saklayamamıştım.

“Evet, neden yanında bir şişe absent vardı?” dedi annem, dünyanın en yargılayıcı gülümsemesi yüzünde dans ederken.

“Ben sahne alıyorum!” diye çıkıştı Dördüncü Teyze. “Sadece sahneye çıkmak ve sonrasında inebilmek için bile ne kadar enerjiye ihtiyacımız olduğunu hiçbiriniz anlamazsınız. Seçtiğim uyuşturucu sadece bir shot absent olduğu için minnettar olmanız gerekir. Diğer sahne alanların çoğu koka tercih ediyor.”

“Kolada çok şeker var,” dedi Büyük Teyze burun kıvrırarak. “Şekersiz kola içsen daha iyi olur, yoksa şeker hastası olursun.”

“Kokain demek istiyor... neyse boş ver. Sonra ne oldu?”

“Absenti aldım ve cesedi sağdıç süitine taşıdık. İçeri dalıp şişeyi sallayarak ‘Partiye hazır mısınız çocuklar?’ dedim. Sağdıçlar ‘VAY BE, güzel kız VE alkol mü?’ der gibiydi.”

“Bence tek fark ettikleri alkoldü,” diye mırıldandı annem.

“Islık çalıyorlardı!”

“Alkole!”

“Tamam tamam,” diye bağırdım alçak sesle. “Sonra ne oldu?”

“Eh, kadınlığımı kullanıp onları oturma odasının uzak bir köşesine götürdüm ve biz şişeyi açıp herkese içki doldururken annen ve İkinci Teyze cesedi içeri taşıyıp yatak odalarından birine koydu. Her şey yolunda gidiyordu ama SONRA annen çılgınca fikirlerinden birini ortaya attı...”

“Çılgınca değil,” diye homurdandı annem. “Ben sadece onların o kadar... bilirsin işte, o kadar ayık olmadığından emin olmak istiyordum. Çünkü aşırı ayık olup da yatak odasında bir ceset olduğunu çok erken öğrenirlerse bu çok kötü olurdu.”

“Anne söyle bana, ne yaptın?”

“Ben sadece... mutfaklarında bir sürü şampanya şişesi gördüm, bu yüzden bir iki şişe açıp içine biraz şey koydum... bilirsin.”

Derin bir nefes aldım. Güçlü ol Meddy. “Bilmiyorum. Şişelerin içine ne koydun?”

“Çin’in şifalı bitkilerinden, sağlığa çok yardımcı.”

“Esrar koydu,” dedi Dördüncü Teyze muzaffer bir edayla.

“NE?” Yok canım, nereden başlayacağımı bile bilmiyordum. Ortada, annemin bir düzine sağdıcı uyuşturduğu gerçeği vardı. Ya da annemin yanında marihuana zulası taşıdığı gerçeği. Bu ne lan böyle?

“Hayır hayır, bu geleneksel Çin tıbbı,” diye homurdandı annem. Yeni bir kardeş rekabetine daha katlanamazdım.

“Geleneksel Çin tıbbında marihuana olmaz!” Az kalsın bağıracaktım ama son anda sesimi alçaltmak aklıma geldi.

“Hayır, orijinal tarifte bir mantar türü isteniyor, adı dong chong xia cao*,” diye itiraf etti annem. “Ama dong chong xia cao çok pahalı! O yüzden her yerde muadilini arıyordum ve sonra internette biri bana Tetris Hidro Konserve Yağı denen çok iyi bir bitki olduğunu söyledi. Ağrılara çok iyi geldiğini.”

“Tetrahydrocannabinol** demek istiyor,” dedi Dördüncü Teyze. Bir an için THC’nin anlamını sırf bu an için ezberleyip ezberlemediğini merak ettim.

“THC mi? Anne, bu marihuananın etken maddesi!” Aman Tanrım.

“Hayır aynı şey değil. Bu bitki kan akışına çok iyi geliyor, kışın kemiklerimin ne kadar ağrıdığını biliyorsunuz, çok kötü, çok acı verici oluyor ama bunlar bana yardımcı oldu. Biraz yan etkisi var, beni biraz sersemletiyor.”

“Kafan güzel oluyor,” dedi Dördüncü Teyze.

“Güzel falan değil, sadece biraz sersem.”

Gözlerimi kapattım. “Siz ikiniz, o zavallı sağdıçları sarhoş edip BİR DE ÜSTÜNE uyuşturdunuz? Onları öldürebilirdiniz!”

“Aduh, tahtaya vur, böyle uğursuz şeyler söyleme,” dedi İkinci Teyze, yakındaki bir ağaca vururken.

“Böyle uğursuz şeyler söyleme mi?” diye haykırdım, gülmek ve ağlamak arasında gidip gelirken. “Yani sence de bunun için biraz geç değil mi?”

“Cık cık cık,” dedi annem. “Kabalaşma Meddy. Seni böyle yetiştirmedim.”

Bu gerçek olamazdı. Derin bir nefes daha aldım. “Pekâlâ, siz çocuklar önce sağdıçları uyuşturdunuz ve sonra da...”

* Çin tırtıl mantarı olarak da bilinen kordiseps, Tibet ve Çin’in yüksek rakımlı bölgelerinde rastlanan nadide bir kara mantar türüdür. (ç.n.)

** Kanabise narkotik ve psikoaktif etkilerini veren etken madde (ç.n.)

“Sonra da gittik, hepsi bu,” dedi annem. “Biz giderken onlar hâlâ mutluydu ve gülüyorlardı.”

“Peki ama nasıl oldu da Ah Guan mihraba çıktı?”

Annem ve teyzelerim omuz silkti ama cevap vermelerine gerek yoktu. Parçaları bir araya getirebiliyordum. Bunu zihnimde çok net resmedebiliyordum. Paniğe kapılmış düğün planlayıcısı sağdıçlardan birini arayıp hangi cehennemde olduklarını soracak ve törenin birazdan başlayacağını söyleyecekti. Giyinmeye çalışacaklardı. Oda dönüyordu, sağa sola tökezliyorlardı ve içlerinden biri bir şey almak için yatak odasına gidip yatakta Ah Guan’ı görmüştü. Kafamın içinde bir film dönüyormuş gibi izledim. Ah Guan’a doğru sendeleyip onu dürtmüştü. Belki de Ah Guan’ın bayıldığını anlamış ama kendi absent-marihuana sersemi kafası en iyisinin onu törene sürüklemek olduğunu düşünmüştü. Yardım etmeleri için içridekilere seslenmiş ve bir sağdıç daha gelmişti. İkiisi birlikte, Ah Guan’ı yataktan kaldırıp bu kadar hafif olmasına gülmüşlerdi. Zemin ayaklarının altından kaydığında az kalsın düşeceklerdi ama hepsi eğlencenin bir parçasıydı. Artık ne tarafın üst ne tarafın alt olduğunu bile bilmiyorlardı.

Ve işte böylece mihrapta bir ceset belirmişti.

28

Annem ve teyzelerim bana sahne arkasında olanları anlatmayı bitirdiğinde Mandarin, Endonezce ve İngilizce ortaya karışık kavga etmeye başladı.

Büyük Teyze: “Tuh kan? Gördün mü, beni dinlemediğinizde böyle olur işte!”

İkinci Teyze: “Hah! Bir kez olsun zombi gibi seni takip etmeyip kontrolü ele aldığım için kıskanıyorsun sadece.”

Annem: “Niye onlara bu kadar absent içirdin? Onlar senin gibi ayyaş değil!”

Dördüncü Teyze: “Pardon da sağdıçların ağzıyla içmemesi benim sorunum değil. Ayrıca onları uyuşturan ben değildim.”

Her zamanki hâlleriydi. Büyük Teyze ve İkinci Teyze rekabetle, annem ve Dördüncü Teyze de kıskançlıkla tartışıyordu. Buna bir saniye daha katlanamayacağım için onlar tartışırken uzaklaşmaya başladım.

Ruh hâlimizi yansıtır gibi rüzgâr sertleşti ve yaşlı bir dul gibi uludu. Atkuyruğumu yakalayıp yüzüme savurdu. Şu âna kadar adrenalin yüzünden çevreme karşı duyarsızlaşmıştım ama o an ıslak kıyafetlerimin içinde donduğumu hissettim.

Dişlerim takırdıyor ve her nefes aldığımda çenem çatırdıyordu. Üstümdeki havluya sımsıkı sarılıp sonsuzluk havuzuna doğru yürüdüm. Ben ailemle durum değerlendirmesi yaparken havuzda neler olup bittiğini görmekten korkuyordum ama buna mecburdum. Bilmek zorundaydım.

Sahnenin polislerle dolup taşmasını, siren sesleri duymayı ve yanıp sönen kırmızı-mavi ışıkları görmeyi bekliyordum. Ama oraya ulaştığımda, neredeyse kimsenin kalmadığını gördüm. Otelin güvenlik ekibi, kalan son konukları uzaklaştırıyor ve herkese sertçe odalarına geri dönüp orada kalmalarını söylüyordu. Jacqueline ve Tom, şükürler olsun ki ortalıkta görünmüyordu. Telefonumu kontrol ettiğimde Seb'in odasına dönmesinin emredildiğini belirten yarım düzine mesaj gördüm. Nathan'ı sahnede gördüğümde, fırtınalı gökyüzüne kontrast oluşturan uzun profili kalbimi durduracak gibi oldu. Cesede bakıyordu ve bulunduğum yerden yüz ifadesini görmek imkânsızdı. Dik dursa da derin düşüncelere dalmış gibi başını öne eğmişti.

“Hanımefendi, lütfen, odanıza dönmeniz gerekiyor,” dedi bir güvenlik görevlisi.

Nathan dönüp beni gördü. “Hayır sorun değil, o benimle birlikte,” diye seslendi hızla bize doğru yaklaşırken.

Tam ona doğru yürüyecektim ki sesler yükseldi ve arkamı döndüğümde o sabah gördüğüm şerifin otelin güvenlik görevlilerine omuz atarak geçtiğini fark ettim.

“Geliyor,” dedi gururla. “Şerif geliyor.” Yanıma geldiğinde, yol ikimiz için de yeterince geniş olmasına rağmen büyük elini omzuma koyup yoluna çıkan bir market arabasıymışım gibi bir kenara fırlattı. “Kenara çekilin hanımefendi, şerif geliyor,” dedi, içimde onu yumruklama isteği oluşturan kibirli

bir ses tonuyla. Bunun yerine, adamın geçitte Nathan'a doğru ilerleyişini tek kelime etmeden izledim.

Benden gitmemi isteyecekleri kadar değil ama ne dediklerini duyacak kadar yaklaştım. Şerifi duymak zor değildi; uğuldayan rüzgâra rağmen resmen her kelimeyi haykırıyordu.

"Kötü bir şey olacağını biliyordum," dedi selamlar gibi. "Siz sosyeteler, adama öylece gelip dev tatil köylerinizi inşa edebileceğinizi sanıyorsunuz, hah! Bunun olmasını bekliyordum evlat."

Nathan muhtemelen şerife yumruk atmasına engel olmak için ellerini ceplerine koydu.

"Ve şimdi de benim küçük kuşlarım, bir cesedin olduğunu söylüyor... ah merhaba, bakalım burada neyiz varmış? Bir ceset."

Şerif beni şaşkınlığa uğratarak ayaklarından birini uzatıp ayakkabısının ucuyla Ah Guan'ın kolunu dürttü. Bana olması gereken olay yeri protokolüymüş gibi gelmedi ama ben kim oluyordum da olması gereken protokole karar veriyordum? Tüm bildiklerimi *CSI* ve *Law and Order* bölümlerinden öğrenmiştim. Bildiğim kadarıyla, şerifin ayakkabısının ucunu kullanma sebebi... pekâlâ, kimi kandırıyordum? Bu adam kafayı sıyırmıştı.

"Şerif McConnell," dedi Nathan, "Tekrar burada olmanıza çok sevindim."

Şerif burnundan sesler çıkararak güldüğünde bana inanılmaz derecede bir fok balığını hatırlatıyordu. "Hah, tabii benim öyledir. Ne karmaşa ama. Yine de merak etme, onun burada ne işi olduğunu bilen biri var," diye seslendi küçük dinleyici kitlesine. Kaşlarını çatarak etrafına bakındı. "Herkes nerede?"

“Burada olabildiğince az kişinin kalmasının en iyisi olacağını düşündüğümüz için tüm konukları odalarına gönderdik.”

“Ah ha! Şahit istemiyorsun, öyle mi?” Şerif bilinçli olarak çenesini kaşıdığı anda, sanki bunu bir televizyon dedektifinden görmüş ve hep yapmak istemiş gibi görünüyordu.

Nathan’ın kaşının arasında bir çizgi belirdi. “Şey, hayır, herkes cesedi gördü...”

“O zaman neden üstünde o aptal kıyafet var? New Age sanatçılarından biri mi? Asa döndürme falan?”

“Asa döndürme mi?” Nathan’ın o kadar kafası karışmış görünüyordu ki ona sarılıp her şey için özür dilemek istedim. “Şey hayır, o sağdıçlardan biriydi.”

“Sağdıç ha?” Şerif cesedin etrafında dolaşıp yine ayakka-bısının ucuyla dürttü. Ancak bu sefer Ah Guan sırtüstü dönene kadar sertçe itmeye devam etti. Durgun yüzüne baktım ve safra boğazımdan yükselirken hemen gözlerimi kaçırdım. İnsanüstü bir çabayla onu geri yuttum. “Diğer sağdıçlarla konuşmam gerek.”

“Tabii, hepsi odalarına götürülmüş olmalı; beni takip etmek ister misi...”

“Hayır, onları buraya getir.”

“Onlar... şey, hareket edebilecek durumları var mı bilmiyorum.”

Şerif gözlerini kıstı.

“Onları. Buraya. Getir. Beni, seni adaleti engellemekle suçlamaya zorlama evlat.”

Ellerimi yumruk yaptım. Bu adamın daha da iğrençleşebilmesi mümkün müydü? Nathan telsizini açıp birinden sağdıçlara mihraba kadar eşlik etmesini istedi. İş bittiğinde, köpü-

ren gri bulutlara bakarak “Cesedi içeri taşıyalım mı? Görünüşe göre yağmur yağmaya başlamak üzere.”

Şerif büyük ihtimalle gerçekten sinsi olduğunu düşündüğü bir bakış attı. “Anlıyorum. Demek kurbanı olay mahallinden uzaklaştırmak istiyorsun, öyle mi?”

“İıı... hayır? Neyin en iyisi olduğunu düşünüyorsanız onu yapın,” dedi Nathan. Telefonunu çıkarıp bir şeyler yazdı. Bir saniye sonra telefonum titredi.

Nathan (16.25): Bu adamdan cidden nefret ediyorum. Beceriksizin teki.

Meddy (16.26): Cidden. Nasıl şerif olmuş??

Nathan (16.26): Hiiiiçbir fikrim yok. Muhtemelen rekabeti ortadan kaldırdı. Ya da belki de hiç rekabet olmadı. Sonuçta küçük bir ada.

Meddy (16.27): Doğru. Umarım çabucak çözülür.

Nathan bana doğru bakıp tüm kaslarımı eriten ufak bir gülümseme gönderdi. Geçitte iki sağdıca eşlik eden güvenlik görevlilerini gördüğüm anda kaslarım tekrar gerildi. Kenara çekilip geçmelerine izin verdim. Sağdıçların hâlâ kendi hâlinde olmadığı çılgın bakışlarından ve sallanan başlarından belli oluyordu.

“Bunlar en ayık olanlar efendim,” dedi güvenlik görevlilerinden biri özür dilercesine.

“Sorun değil. Sizi tekrar buraya getirttiğim için üzgünüm,” dedi Nathan sağdıçlara.

Karşılığında biri uyuşuk bir şekilde gülümseyip “Sornyok” gibi bir şey söylerken, diğeri suratsız suratsız Nathan’a baktı. Çok utanıyordum. Annem ve Dördüncü Teyze bu zavallı adamlara gerçekten zarar vermişti.

Şerif McConnell hiç zaman kaybetmedi. Sağdıçlara doğru ilerleyip Ah Guan’ın bedenini işaret etti. “Kim bu adam?”

İkisi birden işaret ettiği yöne baktı ve cesedi yeniden gördüklerinde irkilmiş gibi göründüler. Onları suçlayamazdım. Tüm gün onu oradan oraya taşımama rağmen gerçek bir ceset görmek benim için bile şok ediciydi.

“Bilmiyorum adamım,” dedi birinci sağdıç. İkinci sağdıç ağzı açık şekilde cesede bakmaya devam ediyordu. Yemin ederim ki birazdan salyaları akmaya başlayacaktı.

“Yakın arkadaşlarınızdan biri olmalı? Sağdıçlardan biri?”

İki sağdıç da gülmeye başladı. “Haaayır. Kimseye söyleme, tamam mı?” Bir sır verecekmiş gibi öne doğru eğildi ama sesi biraz önceki kadar yüksekti. “Damadın hiç arkadaşı yok. O yüzden sağdıç olmamız için bize para ödüyor. Çoğumuz dün geceye kadar birbirimizi tanı mıyorduk.” Tekrar kahkaha attı. “Lanet olsun bu çok komik.”

Şimdi ağzı açık kalma sırası bendeydi. Bu birçok şeyi açıklıyordu. Tom’un sağdıçlarının yanında bu kadar tuhaf davranmasına şaşmamalıydı. Onlara kendi çalışanları gibi emirler vermesine şaşmamalıydı. Çünkü öylelerdi! Onları bugün için tutmuştu. Ayrıca bu, sağdıçların neden Ah Guan’ı seve seve mihraba taşıdıklarını da açıklıyordu; uyuşturulmuş ve sarhoş olmaları dışında, belli ki birbirlerini tanımıyorlardı.

Şerif başını iki yana salladı. “Öyleyse hiçbiriniz bu adamı tanımıyor musunuz?” Ayakkabısıyla tekrar Ah Guan’ın omzu-

nu dürttü. Onun sorunu neydi ve Ah Guan'ın omzunu ayağıyla dürtme ihtiyacı nereden geliyordu?

İki sağdıç da başlarını iki yana salladı.

“Diğerleri tanıyor mu?”

Birinci sağdıç omuz silkti. “Yani, kim bilir? Belki? Tom çok fazla bedene ihtiyaç duyduğu için üç farklı ajanstan birilerini tutmak zorunda kaldı. Eyvah, kötü kelime seçimi hahah.”

“Hahah” derken gerçek bir kelimeymiş gibi söylemişti.

Biri dirseğimi dürttü ve arkamı döndüğümde annemle teyzelerimi gördüm.

“Burada dikilip ne yapıyorsun?” diye fısıldadı annem. “Gel içeri girelim, yoksa üşüteceksin.”

Gülerken burnumdan çıkan sesleri engelleyemedim. Burada bir şerif ve bir cesetle duruyorduk ama annem benim üşütmemden mi endişeleniyordu? “Kavganız bitti mi?” dedim sesimdeki sertliğe engel olamayarak.

En azından biraz utanmış gibi görünme nezaketine sahipti. “Şimdilik,” dedi Dördüncü Teyze. Şerif ve sağdıçlara bakarken Endonezceye geçti. “Şu âna kadar ne buldular?”

“Çok bir şey değil. Ama burada kalıp başka neler bulacaklarını görmek istiyorum.”

“Ben içeri giriyorum.” Dördüncü Teyze yanağımdan makas aldıktan sonra arkasını dönüp odalara doğru yürüdü, peşinden de diğer teyzelerim gitti. Sadece annem yanımda kaldı.

Birkaç adım ötede, Şerif McConnell'in sabrı hızla tükeniyordu. “Bana diğer sağdıçları getirin,” diye bağırdı iki güvenlik görevlisine. Nathan'a baktıklarında Nathan başıyla onayladı. Onlar içeri girerken Şerif McConnell mihrapta volta atıyor,

ağırlığı tüm sahneyi sarsıyordu. Gök gürlediğinde kendime engel olamadan yerimden sıçradım.

“Gerçekten içeri gitmemiz gerek, hava kötü görünüyor,” dedi Nathan. “Diğer sağdıçları odalarında sorgulayabiliriz.”

“Ah eminim bu hoşuna giderdi, değil mi?”

Nathan’ın kafası karışmış gibi görünüyordu. “Şey, evet, sanırım? Yağmur... bilmiyorum, cesede zarar vermez mi? Ne zaman öldüğünü hesaplamayı zorlaştırmak gibi falan?”

“Hey, burada profesyonel olan benim,” diye bağırdı Şerif. “Siz anakaralılar, tüm o gösterişli ekipmanınız, teknolojiniz ve bu yeni çıkmış DNA zırvalarınızla çok bildiğinizi sanıyorsunuz.”

“Ne?”

“Eh, sana haberlerim var: Bu olayı tüm o sosyete işi teknik saçmalıklar olmadan çözeceğim. Bunu eski güzelim dedektiflik yöntemleriyle çözeceğim.” Şerif McConnell, başının yan tarafına hafifçe vururken kendine özgü kurnaz bakışlarından birini attı.

“İlî. Pekâlâ. Hâlâ içeri gitmemiz gerekti...”

İki sağdıçın daha gelmesiyle cümlesi yarım kaldı. Önceki ikiliden daha kötü durumdalardı; bunlar kıkırdamaya devam ediyor ve havadaki rastgele şeyleri gösteriyorlardı.

“Anne, akıllarını kalıcı olarak bozmadığına emin misin?” diye fısıldadım.

“Aduh, tabii ki hayır lah. Geleneksel Çin tıbbı sağlık için çok iyidir. Çok güzeldir!” Yine de annemin, aslında ne kadar endişeli göründüğünü fark etmiştim.

Şerif McConnell onlara Ah Guan’ı tanıyıp tanımadıklarını sorduğunda ikisi de kıkırdayarak kafalarını iki yana salladı.

“Hey adamım, uyanma vakti. Mihrapta uyuyorsun,” dedi içlerinden biri.

“Siz hangi ajanstansınız?” diye sordu Şerif McConnel.

“Best Days Ajansı,” dedi biri.

“Party Peeps,” dedi diğeri dili dolanarak.

“Ayrıca kimin hangi ajanstan olduğunu da biliyorsunuzdur diye tahmin ediyorum?”

İki sağdıç boş boş birbirine baktı. “Ben ne şimdi?” dedi içlerinden biri.

Şerif McConnell burun kemerini sıktı. “Sormaya çalıştığım şey şu: Bu adam, kesinlikle ikinizin ajansından da değil, öyle mi?”

Sağdıçlardan biri kendinden emin bir tavırla başını iki yana sallarken diğeri, “Bilmem,” dedi.

Şerif McConnell’in buna kızmasını bekliyordum ama aksine memnuniyetle ellerini ovuşturup başını salladı. “Siz ikiniz gidebilirsiniz. Kimin yaptığını biliyorum.”

Kendime engel olamadan annemin elini sıktım. O da elimi sıkıp güven verir gibi okşadı. “Ah, Tuhan*,” diye mırıldandı. “Sorun yok. Sorun yok.”

Sorun vardı. Tutuklanmak üzereydim. Şerif McConnell mihraptan çıkıp geçide doğru yürürken her bir parçam ağırlaştı, olduğum yere çivilenmiş hâlde izliyordum. Direkt bana doğru geliyordu.

Ama Nathan’ın önünde durup hava durumuna uygun olarak, “Nathan Chan, bu adamı öldürmekten tutuklusun,” diye gürlledi. Büyük bir zevkle kelepçeyi çıkardı ve gururla gülümseyerek Nathan’ın bileklerine geçirdi.

* (Endonezce) Tanrı. (ç.n.)

29

Şerif McConnell elleri Nathan'ın omzunda, yanımızdan geçerken annemle bana kısa bir bakış attı. Nathan'ın gözleri kocaman olmuştu ama yanımdan geçerken, “Her şey yoluna girecek,” diye fısıldadı.

Ve ben...

Ben...

Çok öfkeliydim. Nathan benim ne kadar zavallı olduğumu düşünüyordu ki, resmen kelepçeli olan OYKEN beni teselli ediyordu? Benim sorunum neydi ki etrafımdaki insanlar her derdimle ilgilenmek istiyordu? Beceriksiz mi görünüyordum? Çaresiz? Bundan bıkmıştım. Nathan'a beni korumayı bırakmasını, bana kırılabilir bir şeymişim gibi davranmayı bırakmasını çünkü öyle olmadığımı haykırmak istiyordum. Birine, herhangi birine saldırmak istiyordum ama maalesef şu anda bana en yakın kişi annemdi. Annem ve teyzelerim.

Orada durmuş, güvenlik görevlileri Nathan'ın peşi sıra yürürken ağızları açık izliyorlardı.

“Her şey yoluna girecek,” dedi Büyük Teyze Endonezce,

sesindeki belirsizliği kabul ettim. Ve bu fırsatı saldırmak için kullandım.

“Yoluna falan gitmeyecek!” diye haykırdım. “Girmeyecek, girecek demeyi kesin çünkü girmeyecek! Bunların hiçbirinin olmasını istemedim. Ben sadece istedim ki... ben sadece...” Ben sadece ne? Ailem olmadan ne yapardım? Arabamda bir cesetle evde mahsur kalırdım ve bunu açıklamanın hiçbir yolu olmazdı. Ama belki de bundan daha iyi olurdu. Her şey, yaptığım şey yüzünden Nathan’ın tutuklanmasından daha iyi olurdu.

“Meddy, üzgünsün biliyorum ama sadece sana yardımcı olmaya çalışıyoruz,” dedi annem.

Uzattığı elinden kaçtığımda yüzünde beliren acı beni daha da öfkeliendirdi. “Benimle ilgilenmenize ihtiyacım yok. Artık bebek değilim anne. Tanrım, bunların hepsi nasıl bir yük!”

Y ile başlayan kelimede hepsi irkildi. Çocuklarına yük olmak en büyük kâbuslarıydı.

Büyük Teyze İngilizce konuşarak, “Meddy bunu nasıl söylersin?” derken göğsü yükseldi. “Biz aileyiz, birlikte hareket ederiz, birbirimizin her zaman yanında oluruz.”

“Evet, sorun da bu zaten. Her zaman yan yanayız. İçinde siz olmadan hayatım nasıl olurdu bilmiyorum. Üniversiteye gittiğimde bir süreliğine bunu gördüm ve sonra tekrar eve ve aileye döndüm. Sizin nefesiniz ensemde olmadığı zamanlarda kim olduğumu bilmiyorum. Düğün fotoğrafçısı olmak isteyip istemediğimi bile bilmiyorum; ama sürekli fedakârlıktan ve benim için neleri feda ettiğinizden bahsettiğiniz için istediğimi yapamam, aile işini öylece bırakamam; hepsi bu, uzayıp gidecek olan fedakârlık döngüsü.”

Onlara tokat atmışım gibi görünüyordı. “Düğün fotoğrafçısı olmak istemiyor musun?” diye fısıldadı annem.

“Düğünlerden nefret ediyorum!” diye haykırdım.

Bir adım geriye sendelerken hepsinin yüzünü dehşet kapladı.

“Ediyorum, onlardan nefret ediyorum...”

“Bu doğru değil. Gelinliklere nasıl baktığını gördüm,” dedi Dördüncü Teyze. “Azgın ve dürüst olmak gerekirse rahatsız edici bakışlarla.”

İç çektim. “Haklısın, düğünlerle ilgili sevdiğim şeyler var. Gelinleri seviyorum; hepsinin güzel ve mutlu görünmesini, büyük beyaz bir elbise giymelerini seviyorum. Ama geri kalan her şeyden nefret ediyorum. Gelin ve damatların, günün mükemmel olması gerektiğine dair bu gerçekçi olmayan beklentiyle kafayı yemelerinden nefret ediyorum. İnsanların gereğinden fazla harcama yapmasına neden olan bir sektöre dönüşmesinden ve bizim de bunun bir parçası olmamızdan nefret ediyorum!”

Hepsi bir süre sessiz kaldı. “Yani seni engellediğimizi mi söylüyorsun?” diye sordu annem bir süre sonra.

Cevap veremedim. Veremezdim. Ne söylesem eksik kalacaktı. Doğru olmayacaktı. Bu ne hayırdı ne de evet. Ve hepsi bittiğinde, sadece kendimi suçlayacaktım. Kuzenlerim de aynı ortamda büyümüş ve kanatlarını açıp uçmayı başarmıştı. Aynı yuvada kalan tek kişi bendim ve bu kesinlikle suçun bende olduğunu kanıtlıyordu.

Sonsuzluk gibi bir sürenin sonunda başımı iki yana salladım. “Sizi suçlamıyorum.” Bakın, bu da tam olarak doğru gelmiyordu. Kendim dahil herkesi suçluyordum.

Annem hıçkırarak ağlamaya başladığında Dördüncü Teyze

dahil tüm teyzelerim gidip onu kollarından yakaladı. Endonezce sakinleştirici sözler söylediler.

“Sorun değil, o sadece bir çocuk, ne söylediğini bilmiyor.”

“Benim Hendra’m da eskiden böyle şeyler söylerdi, dert etme.”

“Bu çocuklar, neleri feda ettiğimizi kendi çocukları olduktan sonra anlayacak.”

Benim jenerasyonumdan biri ebeveynlerine karşılık vermeye cesaret ettiğinde hep böyle olurdu. Birlik olup bizi öfke nöbeti geçiren çocuklardan ibaret olarak görerek, zırlarını delmeyelim diye sözlerimizi reddederlerdi. Bir yanımda deli gibi yeri tekmelemek ve beni dinleyene kadar onlara bağırarak istiyordu ama elbette bu, benim yalnızca aptal bir çocuk olduğuma dair inançlarını doğrulardı.

Gözlerimi kapattım ve derin bir nefes alıp konuşmaya başladım. “Özür dilerim anne, seni incitmek istemedim. Sadece... lütfen. Bana bu konuda yardımcı olmaya çalışma. Odalarınıza dönün, ben hallederim. Hepinizi seviyorum ama büyüüp kendi pisliğimi temizleme zamanım geldi.”

Annemin gözleri benimkilerle buluştuğunda yüzünün buruşukluğuna rağmen gözlerinde anlayışlı bir parıltı gördüm. Ama bir keder ve öfke örtüsünün altında kalmıştı. Tek kelime etmedi, sadece hüsrarla başını salladı ve teyzelerimin ona eşlik etmesine izin verdi. Büyük Teyze bana ters ters bakıyor, İkinci Teyze annemi sakinleştirmeye çalışıyor ve Dördüncü Teyze bile anneme kaba şeyler söylemiyordu; ki bu da annemin kalbinin ne kadar kırıldığını anlamamı sağlıyordu.

Yine de kendimi tutup peşlerinden gitmedim. Çünkü her seferinde peşlerinden gidip en sonunda onlardan özür diliyor

daha az boktan bir evlat olacağıma dair güvence veriyordum ve işte böyle böyle kendimi yirmi altı yaşında hâlâ ailemle yaşarken, hafta sonları devasa düğünlerde çekimler yapıp tüm bu prodüksiyon hoşuma gidiyormuş gibi davranırken bulmuştum.

Hayır. İlgilenmem gereken daha acil işler vardı. Mesela Nathan. Onu düşünmek beni daha da hararetlendirdi. Lobiye çıkan etkileyici taş basamakları tırmanarak ana binaya doğru ilerledim. Orada, bir resepsiyon görevlisini köşeye sıkıştırıp Nathan'ın nereye götürüldüğünü sordum.

“Bunu söylemeye iznim yok hanımefendi,” dedi yumuşak bir sesle ama tereddüt ettiğini sezebiliyordum. Birden aklıma Büyük Teyze'nin görüntüsü geldi. Sırtını dik, çenesini hep yukarıda tutan Büyük Teyze. Her zaman insanlara sözünü dinletmeyi başaran Büyük Teyze. O olsa ne derdi? Çenemi kaldırıp buyurgan bir şekilde adama baktım. “Los Angeles Polis Teşkilatı ile irtibat kurdum ve Şerifin kimseyi tutuklama yetkisinin olmadığını söylediler. Kenara çekilip o salağın adalet sistemiyle alay etmesine izin vermeyeceğim, sen de öyle. Bana engel olmayacaksın. Beni hemen Nathan'ı tuttuğu yere götür.” Tabii ki adalet sistemi umurumda bile değildi ama araya sıkıştırmak için güzel bir laf gibi gelmişti.

Resepsiyonist bir an için tereddüt ettikten sonra, “Onu yukarıya çıkardı. Bay Chan'ın ofisine. Fırtınanın arabayla gidemeyeceği kadar kötüleştiğini söyledi.”

“Güzel. Beni oraya götür. Hemen,” diye ekledim resepsiyonist ağzını açtığı anda.

“Hemen efendim.” Masasının arkasından aceleyle çıkıp onu takip etmem için bana başıyla işaret etti. Arkasını döner dönmez omuzlarım biraz düştü. İşe yaradığına inanamıyor-

dum. İçimdeki Büyük Teyze'ye başvurmuştum ve şimdi Nathan'a gtrlyordum. Vay be, bunu daha sık denemem gerekiyordu. Dürüst olmak gerekirse bu duygu oldukça bağımlılık yapıyordu.

Beni bir kapıdan geçirip personel asansörüne götürdü. Bindikten sonra en st kata çıkmak için kartını kullandı. Otoriter görünmeye çalışıyordum ama asansördeki ölüm sessizliğinde bunu yapmak çok daha zordu. Nihayet kapılar kayarak açıldığında, rahatlayarak derin bir nefes vermemek için tüm gücümü kullandım.

En st katta çok sayıda ofis vardı. Daha önce herhangi bir otelin bu kısmına gememiştim; ama sanırım büyük tatil belgelerinin işleyişini denetleyecek ofisleri olması mantıklıydı. Resepsiyonist koridorun sonuna ulaşana kadar beni yarım düzine ofisin önünden geçirdi. Kapının önünde bir güvenlik görevlisi duruyordu. Yaklaştığımızı görünce duruşunu değıştirip tetikte bekliyormuş gibi göründü.

"Selam Dave," dedi resepsiyonist. "Bu... şey..."

"Ben Meddy, Nat... Bay Chan'in avukatı."

Güvenlik görevlisinin gözleri büyüdü. "şükürler olsun ki buradasınız," dedi alçak sesle. "Ben bile... neden ofisinin önünde beklemem istendi? Bay Chan'in bunu yaptığına bir an bile inanmadım."

Onu başımla onaylayıp derin bir nefes aldım ve içeri girdim.

şerif McConnell, Nathan'ın masasında otururken Nathan da karşısındaki sandalyeye tnemişti.

"Ne oluyor?" dedi şerif McConnell, uzun ve sıcak bir duş almak istememe neden olan baygın bir bakışla beni tepeden tırnağı süzerken.

“Bay Chan’ın avukatı,” dedi güvenlik görevlisi.

Şerif McConnell’in kaşları havalandı. Bana tekrar baktığında bakışları bu kez birkaç derece daha az çapkın, daha çok inançsızdı çünkü benim gibi görünen biri nasıl olur da avukat olabilirdi? Gücenmek üzereydim ki hâlâ tamamen siyah fotoğrafçı kıyafetleri içinde ve sıırıslıklam olduğumu fark ettim. Saçlarımdan havluma sular damlıyordu. Ah, annem ve teyzelerim haklıydı. Yardımlarına ihtiyacım vardı. Her zaman onların yardımına ihtiyacım vardı. Bana engel olmuyorlardı. Potansiyelime ulaşmıştım. Burası, zirveye ulaştığım yer burasıydı; aile şirketi için düğün fotoğrafçılığı yaptığım, beni her zaman dünyadan korudukları yer.

Ama Nathan’ın yüzünde bir ışıltı vardı. Daha önce, yıllar önce benden onunla doğuya gitmemi istediğinde gördüğüm bir şey. Sadece bir ışıltıydı ama hâlâ duruyordu. Şiddetli, saf umut.

Yanaklarım alev aldı. Bunca zaman sonra bile, bunca şeyden sonra bile, bizim için hâlâ umudu vardı. Ve ben...

Hissediyordum. Sanki derin bir uykudan uyanır gibi göğsümün derinliklerinde çırpınıyordu. Umut. Son dört yıldır onu ezmiş, bağımsız olmakla ilgili tüm düşüncelerimi bir kenara itmiş, kendime aptal, bencil veya hayalperest olduğumu söylemiştim. Hayalci; bu bana teyzelerim ve annemden geçen mantıramdı. “Hayalperest olma,” derlerdi. Tüm hayatları boyunca pragmatik davranmaları gerekmişti; hayallere ve ideallere yer yoktu. Dördüncü Teyze’ye bak, derdi annem. Endonezya’dan Los Angeles’a kadar hayallerinin peşinden koştu ve bak şu an nerede. Gerçekçi olmadığında, hayalinin seni ele geçirmesine izin verdiğinde böyle olur.

Ama son birkaç gün içinde yaşanan hiçbir şey hayal değildi. Bu kelimeyi kullanacak doğru bir zaman varsa, o da buydu. Annemin internette beni taklit etmesi, bu gerçeklikten bayağı uzaktı. Yanlışlıkla randevuya çıktığım adamı öldürmem. Yani, daha ne kadar gerçeklikten uzak olabilirdi? Ve birer birer devrilen tüm domino taşları (cesedin buraya getirilmesinden mihrapta son bulmasına kadar) hiçbir gerçekçiliğin yakınından bile geçemezdi. Neden hâlâ gerçekçi kurallara göre oynamaya çalışıyordum?

Duruşumu dikleştirip Şerif McConnell'a baktığımda onun gerçekte ne yapacağını bilmeyen sudan çıkmış bir balık olduğunu fark ettim. Bu adada daha önce böyle bir şey olmamıştı ve o, ani bir güç dalgasıyla koca bir korku okyanusu arasında kalmış durumdaydı. O korkunun üstüne gittim.

“Adım Meddelin Chan, avukatım. Müvekkilimi neyle suçluyorsunuz?” Sesim masaya güm güm vuran demir bir yumruk gibiydi.

Kısa bir sessizlik oldu ve ardından Şerif McConnell ileri atıldı, yaptıklarını sorgulamadan dirseklerini masaya dayadı ve arkasına yaslanıp ellerini kucağında kavuşturdu. “Öhöm, evet, avukatı ha? Çabuk geldiniz.” Durdu. “Bir dakika, sizi daha önce buralarda gördüğüme eminim...”

“Evet bir süredir buradayım, evrak işleriyle ilgileniyordum.”

Nathan başını hafifçe sağa sola salladı ama bana yol göstermesine ihtiyacım yoktu. Bu polis bozuntusunun beni yoldan çıkarmasına izin vermeyecektim. Öne eğilip ellerimi masaya dayadıktan sonra çok yavaş bir şekilde konuştum.

“Müvekkilimi. Neyle. Suçluyorsunuz?” Kalbim çarpmayı bırakın tekmelemeye başlamıştı. Bacaklarının çıktığına ve ko-

şup koşup göğüs kafesime çarptığına yemin edebilirdim. Her an *Alien* tarzında göğsümden fırlayabilirdi. Ama bir şekilde yüz ifademi düz, bakışlarımı sabit ve Şerif McConnell'a kilitlenmiş şekilde tutmayı başardım.

Yerinde kıpırdanırken ellerini açıp kapattı. “Doğru, evet. Pekâlâ. Bir cinayet oldu.”

“Müvekkilimi neyle suçluyorsunuz?”

Bakışları ürkmüş bir kelebek gibi uçup gitti ve ardından tekrar yüzüme kondu. “Şey, ııı...”

“Onu hiçbir şeyle suçlamıyorsanız, o zaman onu tutuklayamazsınız. Onu buradan götürüyorum.”

“Eh, o zaman onu cinayetle suçluyorum!”

Kahretsin, kahretsin, kahretsin. Her nasılsa, içimdeki her şey “Hayır, sen yaptın, gidip her şeyi daha da kötüleştirdin!” diye bağırsa da ona ters ters bakmaya devam ettim. “Kimin cinayetiyle?”

Şerif başını hafifçe salladığında bana bir atı anımsatmıştı. “Cesedin. Aşağıda, mihrapta.”

“Öyleyse cesedi teşhis edemediniz?”

“Şey, hayır, tabii ki hayır, daha sonra edilecek...”

“Ölüm sebebi neydi?”

“Bilmiy...”

“Ölüm zamanı?”

“Şey, demek istediğim...”

“Müvekkilimin üstünde bir silah buldunuz mu?”

“Henüz değil...”

“Yani bir ölüm sebebiniz veya ölüm zamanınız yok, ama müvekkilimi tutukladınız. Hangi gerekçeyle?” Cidden, şu anda kimdim ben? Sanki Büyük Teyze bilincimi ele geçirmiş

ve her şeyin üzerinden buldozerle geçiyor gibiydi ve vay canına, gerçekten işe yarıyordu. Şerif McConnell sanki yazın ortasında maraton koşmuş gibi terliyordu. Aslında onun için biraz üzül-müştüm. “Şerif, sanırım ikimiz de boyunuzu aştığınızı biliyoruz. Cesedin yağmurda içeri alınmasını bile emretmediniz mi?”

Bana kötü kötü bakıyordu. “Protokole göre...” Sesi alçaldı. Ortada gizemli bir ceset ve yağmur fırtınası olduğunda proto-kolün ne dediği hakkında hiçbir fikri olmadığı her hâlinden belliydi. Bir yandan, suç mahallini elinden geldiğince el değ-memiş hâlde bırakması gerekiyordu. Öte yandan, yağmur fır-tınası birçok kanıtı yok edebilirdi.

Protokolün ne söylediğini bilmemesi iyiydi çünkü benim kesinlikle hiçbir fikrim yoktu. Protokolün, Şerif McConnell’ın yapmadığı şey olmasını umuyordum. “Protokole göre, olay mahallinin mümkün olduğu kadar büyük bir kısmını koru-manız gerekiyor, ki bu durumda otel çalışanlarından bir çeşit koruma sağlamalarını istemek anlamına geliyor olabilir mi? Yağmur suyunun olabildiğince çoğunu olay mahallinden uzak tutmaya çalışmak?” Bunu sanki gün gibi ortadaymış gibi, san-ki az önce kıcımdan uydurmamışım gibi söylediğimde Nat-han’ın yüzündeki ifade neredeyse histerik bir kahkaha atmama neden oldu. Nathan bana –nasıl tarif edeceğimi bile bilmiyor-dum– şimdiye kadarki en muhteşem gün doğumunu görüyor-muş gibi bakıyor, yakışıklı yüzü huşu ile aydınlanıyordu.

“Eh, siz içeri daldığınızda ben de tam bunu yapmak üze-reydim,” diye mırıldandı Şerif McConnell.

Önündeki viski bardağına anlamlı bir şekilde baktım. “Öyle mi? Bana müvekkilimin ofisinde keyfinize bakıyormuş-sunuz gibi geldi.”

Bardağa baktığında öyle bir kızardı ki yüzü pancar gibi oldu. “Bu onundu.”

“Hıhı. Pekâlâ, herhangi bir protokole uymadığınız bana göre açık, bu yüzden daha fazla kanıt olmadan müvekkilimi yasal olarak herhangi bir şeyle suçlayabileceğinizi sanmıyorum.” Ağzımdan nasıl sözler çıkıyordu böyle? Herhangi gerçek bir polisin uzun zaman önce blöf yaptığını anlayacağına emin olsam da Şerif McConnell tamamen hazırlıksız yakalanmıştı. Gözleri kocaman olurken ağzı hareket etti ama tek kelime çıkmadı. “O yüzden lüt... o yüzden, müvekkilimin kelepçelerini çözün. Hemen,” diye ekledim, “lütfen” deme ihtiyacı hissettiğimde. Şerif McConnell beni şaşırtarak ayağa kalktı. Gerildim, bilmiyorum, sanırım üzerime atlayıp beni ensemden yakalayarak tutuklamasını bekliyordum.

Masanın diğer tarafına doğru yürürken adımları büyük ofiste yankılandı. Gülmemek için tüm gücünü kullandığını anlayabildiğim Nathan’a yaklaştı. Bir anahtarlık çıkarıp Nathan’ın ellerini tuttu ve...

Aman Tanrım. Başardım.

Şerif McConnell, Nathan’ın ellerini indirdi. Hâlâ kelepçeli durumdalar.

Kahretsin. Başaramamıştım. Ne yaptığımı anlamıştı. Anlamış mıydı? Neler oluyordu?

Şerif McConnell güvercin göğsünü şişirdi. “Hangi havalı hukuk şirketinden olduğunuz umurumda değil ama burası benim bölgem. Ve ben kötü bir koku alıyorum. Müvekkilinizin ne yaptığını bilmiyorum ama bir şey yaptığa eminim ve ne olduğunu bulacağım.”

“Bir şeyler yaptığını düşündüğünüz için onu burada tuta-

mazsınız. Hukuk böyle işlemez. Kanıt bulmalı ve sonra onu suçlamalısınız,” diye çıkıştım. En azından *CSI*’da öyle görünüyordu.

“Yöntemlerimle ilgili bir sorunuz varsa, bunu anakara polisiyle çözebilirsiniz.” Ellerini kulaklarının arkasında kavuşturmuş dramatik bir şekilde odanın etrafına bakıyordu. “Ah, hah, sirenlerin sesini duymuyorum, siz duyuyor musunuz? Çünkü o homoseksüel polisler fırtınada buraya gelmeye cesaret edemezler, bu yüzden de yetki bende gibi görünüyor. Ben de burada kalacağını söylüyorum.”

“Geldiklerinde, yetki belgenizi kaybedeceksiniz.” Ya da polislerin sahip olduğu şey her neyse.

Şerif McConnell omuz silkerken şişman yüzü sinsî bir gülümsemeye kıvrıldı. “Evet, bunu yıllardır söylüyorlar ama işte buradayım.”

Yer ayaklarımın altından kaydı. Aklıma gelen her şeye sıkı sıkı tutundum. “Müvekkilimle konuşmam gerekiyor. Yalnız. Hâlâ bu hakkı var.”

“Aynen öyle. Beş dakika.” Ardından, Şerif McConnell elleri ceplerinde sallana sallana dışarı çıktı. Resmen neşeyle ıslık çalıyordu.

Kapı arkasından kapanır kapanmaz koltuğa çöktüm ve başımı ellerimin arasına aldım. Çok az kalmıştı. Başardım sanmıştım.

“Harika iş çıkardın Meddy.”

Yüzüm ellerimin arasında öylece kaldım. Nathan’ın yüzünde olduğunu tahmin ettiğim hayal kırıklığına bakmaya dayanamazdım.

“Meddy.” Nathan önümde diz çöküp ellerimi yüzümden

nazikçe çekti. “Hey,” dedi uysal bir sesle. “İşte buradasın.” Yüzünden çok fazla şey okunuyordu. Her şey, geçmişimiz, her kavga, her öpücük, her gülüş kusursuz yüzüne gün gibi yazılmıştı.

“Ben çok özür dilerim.” Sözcükler ağzımdan hıçkırıklarla parçalanmış olarak çıkıyordu. “Her şeyi batırdım.”

“Hayır, yardım ettin. Tüm bunları yapmasaydın, yalnız konuşmamıza izin vermezdi... demek istediğim ona söylediğin onca şey harikaydı,” dedi gülerek. “Çok seksiydin.”

“Anlamıyorsun,” dedim inleyerek. “Ben... ben yaptım.” Zamanı gelmişti. Gerçeklerin, hepsinin. Ondan bir şeyler saklamaktan çok yorulmuştum. Bütün dünyaya yalan söyleyebilirdim ama ona asla. Nathan’a yapamazdım. “Ceset. Onu ben öldürdüm.”

İşte gerçek, ağzımdan bir yılan gibi süzülüp aramızda havada kıvrılıyordu. Gözlerimi Nathan’ın yüzünden ayırmadım çünkü bana bakışlarını ezberlemek istiyordum. Kucağına bıraktığım bu korkunç şeyle birlikte bana bir daha asla eskisi gibi bakmayacaktı. Sözlerimi duyar duymaz suratını kaplayacağına emin olduğum dehşete kendimi hazırladım.

Fakat olmadı. Nathan sadece iç çekti. Ve sonra beni suskun bırakan tek kelimeyi söyledi.

“Biliyorum.”

30

“Ne?” diye haykırdım. “Bekle. Ne??”

“Şşt.” Nathan parmağını dudaklarına götürerek kapıya baktı.

Sesimi alçaltmak için tüm gücümü kullandım. “Üzgünüm. Ama bu da ne demek Nathan?”

İç çekti. “Biliyorum. Anladım.”

“Ne zaman? Nere... nasıl? Ne?”

“Meddy, sen ve ailen bütün gün aşırı gizemli davrandınız. Ve o saçma soğutucuyu her yere taşıdınız, onunla ne yapacağınızı anlamadım. Düğün pastasında bir terslik olduğunu, sizin de bunu saklamaya falan çalıştığınızı düşündüm. Ama sonra kontrol etmek için mutfağa gittiğimde düğün pastası iyi görünüyordu, o zaman yemekle ilgili başka bir şey olabileceğini düşündüm. Sonra ceset mihrapta ortaya çıktığında... iki ile ikiyi toplamak için tam olarak bir roket bilimcisi olmak gerekmiyor.”

Ona şaşkın şaşkın baktım. Dudaklarım kelimeleri oluşturuyor ama hiçbir şey çıkmıyordu. Ağzım aptalca, anlamsızca kanat çırpıyordu. Hâlâ tek kelime edemiyordum.

“En azından neden yaptığını söyler misin?”

Bir şekilde, sesimi yeniden kullanmayı başardım. “Şey, nefsi müdafaaydı ve öyle bir niyetim yoktu... çok hızlı oldu.”

Öfke tüm yüzünü kapladı. “Nefsi müdafa mı? Sana zarar mı verdi?”

Başımı hızla iki yana salladım. “Vermek üzereydi ama şey, ben... Uzun hikâye.”

Nathan tuttuğu nefesini bıraktı. “Pekâlâ, seni incitmediğine sevindim.” Ellerimi sıktı. “Sorun değil, kimseye söylemeyeceğim.”

“Ama neden?” dedim birden. “Neden? Cinayetle suçlandın. Herkese senin değil, benim yaptığımı söylüyor olman gerekirdi.”

“Şerifin bir sonuç alabileceğini sanmıyorum. Cesetle bir ilgim olduğuna dair hiçbir kanıt yok.”

“Neler yapabileceğini, nasıl boyayacağını bilmiyorsun. Çizgilerin dışına çıkan bir adama benziyor gibi geldi bana. Elinde biri olduğu sürece yanlış kişi olsa bile umurunda olacağını sanmıyorum.” Nathan yüzünü buruşturduğunda, ellerini tırnaklarımın avuçlarında küçük hilaller bırakacağı kadar sıkı kavradığımı fark ettim. “Üzgünüm.” Ellerini bıraktım ama tekrar yakalayıp dudaklarına götürdü.

“Seni bir kez hayal kırıklığına uğrattım Meddy,” dedi gözlerini gözlerimden hiç ayırmadan. “Senin için savaşmadım ve o zamandan beri pişmanım. Seni tekrar kaybetmek istemiyorum.”

Yanaklarım kızardı. Kahretsin, tüm vücudum kızarıyordu. Öne doğru eğilip dudaklarını dudaklarımla buruşturduğumda dudaklarımız aynı yapbozun iki parçası gibi kusursuz bir şekil-

de birleşti. Nefeslerimiz birbirine karışırken yemin ederim ki kalp atışlarını benimkinin hemen yanında hissedebiliyordum. Bu yüzden üniversiteden beri ciddi bir ilişkim olmamıştı. Başka kimse bununla kıyaslanamazdı, kimse kalbimi Nathan gibi ellerinde tutamazdı.

“Bunun için içeri girmene izin veremem,” diye fısıldadım. Başparmağını alt dudağımda gezdirerek enemde tenimi yakan bir çizgi çizdiğinde içimi nefis bir ürperti kapladı.

“Girmeyeceğim. Gerçekten.”

Son gücümü toplayarak geri çekildim. “Ama...” Dşncerim karman ormandı. Sığ nefesler alıp veriyordum. Düzgün düşünmekte zorlanıyordum. “ok kötü bir reklam olacak. Seninle ilgili en ufak bir şüphe bile olursa, tatil beldesi...”

Yüzünden bir gölge geçtiğinde meselenin özüne parmak bastığımı anladım. şerif McConnell, bu kadar az kanıt varken muhtemelen cinayet suçlamasından bir sonuç alamayacaktı. Ancak bu suçlama yatırımcıları korkutmaya yetecekti. Sonra ne olacaktı? Zihnimde, büyük bir konferans masasının etrafında oturan, jilet gibi takım elbiseli bir oda dolusu insan gördüm. Biri Nathan Chan’ın, Ayana Lucia’nın CEO’luğundan alınması için oylama yapılmasını talep ediyordu. Ve teker teker hepsi ellerini kaldırıyordu. Bu kadar kötü şöhretli birinin şirketlerinin yüzü olmasına izin veremezlerdi. Ve işte bu kadardı. Nathan’ın hayalleri sona erecekti. Planladığı, tasarladığı ve inşa ettiği bu muhteşem tatil beldesini kaybedecekti. Muhtemelen ona düzenli bir kıdem tazminatı paketi vereceklerdi ama bir daha asla başka bir girişim için yatırımcı bulamayacaktı, bu lanet söylenti omuzlarında dolaşırken, üstüne gölge dşrrken asla...

“Ah, Nathan.” Benden saklamaya çalıştığı üzüntüye bakmaya dayanamıyordum. Endişelenmeyeyim diye benden bir şeyler saklamaya çalıştığında nasıl görüldüğünü biliyordum.

“İyi olacağım,” dedi boğuk bir sesle.

Ama olmayacaktı.

Sanki aklımdan geçenleri okuyormuş gibi Nathan vücudunun sarhoş edici sıcaklığını hissedebileceğim kadar yakınına çekti. “Lütfen bunu senin için yapmama izin ver,” dedi bacaklarımı titreten alçak bir sesle.

“Ama...”

“Eğer çıkıp senin yaptığını itiraf edersen, ben de aynısını yaparım. Benim öldürdüğüm konusunda ısrar ederim ve o zaman kesinlikle elimdeki her şeyi yüzde yüz kaybederim.” Çok ciddi görünüyordu. Teslim olmamı engellemek için gerçekten her şeyini kaybetmeyi seçerdi.

“Nathan.” Adı ağzımdan boğuk bir hıçkırıkla dökülürken onu tekrar öptüm. Dudaklarının benimkilerden ayrıldığını hissetmek istemiyordum.

Dışarıdaki bir sandalye gıcırdadı ve Şerif McConnell kapıyı açmadan hemen önce birbirimizden uzaklaştık. Gözlerini kısarak bize baktı. Ne hoş bir manzaraydı ama; ikimiz de nefes nefese kalmıştık, saçlarımız dağılmıştı, yanaklarımız kızarmıştı ve birbirimizden en uzak noktalarda çok garip pozisyonlarda oturuyorduk. Suçlu, azgın ergenler gibi görünüyormuş olmalıydık. Şerif McConnell kaşlarını çatı. Avukat olmadığımı kesinlikle anlamış olmalıydı...

“Tanrım, avukatlardan nefret ediyorum,” diye gürledi.

Hah. Belki de iki ile ikiyi toplayamıyordu. “Evet, sen ve diğer herkes,” dedim, ayağa kalkıp elimden geldiğince sakın bir

şekilde üzerimi silkelerken. “Burada işim bitmek üzere. Teşekkürler Şerif. Ben...” Kaşlarını kaldıran Nathan’a baktım. “Şirketimle görüştükten sonra geri döneceğim.”

“Acele etmeyin,” dedi Şerif McConnell ve bariz bir zevkle kendini Nathan’ın pelüş deri koltuğuna bıraktı. Arkasına yaslanıp ayaklarını maun masaya koydu ve ellerini karnın üstünde birleştirdi.

Dışarı çıkarken Nathan’a sessiz mesajlar göndermeye çalıştım. *Geri döneceğim. Seni burada böyle bırakmayacağım. Seni özgür bırakacağım. Adını temize çıkaracağım.* Bunlardan herhangi birini anlamış mıydı bilmiyordum.

Asansörün sağladığı mahremiyete girer girmez duvara yaslanıp yüzümü ellerimin arasına aldım. Ne karmaşa ama. Ne yapmam gerekiyordu? Bana karşı Nathan’ı temize çıkaracak tüm kanıtları toplamalı ve onları şerife sunmalıydım. Teslim olacaktım. Ben...

Ama bu, annemi ve teyzelerimi de konuya dahil ediyordu. Kanunların gözünde ailem çok ama çok suçluydu. Ve yükselen felaket yığının ek olarak, onu soğutucuya koyduğumuzda Ah Guan ölmemişti. İçinde boğularak ölmüştü. Bu da onu öldüren tek kişinin ben olmadığım anlamına geliyordu. Tüm aile öldürmüştük.

Belki de tek suçlu ben olacağım şekilde çevirebilirdim. Belki de kimsenin haberi olmadan bütün ailemi kandırdığımı, Büyük Teyze’nin mutfağına girip cesedi soğutucusuna sakladığımı söyleyebilirdim. Evet, bu işe yarayabilirdi. Heyecan ve korku içimde kıpır kıpırdı. Bunu başarabilirdim. Çok uzun bir süre hapse girecektim. Ama hak ettiğimden daha az değildi. En azından hayatımda ilk kez bu tamamen kendi başıma ve-

receğim bir karar olacaktı. Annemin isteklerine ya da ailevi sorumluluklara boyun eğdiğim için verdiğim bir karar değildi. Sanırım en azından bu konuda iyi hissedebilirdim.

Lobide, tesisi fırtınadan korumak için dev ahşap pencerele-ri kapatmışlardı. Burayı tamamen değiştirerek tropik bir cen-netten şiddetli rüzgârlara ve şiddetli yağmura karşı kepenkleri indirilmiş bir kaleye dönüştürüyordu. Atmosferi kasvetliydi. Çalışanların Nathan'ın tutuklanması hakkında ne kadar bilgi-si olduğunu bilmiyordum ama hepsinin bir şeylerin ters git-tiğinin farkında oldukları belliydi. Yanımdan geçerken bana kibarca gülümseceler de yüz ifadeleri endişeli ve korkuy-la gerilmişti. Odalara giden koridorda hızla ilerledim. Önce odama geri dönüp ıslak kıyafetlerimi değiştirecektim. Sonra annemden benimle Büyük Teyze'ye gelmesini isteyecek ve orada herkese tüm suçu üstlenme planımı anlatacaktım. Derin bir nefes aldım. Onları ikna etmek kolay olmayacaktı. Annem yüzde yüz ağlayacaktı. Büyük Teyze kızacak ve büyüklerimi dinleyip sorunu halletmelerine izin vermem için ısrar edecek-ti. İkinci Teyze muhtemelen tuhaf bir Taiciçüen pozu verecekti ve Dördüncü Teyze de tüylü tırnaklarını savurup bana bu ka-dar duygusal olmayı bırakmamı söyleyecekti. Ama ben karar-lıydım. Kimse beni doğru şeyi yapmaktan alıkoyamazdı.

Odama ulaştığımda Nathan'ın ana kartını çıkarıp kapı kili-dine doğru uzattım. Bir vızıltıyla kilidi açıldığında kapıyı ite-rek açtım, "Anne, biraz çay alabilir miyim..." dedim.

Söyleyeceklerimin geri kalanı dudaklarımda solup gitti. Kapı son bir tık sesiyle arkamdan kapanırken donakalmış hâlde orada dikiliyordum. Tüm planlarım, son birkaç dakika içinde biriktir-diğim tüm cesaret, her şey içimden sızıp beni bomboş bıraktı.

Çünkü annem ve tüm teyzelerim elleri bağlı hâlde yatağın üzerinde otururken arkalarında, başlarına doğrultulmuş bir silahla Maureen duruyordu.

“Ah, Meddy,” derken kollarını havaya kaldırdı, böylece silah şimdi direkt yüzüme doğrultulmuş durumdaydı. “Artık düzgün bir şekilde başlayabiliriz.”

Sanırım biri, beni doğru şeyi yapmaktan alıkoyabilirdi.

31

Televizyonda sürekli insanlara doğrultulan silahları görürdünüz. O kadar sıradanlaşmıştı ki, ekranda gördüğümde gözümü bile kırpmıyordum. Ama gerçek hayatta, ah dostum, gerçek hayatta bu çok çok farklıydı. Tabancanın namlusu bana şey gibi... şey, kıyaslayacak bir şey yoktu, yüzüme doğrultulmuş kahrolası bir silah, daha korkunç ne olabilirdi ki? Bacaklarım güçsüz düşerken ilk adımımı attığımda dizlerim sarsıldı ve öne doğru tökezledim.

Oda bir anda, “Ateş etme!”, “Aiya, hayır!”, “Ateş yok!” sesleriyle doldu.

“Şşt. Yüce İsa, lütfen çıldırmayı kesin, lütfen,” dedi Maureen annem ve teyzelerime.

“Üzgünüm!” diye haykırdım doğrulurken. “Ben sadece... Çok korkuyorum. Zar zor yürüyebiliyorum.” Düşündüm de ayrıca zar zor nefes alıyordum.

Maureen gözlerini devirdi. “Ateş etmeyeceğim. Git şuradaki sandalyeye otur. Tanrım. Siz çocuklar. Sakin olun.” Sanki orada olduğunu yeni hatırlamış gibi silahına baktı. “Doğru. Tamam, bakın, bunu şimdilik başka bir yere doğrultacağım.”

Silahlı bacaklarıma doğrultacak şekilde kollarını indirdi. Sanırım bu *birazcık* daha iyiydi.

Resmen sandalyeye sürünerek gidip minnetle içine gömüldüm. Tüm vücudum bir su birikintisinden ibaretti. Artık biliyoruz ki iş savaşmaya ya da kaçmaya geldiğinde ikisi de benlik değildi. Ben, bir hamster gibi donuyor ve sonra işe yaramaz, titrek bir su birikintisine dönüşüyordum.

“Sayang, iyi misin?” diye seslendi annem.

Hafifçe başımı sallamayı başardığımda Maureen ayağa kalkıp bana doğru yürürken çaresizce izledim. Birkaç adım uzağımda durduğunda, “Beni atlamayı aklından bile geçir-me,” dedi. Bu gülünç bir düşünceydi çünkü uzuvlarım kurşun gibi ağırdı. Bir şekilde başımı iki yana sallamayı başardım. Şimdi o tam önümde dururken kalp atışlarımın artık bir ritmi yoktu. Çok hızlı çarpıyordu. Bir vızıltıdan ibaretti. Maureen silahı tekrar kaldırdığında gözlerim içgüdüsel olarak sımsıkı kapandı. Ailemdeki herkes nefesini tutarken annem, “Lütfen hayır!” diye haykırdı. Ah Tanrım, işte geliyordu.

Ama hiçbir şey gelmedi.

Tek gözümü açtım. Maureen içini çekti. “Kahretsin, saatlerdir bu ânın hayalini kuruyordum. Tabancayla ağzımı yüzünü dağıtacaktım.”

Korkudan olduğum yere sindim. Bu da televizyonda gördüğünüz bir şeydi ama şimdi bunu gerçekten yaşadığıma göre, bir silahla dövülme fikri mide bulandırıcıydı.

“Ama bunu yapmak içimden gelmiyor.” Maureen tekrar içini çekti.

Tam rahat bir nefes almıştım ki Maureen birdenbire yaklaşp saldıran bir yılan gibi yüzünü benimkinin tam önüme getir-

di. Annem ve teyzelerim tekrar haykırdı. Geri sıçrayıp başımın arkasını makyaj aynasına vurdum.

“Ayy! Onu korkutma!” diye çıkıştı teyzelerimden biri.

“Kahretsin! Üzgünüm, böyle sıçrayacağını düşünmemiştim,” dedi Maureen. “İyi misin?”

Başım dönmeye başlarken tekrar oturdum. Sanırım başımı sallıyordum.

“Bunu bir daha yapmayacağım. Bu boktan bir hareketti. Sadece seni biraz korkutmak istedim, böyle tepki vereceğini düşünmemiştim. Tanrım, kızım.”

“Çok yaramazsın ah!” diye azarladı annem. “Onu bir daha böyle korkutma!”

Maureen’in pişman görünmesi beni şaşırtmıştı. “Özür dile-
rim Teyze. Bunu bir daha yapmayacağım.” Doğrulup saçlarını
geriye doğru taradı. “Tamam, bir şeyi açıklığa kavuşturalım:
Benim için bir şey yapman gerekiyor.”

Ağzımdan tek bir ses çıktı: “Ne?”

“Çay seremonisi hediyeleri seni aptal. Başka ne olacaktı?”

Maureen kafamın karışmış olduğunu anlamış olmalıydı ki
gözlerini devirip “Al onları. Benim için,” dedi.

“Ah, tabii ya. Nasıl?”

Maureen ellerini havaya kaldırdı. “Bilmiyorum, sen bul!
Onları kandır, hediyelerin fotoğraflarını çekmek istediğini
söyle. Gelini silah zoruyla tut... hayır, gelini değil. Damadı
silah zoruyla tut.”

“Silahım yok.”

“Al.” Arka cebini kurcalayıp bana bir şey fırlattı. Bir silah.
Silah göğsüme çarpmadan önce *Vay canına, bana bir silah fırla-
tıldı* düşüncesinin zihnimde belirmek için çok az vakti olmuştu.

Acıyı bile idrak edemedim. Bir şeye, bilmediğim bir şeye doğru uzandım, o şeyin yere düştüğünde patlayıp birini öldüreceğine hemen hemen ikna olmuş sayılırdım. Cıyakladım. Ailem tekrar haykırdı. Maureen başını sallayarak bana bakıyordu. “Dostum, reflekslerin çok iyi.”

Silaha atılıp Maureen’e doğrultana kadar silahı doğru tutmak için boğuştum.

Maureen kaşlarını çattı. “Tamam, ben televizyondaki kötü adamlardan değilim, bu yüzden bunu uzatmayacağım. O silah dolu değil.”

Yutkundum. Silaha baktım. Daha önce hiç dokunmamıştım. Dolu olup olmadığını nasıl kontrol edeceğimi bile bilmiyordum.

“Şeye basıyorsun,” dedi Maureen. “O düğme, evet.”

Cephane şeysi dışarı kaydı ve tamamen boştu. Yerine itip silahı şifonyere koydum. “Ben... ben birine silah doğrultmam. Boş bir silah da olsa.” Konuşurken bile, dalgınlıkla ellerimi pantolonuma sildiğimi fark ettim.

“Pekâlâ... zamanla alışırsın,” dedi Maureen tatlı tatlı. Kendi silahını sallayıp tekrar bana doğrulttu. “Gördün mü?” Yüzümü buruşturarak doğrudan ateş hattında olmamak için kafamı çektim. Maureen tekrar silahını indirdi. “Tamam, evet, oldukça boktan bir his ama mecburum, anlıyor musun?”

“Anlamıyorum!” diye haykırdım. “Bunu yapmana gerek yok. Neden bunları yapıyorsun ki?”

“Çünkü her şey berbat oldu!” diye bağırdı. “Hiçbirini yapmak istemiyorum. Her şey ters gitti, hediyelerin zaten gitmemesi gerekiyordu... her şey bittiğinde Jackie’ye iade edilmeleri gerekiyordu. Ben sadece... Bilmiyorum, ben...” Sesi

titrediğinde gözyaşlarını silmek için durakladı. “Her neyse, artık önemi yok çünkü her şey ters gitti, hepsi *senin* suçun.”

“Neden ben?” Ama söylerken bile, her şey hızla yüzüme çarpıyordu. Elbette. Benim yüzümdendi. Çünkü onun suç ortağını ben öldürmüştüm. “Çünkü Ah Guan’ı öldürdün. Bütün bunlarda bana yardım etmesi, hediyeleri saklaması ve sonra geri koyması falan gerekiyordu ve sen onu öldürdün ve... Tanrım, Meddelin. Ben bir hırsız olabilirim ama sen ve ailen katil-siniz,” dedi oldukça yargılayıcı bir ses tonuyla.

“Sana onu bizim öldürdüğümüzü düşündüren ne?” dedim en masum ses tonumla.

“Geri dönerken otelin yanında bu konuda konuştuğunuzu duydum. Üzgünüm teyzeler ama hepiniz çok gürültücüsünüz ve benim Endonezcem çok iyidir. Ve Çincem. Anlarsınız ya.”

“Wah, Endonezce ve Çinceyi çok iyi konuşuyor,” dedi annem imrenerek. “Ailen çok gurur duyuyor olmalı.” Bana anlamlı bir bakış attı.

Annemi görmezden geldim. “Adadan gönderilmedin mi sen?”

Maureen omuz silkti. “Karatede siyah kuşağım var.” Dehşet dolu bakışım karşısında içini çekti ve “Hiçbir şey yapmadım, Tanrım! Adamı yere serip silahını aldım. Bu yine de sizin Ah Guan’ı öldürmeniz kadar kötü değil,” dedi.

“Yapmadık... amacım bu değildi! Bana saldıracaktı. Panikledim ve sonra uyandığımda onun öldüğünü sandım. Lütfen, ailemi bırak. Sadece bana yardım etmeye çalışıyorlardı; onu buzdolabına koyduğumuzda hâlâ hayatta olduğunu bilmiyorduk,” dedim ağlayarak.

Maureen cebinden bir telefon çıkarıp ekrana hafifçe vurdu.

“Hah, itirafını kayda aldım. Tamam, şöyle yapacağız: Bu ses kaydını bir saat içinde tüm sosyal medya hesaplarımda yayınlanacak şekilde ayarladım. Bana çay seremonisi hediyelerini getirmezsən, sen ve ailenin ne yaptığınızı herkes bilecek. Beni tutuklattırmaya falan kalkarsan, kayıt sosyal medyada patlayacak. Bana çay seremonisi hediyelerini getir, ben de kaydı sileyim ve kendi yollarımıza gidelim.”

“Wah, bu kız çok zeki,” dedi İkinci Teyze istemeye istemeye başını sallarken.

“İya, pinter ya*,” dedi Büyük Teyze. “Meddy de onun gibi olmalı. Çok zeki. İş hayatında başarılı olur.”

Şimdi ellerimi kaldırma sırası bendeydi. “Cidden mi? Bize resmen silah zoruyla şantaj yapıyor!”

Büyük Teyze cık cıkladı. “Aduh, tabii ki insanlara silah doğrultman gerektiğini kastetmiyoruz. Ama sadece söylüyorum, bu Maureen çok... neydi o sözcük, ticari zekâsı var anlamında...”

“Şeytani? Deli?” diye haykırdım.

“Hey,” diye çıkıştı Maureen.

Ona çılgınca işaret ettim. “Bana silah doğrultup en yakın arkadaşını soymamı istiyorsun. Daha ne kadar şeytani şeyler yapabilirsin?”

“Fırsatı görmüş, değerlendiriyor,” dedi İkinci Teyze. “Sen de böyle olmalısın.” Büyük Teyze başını sallarken ikisi bir anlığına sanki bir kez olsun aynı fikirde olduklarına şaşırmış gibi birbirlerine baktılar.

“Ama insanlara silah doğrultma, bu çok kaba,” dedi annem.

“Ah, pekâlâ, en azından bu ayrıcalığa sahip olduğumuza se-

* (Endonezce) Evet, o akıllı. (ç.n.)

vindim.” Tanrı aşkına. İşte ailem. Tüm düğmelerime nasıl basacaklarını çok iyi biliyorlardı. Silahlı cinayete meyilli bir hırsızla kıyaslandığında bile, onlar için asla yeterince iyi değildim.

Sonra içimde uyandırdıkları öfkenin bana yeni bir güç verdiğini fark ettim. Gaza gelmiştim. Onlara yanıldıklarını kanıtlamanın bir yolunu bulmam, sandıkları gibi işe yaramaz bir gözyaşı yumağı olmadığımı göstermem gerekiyordu.

“Ondan bu kadar hoşlandıysanız, o zaman belki de sizin kokuşmuş fotoğrafçınız olmalı.” Bunu daha söylerken bile kulağa ne kadar acınası ve çocukça geldiğini biliyordum.

“Aiya, Meddy böyle yapma,” dedi annem. “Sana sadece senin iyiliğin için öğüt veriyoruz, Maureen gibi akıllı olmayı öğrenmelisin. Gördün mü, Maureen çay seremonisi hediyelerini almak istiyor, bu yüzden her olasılığı düşünmesi gerekiyor.”

Maureen aptal aptal sırttı. “Her şeyi çözmem biraz zaman aldı.”

“Uslu olup çay seremonisi hediyelerini nasıl alıp hepimizi kurtaracağını bul, tamam mı?” dedi annem.

“Evet, hepimiz sana güveniyoruz,” dedi Dördüncü Teyze.

Duyduklarıma inanamayarak başımı salladım. “Şu anda sizinle bile uğraşamam çocuklar.” Boş silahı şifonyerden alıp arka cebime tıktırdım.

“Tamam, bu çok ortada. Cebinden fırlıyor,” diye seslendi Dördüncü Teyze.

“Göründüklerinden çok daha ağırlar, değil mi?” dedi Maureen anlayışla.

“Senin yardımına ihtiyacım yok,” diye tükürdüm, Maureen elini uzatırken.

“Tamam, aman.”

“Meddy, bu kadar kaba olma,” dedi annem. “Maureen sadece yardım etmeye çalışıyor.”

Hepsine bağırmmamak tüm irademi kullandım. Fotoğraf makinesi çantamı alıp iki lensimi çıkardım ve büyük bir özenle şifonyere yerleştirdim. “Bunlara dokunmayın.”

“Evet, dokunmak yok, çok pahalılar. Kıran öder,” dedi annem.

“Dokunmam,” dedi Maureen ellerini kaldırarak.

Silahu çantaya tıktırıp onlara ters ters baktım. “Pekâlâ. Öyleyse tek yapmam gereken insanları soymadan önce silahla tehdit etmek.”

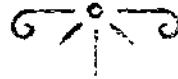
“Yapabilirsin, sana inanıyorum,” dedi annem.

“Jia sen!” İkinci Teyze bana geleneksel Çin tezahüratlarından yaptı.

“Çok destekleyiciler. Keşke benim ailem de bu kadar destekleyici olsaydı,” dedi Maureen iç çekerek.

“Benimkini alabilirsin,” diye çıkıştım ve kesinlikle pişman olacağım bir şey söylemeden önce odadan çıktım.

* (Çince) Arkadayız! (ç.n.)

Günün erken saatleri ile karşılaştırıldığında, gelin süiti neredeyse bomboştı. Jacqueline'in annesiyle babası oturma odasında sessizce konuşuyorlardı. İçeri girdiğimde asık suratlarla bana baktılar. Yorgunluklarını görmek göğsüme bir bıçak saplanıyor gibi hissetmeme neden oldu. Keşke onlara sarılıp af dileyebilseydim.

“Merhaba Tante, Om. Jacqueline burada mı?” Böylesine hassas bir zamanda onları böldüğüm için ağzımdan çıkan her kelimededen nefret ettim. Keşke beni şimdi hemen dışarı kovsalar. Bunun yerine, Tante Yohana başını sallayıp gülümsedi.

“Ah, Meddy. Belki seninle konuşur. Yatak odasında.”

Yutkunarak yatak odasının kapısına yöneldim. Kalbim o kadar şiddetli atıyordu ki göğsümün gözle görülür şekilde hareket ettiğine yemin edebilirdim. Büyük çift kapıya ilerleyip yavaşça tıklattım. Cevap gelmeyince dişlerimi sıkarak hafifçe kapıyı araladım. “İı, Jacqueline? Benim, Meddy. Girebilir miyim?”

Hıçkırık sesleri geliyordu. Bunun evet mi hayır mı olduğu-

na karar veremediğim için kapıyı iterek açtım ve içeri girip arkamdan kapattım. Jacqueline yaklaşık on altı kat kabarık tülün altına gömülmüştü ve onu gün yüzüne çıkarabilmek için uzun bir süre boyunca katman katman kaldırmam gerekiyordu.

“Git buradan,” dedi hıçkırarak elimi hafifçe iterken.

“Merhaba,” dedim yumuşak bir sesle.

Kafasını kaldırıp bir kez daha hıçkırdı. “Ah, sensin. Yalnız mı geldin? Şu anda kimseyle konuşmak istemiyorum, özellikle de bana yakın olduklarını düşündüğüm insanlarla!” Son birkaç kelime abartılı bir haykırıyla dudaklarından dökülürken yüzünü bir kez daha yastığa gömdü.

“Tek geldim.” Başka ne yapacağımı bilmediğimden yavaşça yatağın kenarına oturdum. Kasanın olduğu köşeye bakıp hemen bakışlarımı kaçırdım. Düğün gününde neredeyse herkes tarafından ihanete uğrayan bu zavalı insandan bir şeyler çalmayı düşünmek beni ne kadar berbat bir insan yapardı? Sanırım çok berbat; çünkü bakışlarım kasaya kaymaya devam ediyordu ve kendimi zorlayarak bakışlarımı tekrar Jacqueline’ye çevirdim. Ya da belki de o şu an bana bakmazken kasayı açmayı deneyebilirdim? Ama şifresini bilmiyordum.

“Bugünün en kötü yanı ne biliyor musun?” dedi Jacqueline aniden doğrularak.

“İıı.” Aklımı kurcaladım. Çok fazla olasılık vardı. Mihrapta ortaya çıkan ceset mi? Çay seremonisi hediyelerinin kaybolması mı? Nişanlısının sağdıç olmaları için rastgele oyuncular tutması mı?

“Ne zaman iyi ya da kötü bir şey olsa, ilk anlattığım kişi Maureen olurdu. Şimdi artık onu da yapamayacağım çünkü o

bile pis bir hain çıktı!” Tekrar hıçkırıklara boğuldu. “Ben neden böyleyim? Neden sürekli bana yakın olan insanlar yalan söyleyip duruyor? Kendi nişanlım bile bana, sağdıç olabilecek yeterince arkadaşı olmadığını söyleyecek kadar güvenmiyor. Bu ne kadar berbat bir şey?” diye haykırdı, ıslanmış yüzü bana dönerken.

Bu soruya nasıl doğru cevap verebilirdim ki? Demek istediğim, durum ÇOK berbattı ama yine de duymak istediği şeyin bu olduğunu sanmıyordum. “İıı. Çok iyi sayılmaz ama aynı zamanda bir erkeğin yapabileceği en kötü şey de değil.” Tom, adının Tom Cruise olması dışında daha kötü şeyler de yapmıştı. Aynı zamanda birinci sınıf bir salaktı. Onu savunmamalıydım. “Tamam, evet, oldukça boktan bir durum. Gerçeği öğrenmek istiyor musun? Tom boktan biri.”

Jacqueline’in ağzı şaşkınlıkla açıldı ve o kocaman gözleriyle bana baktı. Aman Tanrım. Bunları söylediğime inanamıyordum.

“Özür dilerim, öyle demek istemedim. Beni boş ver, doğru dürüst düşünemiyorum, zaten kafamı oraya çarpmıştım şey-deyken ııı... Evet.” Aman Tanrım, az kalsın “Maureen kafama silah doğrultup beni korkuttuğunda neredeyse kafamı çarpı-yordum,” diyecektim. Soğukkanlılığını koru, Meddy.

Jacqueline’in eliyle ağzını kapatmadan önce kahkaha atması beni şaşırttı. “Az önce söylediklerine inanamıyorum.”

“Üzgünüm, gerçekten ben...”

“Hayır, üzülme. Bugün olan bitenden sonra hak veriyorum,” dedi fısıldayarak ve ardından dehşete düşmüş gibi bir kahkaha attı. “Evlenmek üzere olduğum adam hakkında bunu söylediğime inanamıyorum.”

“Öyle mi? Yine de onunla evlenecek misin?” Ne cevap vermesini istediğimi biliyordum. Bu insanları çok uzun zamandır tanıımıyordum ama kim masum kim suçlu bunu anlayabiliyordum. Tom itici de değildi; sadece her konuda gerçekten mide bulandırıcıydı.

“Evet, elbette...” duraksadı ve dehşete kapılmış görünüyordu. “Ben... Bilmiyorum. Ailelerimizin arası çok iyi. Ailelerimiz birbirleriyle o kadar iyi anlaşıyorlar ki, beraber yatırım yapıyorlar ve bizim evlenmemize o kadar hevesliler ki...”

Neden bahsettiğini çok iyi biliyordum. Zengin Çin-Endonezya topluluklarında, ebeveynler, oğullarının ve kızlarının diğer ailelerin en zengin oğulları ve kızlarıyla evlenebilmesi için planlar yapardı. Sutopoların büyük şirketler zinciri ve gayrimenkul grubu göz önüne alındığında, Tom her ne kadar iğrenç bir kişilik olsa da seçilecek doğru kişiydi.

Son söylediği sözler fısıltıyla çıktı. “Ama o gerçekten bir göt, değil mi?” Biraz ağlıyor, biraz gülüyordu. “Tanrım, keşke Maureen burada olsaydı. Ondan her zaman nefret ederdi, biliyor musun? Pekâlâ, çıktığım her erkekten her zaman nefret etmişti ama, Tanrım, Tom’un her zaman ne kadar iğrenç olduğundan bahsedip dururdu ve ben bunun hiç farkına varmadım. Doğruyu söylemem gerekirse, herkesten çok Maureen’e üzülüyorum. Bu beni kötü biri yapar mı? O zavallı ölü adamı bile düşünemedim, aman tanrım, törenimizde gerçekten ölü bir adam vardı! Bundan daha kötü ne gibi bir alamet olabilirdi ki? Tom’un tuttuğu aktörlerden birinin öldüğüne inanamıyorum.”

Ona göz kırptım. Farkına varmak biraz zamanımı almıştı.

Elbette. Ah Guan'ın sağdıçlardan biri olmadığını bilmiyordu. Damadın bekarlık partisinde kimseyi tanımıyordu. Kimse kimseyi tanımıyordu.

“Keşke Maureen ile konuşabilseydim!” Jacqueline yüzünü ellerinin arasına alıp feryat etti. “O pisliği çok özledim.”

Harika. Tabii ki, özlediği tek kişi şu anda ailemi silah zoruyla rehin alan kadındı. Muhtemelen ona yaltaklanan ve benim yerime onun ne kadar harika bir kız çocuğu olacağını söyleyen ailem.

Kahrolası Maureen. Tamam. Maureen burada benim yerimde olsa ne yapardı? Çay seremonisi hediyelerini kapıp kaçmak dışında tabii ki. Bunun düşüncesi bile sinirlenmeme neden oluyordu. Olup biten her şeye rağmen, Maureen'in Jacqueline'e verilen hediyeleri çalmaya çalışmasına inanamıyordum. Aklım bunun yanlışlığından uzaklaşmaya çalışıyor ve bunun yerine, iki kadın arasındaki gerçek dostluğun görüntülerine tutunuyordu. Maureen'in, Jacqueline'in istediklerini önceden tahmin anında gerçekleştirmesi. Jacqueline devasa elbisesini giyerken Maureen'in onun kollarını desteklemesi. İkisinin birbirinin cümlelerini tamamlaması. Bu olaylarda aşk kokusu vardı. Jacqueline ve Tom arasındakinden daha çok olduğu kesindi.

Ve işte tam o anda bütün parçalar yerine oturmuştu. Çay seremonisi hediyelerinin çalınması ama onları geri iade etme niyeti. Hediyeleri odasında bulduklarında Maureen ne kadar da üzülmüştü. Hediyeleri yakalattığı için değil, Jacqueline ile olan arkadaşlığını kaybettiği için kederliydi ve dertliydi.

Çünkü Maureen, Jacqueline'e âşıktı.

Ellerimi, aynı annem ve Büyük Teyze'nin yaptığı gibi daha doğrusu heyecanlanınca bütün ailemin yaptığı gibi çırpmaya başlamıştım. Bir yerlerden fısıltı şeklinde bir cıyıklama geliyordu. Sonrasında fark ettim ki benden geliyormuş. Aman Tanrım, aman Tanrım...

"Neden 'Aman Tanrım' deyip duruyorsun?" Jacqueline bana bağırarak için ağlamayı bırakmıştı. "Peki neden mezbahadaki tavuk gibi çırpınıyorsun?"

"Ah, üzgünüm. 'Aman Tanrım.' dediğimi fark etmemişim." Boğazımı temizledim. Kendime biraz zaman kazandırmalıydım, ona nasıl söyleyeceğimi bulmaya çalışmalıydım ya da ona söylemeli miydim? Sonuçta sır benim sırrım değildi ve bu sırrı paylaşmak bana yardımcı olur muydu? Bilmiyorum... Maureen'in hâlâ otel odamda, ailemi rehin alıp onlarla birlikte olduğu gerçeği gibi pek çok bilgiyle başım dönüyordu. Jacqueline'e gerçeği söyleyerek ailemin hayatlarını tehlikeye atıyor muydum? Ne yapmalıydım? Bununla başa çıkacak kadar büyümemiştim, yapamazdım... Yapabilirdim. Hayatım boyunca kendime, her zaman karşıma çıkan zorlukların üstesinden gelemeyeceğimi söyledim. Bu ister Nathan'la doğuya taşınmak ister annemin evinden taşınmak ya da aile şirketinden ayrılıp kendi işimi kurmak olsun. Tekrar tekrar her seferinde kendime hazır olmadığımı söylüyordum. Hâlâ başaramak için gereken becerilere sahip değildim. Ama şimdi güvенеbileceğim başka kimsem yoktu. Nathan sarhoş bir Po-dunk şerifi tarafından yakalanmıştı ve ailemin geri kalanı silah zoruyla tutuluyordu. Her şey bana bağlıydı. Her şeyi başlatan bendim. Her şeye son veren kişi de ben olmalıydım.

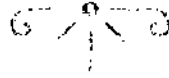
Derin bir nefes aldım. Ellerimi çırpmayı kestim. Nefes al. Jacqueline'in ellerini tutup gözlerinin içine baktım.

“Jacqueline, bana güveniyor musun?”

Titrek bir nefes alıp başıyla onayladı.

“Güzel. O zaman yapmanı istediğim bir şey var.”

33

Odamın kapısını çalıp hafifçe araladıktan sonra seslendim, “Benim, Meddy. Ateş etmeyin, içeri geliyorum.”

Birkaç neşeli “Ah, geri döndün!” ve “Ayo, masuk, masuk!”* çığlığıyla karşılandım. Ailem silah zoruyla esir tutulan insanlara göre fazla neşeliydi, bunu kabul etmem gerekirdi. İçeri girdiğimde, Maureen dahil, hepsi oturmuş çay içiyorlardı.

“Cidden mi?”

“Ne?” dedi annem sanki onu düşmanıyla çay içerken yakalamamışım gibi.

“Hiçbir şey. Seni kaçıran kişiyle çay içmen çok normal çünkü değil mi?”

“Ben adam kaçırmıyorum,” dedi Mauren şaşkınlıkla.

“Yah, sen neden bu kadar kaba konuşuyorsun Meddy? Seni böyle yetiştirmedim,” dedi annem.

Gözlerimi devirdim. “Her neyse, işte burada. Alabildim.” Spor çantasını yere fırlattım, yüksek bir çınlamayla yere çarptığında yüzümü buruşturdum. Kahretsin, umarım çok pahalı bir Cartier saati falan kırmamışımdır.

* (Endonezce) İçeri gel, içeri gel! (ç.n.)

“Hati-hati!” diye bağırdı Büyük Teyze.

“Özür dilerim, düşünemedim...” Cümle kurmak bile zordu.

“Ooo, çok heyecanlı” dedi Maureen, oturduğu sandalyeden kalkarak. Tam eğilecekken durdu ve sonra silahını bana doğrultup, “Aç şunu,” dedi.

Bana söylediğini yaptım ve çantayı kurcalamak için ayak parmaklarını kullanırken geri çekildim. İçindeki mücevherler ve saatler parıldıyordu.

“Vay be,” dedi Maureen biraz duraksadıktan sonra. “Bunu başarabileceğini düşünmemiştim.”

“Sana söyledim, benim kızım çok zekidir,” dedi annem, başını sallayıp bana gururla gülümserken.

Bununla gurur duymanın ne kadar boktan bir şey olduğunu anlamadan önce içimde bir gurur duygusunun kabardığını hissediyordum. Yine de birinin size iltifat etmesi çok güzeldi.

“Bunu nasıl başardın?” dedi Maureen bana bakarak. “Kasayı nasıl açtın? Gelin süiti insanlarla dolu olmalı. Onları nasıl atlattın?”

“Pekâlâ, bir düşüneyim. Onlara, Jacqueline ile konuşmak için geldiğimi söyledim ve sonra Jacqueline ile yalnızken konuşup ona hediyeleri senin istediğini söyledim ve o da bunları almama izin verdi.”

Sanki vücudumda bir kafa daha çıkmış gibi şaşkın şaşkın bana bakıyorlardı.

“Ah evet, doğru, kesin onları direkt öylece almana izin vermiştir,” diye bağırdı Maureen.

* (Endonezce) Dikkat et! (ç.n.)

“Evet, aynen öyle yaptı. Artık başına gelen onca kötü şeyle lekelenmiş oldukları için onları zaten istemediğini, bu yüzden de senin onları alabileceğini söyledi.”

“Yalan söylüyorsun. Yalan söylemeyi kes!” Maureen silahı iki eliyle kavradı ve direkt kafama doğrulttu.

Ailemden cıyıklama sesleri yükseldi. “Aduh, insanlara silah doğrultma,” dedi Büyük Teyze.

“Lüften Maureen, silahı indir, uslu bir kız ol!” diye yalvardı annem.

“Sessiz olun! Düşünmeye çalışıyorum!” dedi Maureen ters ters bana bakarken. “Gerçekten nasıl aldın?”

“Onlara Jacqueline ile konuşmak istediğimi söyledim. Yatak odasına yapayalnızdı. İçeri girdim, ona silah doğruttum ve kasayı boşaltmasını yoksa ateş edeceğimi söyledim.”

Maureen’in çenesi titredi. “O iyi miydi?”

“Hayır, iyi değildi. Ne olacağını sanıyordun?”

“Bilmiyorum! Gerçekten o planı uygulayacağımı düşünmemiştim!”

“Eh, uyguladım ve işte senin aptal zulan, şimdi alabilirsin, içinde en az iki milyon dolar değerinde mal olmalı, al ve KAÇ.”

Maureen’in gözleri çantaya döndü. Tekrar bir bana, bir çantaya baktı. “Şey... hiç beni sordu mu?”

“Neden umurunda ki? Onu resmen soymamı istedin.”

“Çünkü ben... ben istedim ki...”

“Ne?” diye çıkıştım ona doğru bir adım atarak. “Ne istedin?”

“Ben düşündüm ki... Belki bu şekilde Jackie buraya gelir ve benimle konuşur. Polisi aramadan ya da başka bir şey yap-

madan. Hediyeleri aldığımı ve onları geri verdiğimi görseydi, belki o.... Bilmiyorum...”

“Sen ondan bir şeyler çaldıktan sonra neden seninle tekrar konuşmak istesin ki? Hem de iki kez!”

“Ondan bir şey çalmayı düşünmüyordum. Planım bu değildi!”

“Gerçek planın neydi? Peki en başında Ah Guan ile nasıl tanıştın?”

“Ben... biz arkadaşlık. Jackie’ye çiçekçi olarak anneni önermemi söyleyen oydu. Düğün konusunda üzgün olduğumu biliyordu, bu yüzden planlanan onca şeyin iptal olması için böyle bir plan yapmıştı. Çay seremonisi hediyelerini çalarak düğün iptal olana kadar bir süre saklayıp, iptal olduğunda geri verebileceğimizi söyledi.”

Ah Guan hakkında bildiklerime göre, muhtemelen onları geri verme gibi bir planı yoktu ama Maureen’in doğruyu söylediğine inanıyordum. Ona bir adım daha yaklaştım. “Ah Guan neden düğün hakkında üzüleceğini düşündü?”

“Çünkü...”

“Neden Maureen?”

“Çünkü Jackie’yi seviyorum!”

Ailemdeki herkes aynı anda nefesini tuttu.

“Onu seviyorum, tamam mı?” Maureen’in gözyaşları yüzünden süzülüyordu. “Onu, üniversitede tanıştığımızdan beri seviyorum. Kendime, onun kızlardan hoşlanmadığını, bu kadar bencil olmamam gerektiğini söylemiştim. Tüm ilişkileri boyunca onu destekleyecektim ve birçoğunda ona destek oldum ama Tom tam bir...”

“Göt!”

Hepimiz Jacqueline nefes nefese içeri daldığında kapıya bakmak için döndük. Bir kez daha ailemdeki herkes aynı anda nefesini tuttu.

“Vay be, makyajı hiç bozulmamış,” dedi Büyük Teyze onaylarcasına.

İkinci Teyze şaşkınlıkla ablasına baktı. Aslında hepimiz öyle yapmıştık. Hatırlayabildiğim kadarıyla Büyük Teyze, İkinci Teyze’ye ilk kez güzel bir şey söylüyordu. “İl.. şey, mas-kara akıyor çünkü üstüne kirpik yapıştırıcısı sürdüm,” dedi İkinci Teyze yüzünde bariz bir gurur ifadesiyle gülümseyerek.

“Şşşt,” diye tısladım.

Jacqueline içeri bir fırtına gibi daldı. Artık üzerinde devasa beyaz elbisesi olmasa bile dikkatleri her zaman üzerine topluyordu. Belki de içinin güzelliğindendi. Ya da belki de Maureen’e biraz ters biraz başka bir şeyle baktığı içindi. O göz kamaştırıcıydı. Öfkeden ya da kederden olabilirdi ya da...

“Jackie...”

“Ben de seni seviyorum!”

Aşk. Ondan ıslıl ıslıl parlayan aşk, hepimizin dikkatini çeken aşk, şimdi onu bu odanın içine iten aşk.

Haklıydım. İki kadın birbirini seviyordu. Bu bir kumardı ama bunun için her şeyimi riske etmeye hazırdım. Jacqueline’in geçmesi için yana doğru bir adım attığımda, nihayet Jacqueline en yakın arkadaşıyla yüz yüze gelmişti.

Jacqueline yavaşça elini kaldırıp silahın üzerine koydu. Jacqueline silahı elinden alıp şarjörünü boşaltırken Maureen ona karşı çıkmamıştı. Cidden kendi tabancamın dilini de temizlemem gerekiyordu.

“Boş,” dedi Jacqueline, suratında bir gülümseme belirmişti. “Kimseye zarar veremeyeceğini biliyordum.”

“Ben... Jackie... sen ne zamandır...”

“Meddy çantayı içeri getirirken ben dışarıda kapının önünde bekliyordum. Her şeyi duydum.” Jacqueline, elini nazikçe Maureen’in yanağına koydu. “Bana bunları neden daha önce söylemedin?”

“Ben düşünmedim ki... ben... senin heteroseksüel olduğunu, ben istemedim...”

“Erkeklerle, sadece senden hoşlandığımdan şüphelenmemen için sevgili oldum,” dedi Jackie ağlayarak. “Korkmanı istemedim. Ben de *senin* heteroseksüel olduğunu sanıyordum.”

O ve Maureen gülerek birbirlerine sarıldı. Jacqueline çenesini kaldırdı, Maureen başını eğdi ve sonunda, gözlerimin yaşarmasına neden olan bir öpücükle buluştu. Onlara biraz özel alan sağlamak için başımı çevirdiğimde annem ve teyzelerimin orada öylece dikilip onlara pür dikkat baktıklarını hatta başka tarafa bakıyormuş gibi bile yapmadıklarını gördüm.

“Cık cık cık,” dediğimde *birazcık* utanmış görünüyorlardı. Ben orada dikilip tavana bakarken ailem onlara kaçamak bakışlar atıyordu. Sonsuzluk gibi gelen bir sürenin ardından, ikisi de nefes nefese sırtarak birbirlerinden ayrıldılar.

“Bakın, ruju hâlâ çıkmadı,” dedi İkinci Teyze.

“Evet, anladık makyajın bir numara. Affedersiniz, rahatsız ettiğim için kusura bakmayın ama artık bizi çözebilir misiniz?” dedi Büyük Teyze. “Ellerim acımaya başladı.”

“Ah! Evet, tabii ki. Çok üzgünüm,” diye bağırdı Maureen ve hepsinin bileklerindeki ipleri çözmek için yatağa doğru koştuk.

Annemin önünde diz çöküp bileklerindeki düğümleri çözmeye başladım. Ona bu kadar yaklaştığım için yüzündeki her çizgiyi, her tanıdık kırışıklığı ve kıvrımı, tüm kahkaha ve endişelerinin çizgilerini, yüz hatlarında çok net bir şekilde işlenmiş hayatının yollarını görebiliyordum. “İyi misin?” dedim usulca. Ona söylemek istediğim çok şey vardı ama aynı zamanda her şeyi, içimde sakladığım bütün sırlarımı biliyormuş gibi hissediyordum.

“Evet,” dedi bana gülümseyerek. Akmayan gözyaşları yüzünden gözleri parlıyordu. “Seninle gurur duyuyorum Meddy.”

Ve o anda kendimle ve ailemle hiç bu kadar gurur duymamıştım.

“Öyleyse şunu doğru anlamış mıyım bir bakalım,” dedi Şerif McConnell. “O adam öldü çünkü... bir dakika, ne?”

Sandalyeden fırlayıp adamı boğmamak için kendimi çok zor tutuyordum. Neyse ki, yanımda ailem, Jacqueline ve Maureen vardı. Jacqueline omzumu sıkıp bana cesaret verici bir şekilde gülümsedi. Bunu yapabilirdim. Bu adamı kandırıp hepimizi bu zor durumdan kurtarmak için bir hikâye uydurabilirdim. “Aslında çok basit, Şerif. Gördüğünüz Ah Guan, bu merhum, çay seremonisi hediyelerini çalmak istedi...”

“Sizin gibi insanların düğün töreninden önce aldığınız hediyeler mi bunlar?”

“*Sizin gibi insanlar*” sözlerini duyunca sinirlendim ama konuşmaya devam ettim.

“Evet, Çin geleneklerinde, genellikle gelin ve damadın akrabalarının, gelin ve damada para veya mücevher verdikleri bir çay seremonisi yaparız. Çay seremonisinden sonra Maureen ve ben hediyeleri gelin süitine götürdük.”

“Bir dakika, sen o meşhur avukat değil misin?” dedi Şerif McConnell. Tanrı aşkına, bunu yeni mi fark ediyordu? Sanırım sade kıyafetlerin içinde olduğum içindi ama olsun. San-ki aklımdan geçenleri okumuş gibi başını sallayıp, “Hepiniz bana çok tanıdık geliyorsunuz,” diye mırıldandı.

“Evet, çünkü biz bir aileyiz,” dedi annem gülümseyerek.

“Ne, hepiniz akraba mısınız?”

“Hayır, bazılarımızın arasında kan bağı var,” dedim hızlıca. “Ve ben biraz... avukatımsı bir insanım.” Çünkü *The Good Fight**’ın bütün sezonlarını izlemiştim. “Konumuza dönecek olursak, Maureen ve ben hediyeleri gelin odasına götürdük ve törene yeniden katıldığımızda Ah Guan, o sırada hediyeleri çaldı. En başından beri sağdıçlardan biri kılığında olmalı. Gelin ve damadın, hediyelerin bu kadar erken kaybolduğunu fark etmesini beklediğini sanmıyorum; genellikle hediyelere ertesi güne kadar bakmazlar ama... Bilmiyorum, belki Tom nasıl bir Patek Philippe marka hediye aldığına bakmak istemiştir. Ah Guan bir arama yaptıklarını duyduğunda paniğe kapılıp hediyeleri Maureen’in odasına saklamış olmalı. Eğer hediyelere bir şey olacak olursa en çok şüphelenilecek kişi oydu çünkü hediyeleri en son o görmüştü.”

Şerif McConnell kaşlarını çatarak yavaşça başını salladı.

“Sonra da saklanması gerekti ve göz önünde saklanmaktan başka nereye saklanabilirdi?” dedim ellerimi hareket ettirerek. “Zaten sağdıç kılığına girmişti ve diğerleri ne olup bittiğinin farkında değillerdi çünkü sarhoşlardı, üstelik birbirlerini tanımıyorlardı bile.”

* Amerikan hukuk temalı drama dizisi.(ç.n.)

“Evet, çok sarhoşlardı. Onlardan biri, kim olduğunu bilmiyorum ama bir tanesi, çok kötü bir alkol getirmiş. Sanırım buna ‘absent’ deniyor,” dedi annem masumca.

“Ben de birinin ot getirdiğini duydum,” dedi Dördüncü Teyze.

“Aman Tanrım,” diye mırıldandı Şerif McConnell.

“Evet,” diye sözlerini kestim. “Bu yüzden damadın süitine girdi ve sonra arama ekibi süiti incelemeye geldiğinde paniğe kapılıp bir soğutucuya saklandı. Günün erken saatlerinde pastanecinin soğutucularından biri ortadan kayboldu ve bence Ah Guan bunu çalınan mücevherleri saklamak için kullanmayı planlıyordu. Soğutucuyu sağdıç odasında bulduk. Yanlışlıkla kilitletti ve içinde boğularak öldü.”

Şerif McConnel gözlerini o kadar kocaman açmıştı ki sanki dışarı fırlayacakmış gibi görünüyorlardı.

Kendimi “Bu saçmalık!” diye bağırmasına ne kadar hazırlasam da bağırmadı. Bunun yerine, “Peki sonra ne oldu?” dedi.

“Sonrasında sağdıçlar onu bir ara bulmuş olmalılar ve o zamana kadar hepsi kör kütük sarhoş olduklarından öldüğünü bile fark etmemişler. Bunun bir şaka olduğunu düşünmüş olmalılar. Onu çekip neşeyle mihraba taşıdılar. Onları sorgulayabilirsiniz; biz denedik ve ufak tefek şeyler hatırlıyorlar. Bazıları Ah Guan’ı bulduklarında bayıldığını düşünüp onu mihraba taşıdıklarını hatırlıyor.”

“Ben... ne...?” dedi Şerif McConnell, sersemlemiş bir hâlde arkasına yaslanarak. Onu suçlayamazdım. Hepimizin uydurduğu berbat bir hikâyeydi. Ama uydurabildiğimizin en iyisi buydu. Alnını ovuştururken nefesimi tuttum. “Bütün bu detayları nasıl öğrendiniz? Orada değildiniz, değil mi?

“Hayır, tanıklardan topladığımız bilgilere dayanarak parçaları birleştirdik,” dedim kendimden emin bir ses tonuyla. “İsterseniz sağdıçlarla konuşabilirsiniz. Ofisin hemen önündeler.”

Hâlâ sersem gibiyken sessizce başını salladı.

Jacqueline koşup kapıyı açtı. Söylediğim gibi sağdıçların hepsi dışarıda bekliyor ve berbat görünüyorlardı. Kıyafetleri kirli, saçları darmadağın ve birçoğunun önünde kusmuğa benzeyen lekeler vardı. Şerif McConnell burnunu kırıstırıp yüzünü buruşturdu. Onu suçlayamazdım; o kadar kötü kokuyorlardı ki, onlardan yayılan kötü koku dumanlarını neredeyse görebiliyordum. Ter, kusmuk ve akla gelmeyen diğer tüm sıvıların kokusu. İçeri girerken tökezlediler ve baykuş gibi gözlerini kırptılar.

“Evet,” dedi Şerif McConnell, Nathan’ın sandalyesinden kalkarak. “Sağdıç olan çocuklar sizsiniz demek.”

Ofisteki parlak ışıklara karşı gözlerini kısarak bakarken omuz silktiler. Birkaçı, “Şimdiye kadarki en kötü işti,” diye mırıldandı.

“Hanginiz bana burada ne haltlar döndüğünü anlatabilecek kadar ayıksınız?”

Birkaç el tereddütle kalktı. Şerif McConnell birini seçti. “İlk sen, adını ve mesleğini söyleyerek konuşmaya başla.”

Kısa boylu, arkadaş canlısı bir adam öne çıktı. Saçları her yönden dışarı fırlamıştı ve gömleği yırtılmıştı ama gözleri tüm erkekler arasında en az kan çanağına dönmüş olandı. “Şey, benim adım Henry ve aktörüm.”

“Peki damadı... nereden tanıyorsun?”

“Tanımıyorum. Gerçekten tanımak sayılmaz. Onunla daha dün tanıştık. Hepimiz onun sağdıçları rolünü yapmak için tutulduk.”

“Y kuşağı,” diye homurdandı Şerif McConnell.

“İı, Tom çoğumuzu ayrı ayrı işe aldı. Diğerlerini tanıımıyorum, sanırım birkaçı başka ajanslardan ama çoğumuz bağımsız aktörleriz.”

Jacqueline üzgün üzgün başını salladı ve Maureen ona sıkıca sarılıp yanağından öptü. Her şeye rağmen onları böyle görmek içimi ısıtıyordu.

“Bize bütün bir düğün için ödeme yaptı. Ayrıca dün gece gerçekleşen bekarlığa veda partisi de buna dahildi. Partinin dibine vurduk; sanırım hiç kimse onu yüz üstü bırakmak istemiyordu. Tanrım, içtiğimi ve gökyüzünün aydınlandığını gördüğümü hatırlıyorum ve ‘Kahretsin, sabah oldu bile mi?’ dedim. Her şey efsaneydi adamım. Ve sabah olduğunda her şey bulanıktı sanki... Bilmiyorum, insanlar gelip bize hazırlanmamızı falan söylüyordu, biz de yerden kalktık ve giyinmeye çalıştık ama ortalık darmadağındı. Dün geceden sonra süit çöplük gibiydi, herkesin kıyafetleri birbirine karışmıştı ve sanırım adamlardan biri smokinini diğeri de pantolonunu kaybetmişti ve insanlar odaya girip çıkıyordu. Korkunç bir ortamdı. Ah ve parti yüzünden birçoğumuz kusmuştuk.” Henry koltuğa çöküp kafasını tuttu. “Kafam çatlıyor. Tüm bilmek istedikleriniz bunlar mı?”

“Hayır!” diye bağırdı Şerif McConnell. “Hayır, seni aptal, ceset hakkında ne bildiğini öğrenmek istiyorum.”

“Ah, doğru, elbette. Şey... Dostum, bunun nasıl olduğu hakkında hiçbir fikrim yok.”

Şerif McConnell patlamaya hazır gibi görünüyordu. Konuştuğunda, özellikle bir çocukla konuşuyormuş gibi sesi yavaş ve ağır çıkıyordu. “Öyleyse, orada bir ceset olduğunu ilk fark ettiğin andan itibaren başlayalım.”

“Mihrapta, Joshua, şey o Joshua mıydı yoksa Kegan mıydı, bedeni kimin taşıdığını gerçekten hatırlamıyorum. Onu yere bıraktıklarında ölü olduğunu fark ettim. Hayır, dur bekle, ondan sonraydı. Gülüyordum, adamın gerçekten sarhoş olduğunu sandım ama sonra biri adamın ölü olduğunu haykırdı ve ben de o zaman anladım,” dedi Henry sanki tüm gizemi çözmüş gibi başını sallayarak.

Kimseyle göz göze gelmemeye çalışıyordum. Gülmekten ya da ağlamaktan her an patlayabilirdim. Planımızın tıkr tıkr işlediğini görmek olağanüstüydü.

“Ondan önce,” diyerek ısrar etti Şerif McConnell “Cesedi kimin bulduğunu biliyor musunuz? Damat süitinde olmalı, değil mi? İçinizden birinin onu bulmuş olması lazım; aksi takdirde ceset mihraba nasıl gelebildi?”

“İ, şey sanırım? Onu kimin bulduğunu bilmiyorum. Sana söyledim, ortalık karmakarışık. Ah adamım, kendimi bile nasıl mihrapta bulduğumu hatırlamıyorum. Sanki gözlerimi açıp kapadım ve oradaydım. Çılgıncaydı. Halüsinasyonlar görüyordum.”

“Size kim uyuşturucu verdi?” diyerek kükredi Şerif McConnell.

“Ben... bilmiyorum. Bilmek isterim, çünkü iyi mal vermişti... demek istediğim, şey, bizi böyle uyuşturmak gerçekten hiç hoş değildi,” dedi aptalca. “Geriye kalan bu adamların

hepsinin ayılmasını ve onları sorgulamayı bekleyebilirsiniz. Ama herhangi birinin hatırlayacağından şüpheliyim çünkü hepimiz başka bir alemdeydik.”

Şerif McConnell inleyerek koltuğuna yaslandı ve, “Çıkın dışarı. Hepiniz dışarıya!” diye bağırdı.

“Nathan’ı bırakmayacak mısınız?”

Bana dik dik bakarken gözlerinde o kadar çok nefret ve kin vardı ki neredeyse bir adım geri atacaktım. Neredeyse ama tam değil; çünkü annem güven verici bir şekilde elini sırtıma koydu ve dimdik ayakta durdum.

“Siz onu serbest bırakana kadar hiçbir yere gitmiyorum. Bence, hepimiz Nathan’la hiçbir ilgisi olmayan talihsiz bir kaza olduğunu anladık ve sizin ona ya da kimseye karşı elinizde bir kanıtınız yok. Öyleyse bu işin peşini bırakın. Biz sizin için her şeyi çözdük. Anakara polisine her şeyi kendi başına çözdüğünü söyleyebilirsiniz; bu konuda size destek oluruz. Çalışmanızdan oldukça etkileneceklerdir. Hakkınızda yazılacak makaleleri hayal edebiliyor musunuz? İki milyon dolar değerinde hediye içeren bir ölüm ve hırsızlık dosyasını çözmüş olacaksınız!”

“Vay be ne kadar da muhteşem bir polissiniz,” dedi annem.

“En iyisi, bir numarasınız!” dedi Büyük Teyzem başparmağını kaldırarak.

“Ah, evet, tüm WhatsApp arkadaşlarıma söyleyeceğim, ne şanslıyız ki böyle iyi bir polise denk geldik,” dedi İkinci Teyze.

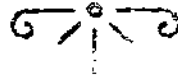
“Ne kadar da güçlü bir kahraman,” dedi Dördüncü Teyze gülerek.

Şerif, durumun mantıksızlığı ile söylediklerimize inanma isteği arasında kararsız kalmış durumdaydı, bunu anlayabiliyorduk. Dediklerimize o kadar çok inanmak istiyordu ki... Başından büyük işlere kalkışmak üzere olduğunu biliyor ve bu davayı yüzüne gözüne bulaştırdığını biliyordu. Anakaradaki büyük çocuklar gelip devralmadan önce her şeyi çoktan çözdüğünü iddia etmek onun için daha iyi olacaktı.

Sonra, olağanüstü muhasebeci Maureen devreye girip şerifi kesin olarak bizim tarafımıza çeken şu sözleri söyledi: “Evrak işlerinde size yardım edeceğim.”

SONSÖZ

Derin bir nefes alıp Çin Mantısı Restoranı'na giden kanatlı kapıları iterek açtım. Mandarin, Kantonca, Hokkien ve tanıyamadığım diğer Çin lehçelerinden oluşan bir gürültü kalabalığı geliyordu. Resepsiyon görevlisinin başına, şimdiden masalarını soran gürültücü teyzeler ve amcalar doluşmuştu.

“Off,” diye soludum. Pazar Dim Sum'ının gürültüsüne alışabilir miyim hiç bilmiyordum. Güçlü bir el, elimi tutup güven verici bir şekilde sıktı.

“Acıktım,” dedi Nathan bana sırtarak. Hâlâ biraz, bir gün ailemin ne kadar berbat durumda olduğunu anlayacağına ve bensiz daha mutlu olabileceğine karar vereceğine inanıyordum. Ama hayır... kendimi tuttum. Hayır, bana sahip olduğu için şanslıydı. Biz birbirimiz için yaratılmıştık. Ona bu sefer daha az gergin bir gülümsemeyle gülümsedim. “Hadi, çoktan bir masa kapmışlar.”

Kalabalığın arasından geçerek ana yemek salonuna girdik.

“Meddyyyy!” Gürültünün arasından birinin bana bağırdı-

ğını duyup başımı kaldırdığımda, annem ve Dördüncü Teyze'nin araba galerilerinin önündeki dans eden balonlar gibi kollarını salladıklarını gördüm. El sallayıp başımla onayladığım ve çok net bir şekilde onlara doğru yürüdüğümüz hâlde, "Buradaayızzz!" diye bağıyorlardı. İşte, benim ailem.

"Sonunda geldiniz," dedi annem, ayağa kalkıp Nathan'a sarıldı. Sanki iki yaşında bir çocukmuşum gibi yanaklarımı sıktı. Teyzelerimin geri kalanıyla selamlaştığımızda hepsi gülümseyerek tabaklarımıza yemek koymaya başladılar.

"Ayo, makan!"

"Makan, makan!"

Siu mai ve har gow'dan oluşan lezzetli dumanı tüten tabaklara saldırıp birkaç saniyeliğine konuşmadık.

"Sağlıklı görünüyorsun Meddy," dedi Büyük Teyze, Mandarince.

"Evet, gerçekten öyle görünüyorsun," dedi Nathan. Benimkinin aksine, onun Mandarincesi kusursuzdu. Annem ve teyzelerimin ona tapmaları için başka bir sebep daha.

"Gerçekten mi? Sanırım biraz yorgun görünüyorsun tatlım," dedi annem, Dördüncü Teyze onu masanın altından tekmelemeden hemen önce.

"Destekleyici olman gerekiyordu, unuttun mu?" diye fısıldadı Dördüncü Teyze, restoranın gürültüsü arasında duyabilecek kadar yüksek bir sesle.

Annem başını salladı ve tekrar bana baktı. "Ah evet, yanılmışım. Yorgun görünmüyorsun. Işıl ışıl parlıyorsun, çok sağlıklı beslenmişsin, seni son gördüğümünden çok farklısın."

Yine de gülümsediğinde, üzüntüsünü gizlemek için elinden geleni yapmaya çalıştığını görebiliyordum.

Elini tutmak için uzandım. “Anne,” dedim nazıkçe. “Seni kelimenin tam anlamıyla her gün görüyorum. Tam olarak nasıl görüldüğümü biliyorsun.” Ki bu doğrudu. Kadın her sabah ilk iş bir yığın ev yapımı yemekle evime geliyor ve çoğu akşam onun evinde yemek yiyordum. O kadar da kötü değildi; evim Broadway’de, her zaman gittiği Asya süpermarketinden bir blok ötedeydi, bu yüzden türlü türlü bahane uydurarak bana uğruyordu. İtiraf etmekten her ne kadar nefret etsem de annemi her gün görmeyi seviyordum. Evden taşınmış olmamı ikimiz için de kolaylaştırıyordu.

“Aiya, annen seni çok özlüyor,” diye laf çarptı İkinci Teyze.

“Biliyorum, ben de seni özlüyorum,” dedim, annemin elini sıkarak.

“Genç kadınların tek başlarına yaşadıkları bu modern dünyayı sevmiyorum,” dedi Büyük Teyze.

“Evet, bu çok tehlikeli,” diye onayladı İkinci Teyze. Artık birbirleriyle aynı fikirde oldukları için daha sinir bozucu olmaya başlamışlardı.

“Evet Nathan, bunlar hep senin suçun. Meddy senin yüzünden evimden taşındı,” dedi annem.

“Vay be, neden ben?” diye haykırdı Nathan, ellerini kaldırıp inanılmaz derecede sevimli görünürken.

“Belki de sürekli seviştiğiniz içindir,” diye homurdandı annem İngilizce.

“Anne!” Nathan’a özür diler gibi suratımı buruşturdum

ama o sadece sessiz bir kahkahayla başını salladı. Peki, çok da yanılıyor sayılmazdı ama YİNE DE.

“Sorun yok, ben çok modernim,” dedi annem, Mandarin-ceye dönerek.

“Ne zamandan beri?” diye mırıldandı Dördüncü Teyze.

“O kadar modern biriyim ki bana torunlarımı verdiğiniz sürece evlenip evlenmemeniz umurumda bile değil.”

“Anne,” diyerek inledim. Ama Nathan korkmaktan çok, ailemle etkileşimimizi izlerken parlayan gözleriyle kahkahalar atıyordu. “Beni utandırman bitti mi? Çünkü aslında sana göstereceğim bir şey var,” dedim.

Annem devam etmem için ellerini salladı ve çantamı karıştırıp döner masanın ortasına parlak bir dergi koydum. Annem ve Büyük Teyze okuma gözlüklerini bulmak için etraflarına bakındılar. Sonra hepsi öne doğru eğilip gözlerini kısarak dergiye baktılar.

“*Martha Stewart Wedd...* aman Tanrım,” dedi Dördüncü Teyze. “Hayır! Gerçekten mi? Dergide biz mi varız?”

Onlara sırttım. “Evet, gerçekten, 20. sayfada. Her şeyin, pastanın, senin çiçeklerinin, muhteşem makyajın resimlerinin olduğu 3 sayfa uzunluğunda.”

“Tatil beldesi,” diye ekledi Nathan. “Her şey Meddy tarafından fotoğraflanmış şekilde.” Bana sırttığında kalbim duracak gibi oldu. Bu tatlı sırtışı bende hep aynı etkiyi yaratırdı.

Annem ve teyzelerim, Jacqueline ve Maureen’in düğününü gösteren sayfaları çevirirken neşeyle cıyaklayıp gevezelik edi-

yorlardı. “Vay be, pasta çok ama çok güzel görünüyor,” dedi İkinci Teyze.

Büyük Teyze ona gülümsedi ve, “Gelin ve nedimeler de çok güzel görünüyor,” dedi.

Annemin gözleri doldu. “Bak, şirketimizin adı orada.” Tabii ki, büyük başlığın altında, aile şirketimizin adını açıkça yazılı olduğu bir kısım vardı. Ve onun altında da: *MC Fotoğrafçılık, tarafından fotoğraflanmıştır.*

Artık aile şirketinin bir parçası değildim. Birbirimize bağlıydık ve ben her zaman kendi müşterilerimi onlara, onlar da bana yönlendiriyordu ve bazen Jacqueline ile Maureen’in düğününde olduğu gibi birlikte çalışıyorduk. Ancak onun dışında artık çoğunlukla sadece büyük düğünlerde çalışıyordum. Ayrılmak ilk başta hepimiz için zordu; ama kısa sürede Seb’e alıştılar ki bu şaşırtıcı değildi çünkü o işinde harikaydı ve ben de kendi alanımı bulmuştum: Anları fotoğraflamak. Nişanlardan, yeni doğan bebeklere ve hayatlarındaki neşeyi fotoğraflamak isteyen ailelere kadar her fotoğrafçılığı yapıyordum ve işimi seviyordum. Web sitem öpüşen çiftler ve gülen bebeklerle doluydu. Sanırım çekim yeri olarak sık sık Nathan’ın muhteşem tatil beldesini seçtiğimi belirtmemin bir zararı olmazdı. Bu farklı iş alanları hepimizi iyi yönde etkilemişti.

“Ve *Martha Stewart Weddings*, hikâyemizi duyuran yalnızca ilk dergi,” dedi Nathan. “Diğer birçok online düğün dergileri de kapımızdalar. Önümüzdeki iki yıl için programınızın dolu olmasına hazırlanın.”

Tüm rezervasyonlarla ilgilenen Büyük Teyze, sessizliğe gömüldü. “Bu doğru! Bu yıl şimdiden bütün programımız doldu!”

Diğer kadınlar ona baktı. “Ne? Daha geçen gece hiç müşterimiz olmadığı için endişeleniyordun,” dedi annem.

“Aiya, belli ki size yalan söylüyordum. Görüyor musun Meddy? Sır saklama konusunda iyiyimdir demiştim sana, oysaki sen bunu sır olarak saklayamayacağımı düşünüyordun.” Diğerleri başlarını sallarken o gururla sırttı ve ardından, “Veee, tahmin edin dün gece kim bize iş verdi?” Kimseye tahmin yapmak için zaman tanımadan, “Sutopolar!” diyerek cıyıkladı.

“Ne?” diye bağırdık.

“Sutopo mu... Tom Cruise Sutopo gibi mi?” dedim. “Geçen seferki olanlardan sonra neden sizi tekrar işe alsınlar ki?”

“Cık cık cık, bizim suçumuz olmadığını onlar da biliyor,” dedi Büyük Teyze, elini bana doğru sallayarak.

“Pekâlâ, kesinlikle bizim hatamızdı ama,” diye mırıldandım.

“Tamam, bunu onlar bilmiyor. *Martha Stewart Weddings* dergisinde bizi gördüklerinde: ‘Siz bu alanda en iyisisiniz. Jacqueline ve Maureen’in düğününden daha iyi bir düğünümüz olmalı ki itibarımızı kazanabilelim! Düğünümüzün onlarınkinden her açıdan iyi olduğundan emin olun, size iki katını ödeyeceğiz,’ dediler.”

“Vay canına, sanırım bu Tom için. Umarım kendisine daha uygun... birini bulmuştur.” Saçmalıklarını kabullenmeyecek birini.

Annem derin bir nefes aldı. İngilizce olarak, “Bütün insanlar evleniyor,” demeden önce tüm dikkatlerin üzerine toplanmasını bekledi. Sonrasında anlamlı bir şekilde Nathan ve bana baktı.

“Anne, hadi ama,” diye inledim. “Yapmayacağını söylemiştin...”

Nathan elimi bir kez daha sıktı ve, “Sorun değil. Biliyorum Teyze, ağırdan aldığımız için üzgünüm. Halletmemiz gereken çok şey vardı ama haklısın.”

“Haklı mıyım?” dedi annem.

Masa sessizleşti. “Nathan,” diye fısıldadım. “Sanırım seni yanlış anlıyorlar.”

Yanıt olarak sırtı ve küçük bir bambu saklama kabıyla bize doğru yaklaşan bir garsona başını salladı. *Ne.* Sanki ağır çekimdeymiş gibi Nathan’a bakmak için döndüm. Bana güldüğünde garsona baktım.

“Aman Tanrım,” diye fısıldadım.

Bambu saklama kabını önüme yerleştirdikten sonra garson onu gösterişli bir şekilde açtığında içinde küçük lacivert kadife bir kutu ortaya çıktı.

“Nathan. Gerçekten mi?” Başka bir şey söyleyemedim. Boğazım düğümlenmişti. Belli belirsiz, aile üyelerimin başı kesik tavuk gibi oradan oraya koşturduklarını hissediyordum ve bu kargaşa, dönüp bizi ilgiyle izleyen diğer müşterilerin de dikkatini çekmişti.

Nathan küçük kutuyu bambu saklama kabından çıkardı ve tek dizinin üstüne çöktü. Bakışlarını benden ayırmadan gülmüsed ve, “Meddelin Chan, benimle evlenir misin?” dedi.

“EVET!”

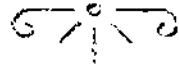
Şaşkınlıkla etrafıma baktım. Evet diyen ben değil, annemdi. Teyzelerim onu geri çekti. Nathan’a, tüm yetişkin hayatım boyunca sevdiğim adama, kaçtığım adama, her şeye rağmen beni yeniden bulan adama, tüm hayallerimi süsleyen adama döndüm.

Ondan uzun süre aileme bahsetmemiştim. Bu açıklama-yı onların önünde, burada ve şimdi, bu son derece sessiz Çin mantısı restoranında yapmam tamamıyla uygundu.

“Evet.”

Etrafımızdaki kükreme her yeri sardı, her taraftan baş dön-dürücü tebrik yağmuru yağdı ve o zaman, daha önce hiç emin olmadığım kadar, Nathan ve benim evde hissettiğimizi bili-yordum.

YAZAR HAKKINDA

Jesse Q. Sutanto, Endonezya, Singapur ve Oxford arasında mekik dokuyarak ve üç yeri de evi bilerek büyüdü. Oxford Üniversitesi'nde yüksek lisans yaptı ama bunu kulağa çirkin gelmeden nasıl söyleyeceğini hâlâ çözemedi. Jesse'nin çoğunluğu hemen yolun aşağısında oturan kırk iki tane birinci dereceden kuzeni, otuz teyzesi ve amcası var. Yazmadığı zamanlarda, eşiyle birlikte oyun oynuyor (genellikle birinci şahıs nişancı oyunları) ya da iki kızıyla birlikte mutfağı dağıtıyor.